

A 3 9015 00369 839 9
University of Michigan - BUHR

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CH

www.libtool.com.cn

150

www.libtool.com.cn

19/11/22
X

Alfred Wildike
June

www.libtool.com.cn

PT

8165

.S47

L78

www.libtool.com.cn

Schwarz Stella

www.libtool.com.cn

Livets Conflicter.

af

Forfatteren til „Livsbilleder“.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler E. H. Reitzel.

Trykt hos Louis Klein.

1853.

JW

www.libtool.com.cn

WU

WL

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

www.libtool.com.cn

Første Capitel.

Justitsraad Schøller laae tilbage i sin Lænestol, og betragtede med forslagte Arme Papirerne paa sit Skrivebord. Som han saaledes sad, og Lampens Skin faldt paa hans Ansigts stærkt udprægede Træk, og lagde deri en rigelig Afverling af Lys og Skygge, gav det ham et Udtryk af Bestemthed og Styrke, som ikke var ham eget. Naar man betragtede hans Træk, skulde man troe, at der i de mørke Dine, i den temmelig store, bøiede Næse, og i Mundens stærke, udhævede Muskler maatte ligge et Præg af Fasthed; men Ansigtets Udtryk udslettede det snart ved næiere Betragtning. Dets Blik var ustadigt og drømmende; naar Munden aabnede sig til Tale eller Smil, blev dens Præg mere godlidende og velvilligt end kraftigt. Han var endnu en Mand af ungdommeligt Udseende, tiltrods for sine sex og tredive Aar og den lange, vide Slobrok, hvori han

~~flødesløst indhyllede sig;~~ men han satte sienesynlig
kun liden Præis paa at ansees for ung. Han
havde viist sig som en flink og ivrig Embedsmand, og
havde levet sig saaledes ind i sine mangfoldige For-
retninger, at de fordetmeste erstattede ham Savnet
af Familie og egentlige Fornøielsesvenner. Han
havde hverken Forældre eller Sødskende, hverken
Kone eller Børn, og kun meget faae Omgangsvener.
Naar han ikke var paa sit Comptoir, fordybede han
sig i Arbejde hjemme, og i de faae Selskabsfredse,
han besøgte, blandede han sig ikke med de Unge,
men tog enten Plads hos de Eldre eller ved et
Spillebord. Hans Huus bestyredes med roesværdig
Orden og Stilhed af en gammel Tante, og naar
han i dette Dieblif sidder fordybet i Tanke, saa
er han dog ikke saa aandsfraværende, at han jo
føler et vist Velbehag over den Hyggelighed og
Ro, der omgiver ham.

Justitsraaden var gaaet let og behageligt gien-
nem Verden; hans Livs Bane var alt jevnet for
ham ved den lille Formue, hans Forældre efterlobe
ham; hans svage Character boiede sig for alle
Hindringer, og ingen Lidenskab havde rystet hans
Væsen. Et Hovedtræk i hans Character var For-

fængelighed, ~~den~~ ~~den~~ Tilfredsstillelse var een af hans Sjæls høieste Nydelse, og den forledte ham ofte til at see sig selv i et Lys, der var mere smigrende end gavnligt for ham. Ved Hjælp af den tilkjendte han sig adskillige gode Egenheder, han kun besad en saare ringe Deel af, medens han paa samme Tid ringeagtede dem, han eiede. Det gik ham som de fleste Mennesker, han vilde helst være det, han ikke var; saaledes faldt det ham ofte ind at gjøre sig til af sine Grundsætninger, af sin faste, uroffelige Villie, uagtet det kun var en øieblikkelig og ubegrundet Trods, der traadte istedetfor den. Men af Alt, hvad der hædrer Mennesket, var der Intet, der tiltalte ham mere, end at kaldes „et godt Menneske“, den sædvanlige Besmykkelse af Svag-
 hed, og dersom han var consequent i Noget, da var det i bestandig at beile til dette Renomme i Verdens Dine. Med alle disse betydelige Mangler var Sophus Schøller ingenlunde nogen ubehagelig Mand, tværtimod, hans altid artige og velvillige Væsen, hans behagelige Manerer og vakkre Ordre maatte og kunde ikke Andet end behage. Selv i dette Dieblis, da hans Miner udtrykte den høieste Tilfredshed med ham selv og hans Omgivelser,

blandet med et lille Træk af Kjedsommelighed, er der Noget i det Blik, som han med en vis Beundring lader løbe hen over sine virkelig velformede, hvide Hænder, og i det lidt skjælmste Smil, som leger om hans Mund, der gjør hans Ansigtstræk tiltalende og behagelige.

Døren gaaer sagte op, og Tante Dorothea, en bedaget, hvidhaaret Kone, træder ind, og nærmer sig med lydlose Trin sin Kænestol, paa den anden Side Strivebordet. Mange Gange samme Aften har hun gjort sin stille Vandring fra Stolen udaf Døren og tilbage igjen, uden at Justitsraaden har lagt Mærke til det; men denne Gang vækker hendes Komme ham op af hans Betragtninger, og han griber med en let Gaben et Papir paa sit Bord. Men efter nogle Dieblkke at have seet i det, uden at læse Noget, kaster han det atter fra sig, trækker Stolen nærmere til den Gamle, og siger ikke uden Forlegenhed:

„Jeg veed ikke, hvordan det er, kjære Tante! men Aftenen bliver mig i den sidste Tid saa lang. Forrige Vinter var jeg beskæftiget langt ud paa Natten, men iaar, da Forretningerne ere tagne af, vil det ikke ret gaae for mig. Gottfried kommer

siældnere og siældnere en Aften hjem, saa vi næsten aldrig mere faae vort Parti Biquet."

Gottfried var Tante Dorotheas Søn, og hun sukkede lidt, idet hun svarede:

"Ja, kjære Sophus, min Gottfried er et Verdensbarn, han maa slagre til Bingerne stækkes. — Men hvorfor gaaer Du ikke oftere ud? En Mand som Du er velkommen overalt."

Justitsraaden smilede, og kyssede artigt den Gamles Haand.

"Åh, Tante, disse Selskaber kjede mig; man gaaer med Hatten i Haanden, og beslitter sig paa at holde Torturen ud med Ansigt; endelig kommer man til Spillebordet, hvor man spiller, som om man skulde fortjene sin Formue. Man seer Damerne i den anden Stue, der lees, der musiceres; men den knurrende Makker seer suurt til hvert Blik, man kaster ind i det forjættede Land, og naar jeg saa kommer hjem i min egen venlige Stue, der er varm og hyggelig, med den brændende Lampe, saa synes mig, at jeg har begaaet Forræderi imod den, og paa en taabelig Maade spildt min Aften."

"Min kjære Sophus," sagde Tante Doro-

thed, og lagde Brillerne fra sig, „maa jeg sige Dig min Mening?“

„Af Hjertet gjerne, kjære Tante!“

„Det er urigtigt, at Du ikke gifter Dig, min Søn!“

„Gifte mig, Tante, hvad tænker De paa, i min Alder!“ Og Justitsraaden smilte ved Haabet om at blive ret grundigen modfagt.

„I Din Alder,“ gjentog Tante Dorothea, „Du med Dine sex og tredive Aar, kan i Udseende og Bæsen maale Dig med mangen ung Cavaleer. Og desuden behøver Du jo ingenlunde at gifte Dig med en ganske ung Pige; der er jo mangen vakker Dame paa sex, otte og tyve Aar, der kunde blive en passende Kone for Dig. Hun vilde forforte Dig de lange Aftener, og forstaae at berede Eder en Selskabelighed, min Alder forhindrer mig i at skaffe Dig.“

De sidste Betragtninger kjølnede betydeligt Justitsraadens velvillige Imødekommen af Forslaget. Den unge Pige paa otte og tyve Aar anstod ham ikke. Da han i Taushed syntes at overveie, vedblev Tanten:

„Jeg er nu over de tredsindstyve Aar, og jeg

nægter ikke selv det lille Huusholdning begynder at tynde mig. Det er desuden Uret, at Du for min Skyld skal give Slip paa at modtage flere Benner i Dit Hjem; lad mig derfor trække mig tilbage i min Stilhed, og giv mig en Efterfølgerste, der kan tjene Dig og Dit Huus med unge Kræfter."

"Jeg skulde optræde som Frier," sagde Sophus, "og maaskee faae en Kurb. I bedste Tilfælde skulde jeg gjøre Opvartning, forsamme mine Forretninger, gjøre Forandringer i min Levemaade — o Tante! jeg bliver ganske fortaandet af at tænke derpaa!"

"Men naar jeg døer," sagde Tanten, "maa denne Forandring dog indtræde, og det bliver da en leiet Huusholderste, der indtager min Plads. Du er ikke stærk, Sophus, Dine Nerver ere pirrelige, Din megen Arbeiden, den langvarige Sidde oppe om Natten, — troer Du da Nogen kan pleie Dig som en Hustru? Naar man bliver ældre, mærker man først, hvad det vil sige, „at være ene," man har ikke levet for Nogen, og Ingen lever for os."

"De er jo selv ene, kjære Tante," sagde Justitsraaden, som for at afbryde Samtalens Gang.

"Jeg har en Søn," svarede hun, "lad være,

at han er letfindig, for mig er han dog mit Barn, jeg har Lov fremfor alle Andre at være bekymret og at ængstes for ham. Børn komme fra Hjertet, og gaae til Hjertet, siger man; tro mig, kjære Sophus! man skal ikke være bange for Sorgen og Bekymringen; hellere maa Hjertet roes af Smerte for dem, man elsker, end i tom Lykke være dødt for alt Andet end vort eget Vee og Vel. Naar Gottfried som nu i hele Dage glemmer mig — af! det er ikke Arbejde eller Forretninger, der holder ham borte — saa tænker jeg paa, at jeg i mange søvnløse Nætter har baaret Drengen taalmodig paa mine Arme, og jeg er glad ved endnu at kunne lide for hans Skyld. Selv om han var død dengang, saa kunde jeg dog endnu savne ham og længes efter ham; men uden ham, — hvor Livet og Sjælen vilde være tomme for mig."

Medens hun talte, faldt Justitsraaden hen i Tanker. Der steg Billeder frem for hans Phantasi, som aldrig før havde været der; en stjern, ungdommelig Kvinde bøiede sig over hans Skulder, og saae ind i hans Øine med et Blik, der bragte en sød Gysen i hans Bryst; han troede at see blonde

Børnehoveder hvile paa sit Kne, og hørte dem falde ham ved det fjære Fadernavn. Han var overvunden.

„Tante,“ sagde han venligt, og klappede hendes Haand, „De faaer nok Deres Ønske opfyldt. Men hvorfor tænker De ikke ogsaa paa at faae Deres Gottfried gift, det vilde vistnok give ham stadige Tanker. Og hvad er han ikke Alt? Philosoph, Recensent, Læge —“

„Lad os ikke ovenikøbet gjøre ham til Egte-
mand,“ sagde Tante Dorothea halvt smilende, „saa vil han vist aldeles blive til Intet“

Justitsraadens Løfte forarsagede ham imidlertid en urolig Nat. Først naar man har taget den Beslutning at ville gifte sig, indseer man, at der til denne Beslutnings Udførelse hører to Personer, og da han nu engang havde bestemt sig dertil, syntes han heller ikke om nogen Opsættelse. I Tanken gennemgik han de forskjellige Damer, han havde gjort Bekendtskab med i Selskaber; men man maa ikke troe, at hans Udvalg bestod af dem, der havde overskredet de fem og tyve Aar; nei tværtimod, jo mere Justitsraaden tænkte over Tingen, jo længere forvilsede han sig ned under denne Grændselinie.

„Der er nu Frøken F.“ mumlede han, idet han kastede sig frem og tilbage i Sengen, „høt, imponerende, altfor høi til at være gracieuse, og saa de fatale store Hænder — Frøken P, nei, hun er lærd, Gud fri mig fra en Blaastrømpe, der holder mig vaagen om Aftenen med critiske Undersøgelser, og som, naar hun er poetisk stemt, taler i jemføddede Famber — Jomfru N, lille, ganske vakker, blaae Dine, fortrinlig Teint, men huuslig, røde Hænder, og rokker, naar hun gaaer — Frøken L, Sulphide, i Belten, en Kury er mig vis — Frøken F, nei, hun blev confirmeret isjor, det gaaer ikke! — For Pokker! det bliver vanstelt, jeg vil tale med Theobald Müller derom, det er en stikkelig Fyr, Gottfried vilde lee mig ud.“

Usædvanlig tidlig næste Morgen var Justitsraaden paaflædt, og ude for at besøge sin Ven.

Andet Capitel.

Theobald Müller var eet af de Menneſter, ſom Ulykken ſynes at have udfaaret til ſit Skjødets barn. Hvad havde han ikke havt at kjæmpe med i Verden? Tidlig blev han ved en lille Søſters Fødsel berøvet ſin Moder, og hans Fader blev ved dette Tab ſaa angrebet af Sorg og Fortvivlelſe, at han blev ligegyldig baade for ſin Velfærd og for ſine Børn. Overladte til Fremmede, der anſaae de Smaa for en beſværlig Byrde, blev den lille Søſter Theobalds hele Verden. Selv kun ſaae Ar ældre end hun, vaagede han ved hendes Bugge ſom den ømmefte Moder; om Dagen ſad han enten ved den med Bogen paa ſit Knæ, og læſte, medens hun ſov, eller han havde hende paa Skjødets, og deelte trofaſt ſin Opmærksomhed mellem hendes tusinde barnlige Luner og den nødvendige Læsning. Med Trudſler om at ville tage den lille Søſter fra

ham, kunde man formaae ham til Alt, og stor var hans Genrykkelse, da hun gif de første Stridt ved hans Haand. Da hun blev større, underviste han hende selv med utrættelig Taalmodighed, og ikke sjældent fandt man den lille Lærer koddende, vel med Bogen i Haanden, men med en Papirshat paa Hovedet og sit Tørklæde for Dinene, medens hans Elev dansede rundt om ham, og jublede over, at han nu ingen af de fjedelige Bogstaver kunde see. Tidt lod man de smaae Sødsfende sidde længe i Mørke om Aftenen, uden at bekymre sig om dem; da holdt Theobald den lille fast paa sit Knæ, og søgt at bortskræmme Mørkets og Stilhedens Rædsler ved sine muntre Historier, uagtet han tidt selv skottede angsteligt hen til de mørke Kroge.

Neppe var han blevet Ungling, før Faderen døde, og han var nu ikke alene Søsterens omme Bogter og Legekammerat, men ogsaa hendes Forsørger. For at kunne være det, maatte han skilles fra hende; Faderens ringe Efterladenskab anvendte han til Guldforelsen af hendes Opdragelse, og en ældre Slægtning tilbød hende sit Hjem indtil denne Tid var kommet. Nu kastede Theobald sig med Iver over Studeringerne, da til hans Ulykke efter

nogle Aars Forløb den Slægtning døde, der havde taget hans Søster i Huset. Hun var kun sexten Aar, og havde ingen anden Tilflugt end ham; men Theobald forsagede ikke. Han leiede et Værelse til hos den Familie, hvor han boede, og tog Søsteren til sig. De to Sødskende arbejdede nu i Forening; ingen nok saa ringe eller kummerlig Fortjeneste blev formaaet; hun syede, broderede og underviste; han folgte sine Eyner og Kundskaber til dem, der drive Ager med Geniets Frembringelser, og paa samme Tid arbejdede han sig frem mod sit Maal, den medicinske Examen. Hvormegen Modgang, Dmhygelse og ofte Nød prøvede ikke disse to unge Sjæle i deres heltemodige Kamp med Livet; men der var altfor megen Omhed i deres Hjerter, altfor megen Lykke i deres Samværen til at de skulde følt deres Nød saa dybt, at de skulde suget nogen Gift af den. De kjendte ikke Haabløshedens Bitterhed; thi de saae Seieren i det Fjerne. Theobald fik sin Examen, udstod sine Hospitalsaar, og blev antaget som Amanuensis hos en ældre Læge. I hans Huus gjorde han Bekjendtskab med en ung Pige, der snart opvakte en heftig Kjærlighed hos ham. Han overgav sig uden Betænkning til sine Følelser: hans

Stilling var glimrende mod før, det var Een mere i det hellige Kjærlighedsbaand, der sammenknyttede hans lykkelige Hjem, og den Elskede var fattig som han. Han beilede, og fik Ja. Søsteren deelte uden Skinsyge hans Genrykkelse; som før i Barndomsdagene lyttede hun med varmt Hjerter og smilende Læber til hans Fortællinger, der nu alle dreiede sig om den elskede Gjenstand og om det lykkelige Liv, de skulde alle Tre føre med hverandre. Han anskaffede en større Leilighed, og førte sin unge Hustru derind. Men neppe var hun traadt ind under hans fredelige Tag, før hun med et skinsygt og lidenskabeligt Die betragtede de to Sødsfendes varme Kjærlighed. Forgjæves søgte Theobald at mægle og forsoner, forgjæves troede han med Taalmodighed og Omhed at overbevise hende; snart bønfuldt han Ægtefællen om Retfærdighed, snart Søsteren om Overbærelse. Men Hustruen var heftig, skinsyg og lidenskabelig, Søsteren blid, taalmodig og tilfreds med hans Hengivenhed, det varede derfor ikke længe, inden han ved Søsterens Bryst græd over sin Hustrues Ulykke. Da fik hun Styrke til Offeret, hun lagde de to Elskendes Hænder i hverandre, velsignede dem med sine Taarer og Omfavnelser, og for-

lod Huset. Men selv dette Strid bragte ikke Lykken tilbage; med Smerte og Misfornøielse saae Theobald sin Søster opføge sig et andet Hjerter, og hans nedslagne Sind var en Bebreidelse for hans Hustru; endogsaa fraværende blev den varmtelskede Søster hende en Torn i Diet. Forgjæves forestillede Theobald hende, at denne Søster havde hele Livet igjennem været hans Alt, at han havde været hendes Ven, hendes Forsørger ligesiden den Tid, de begge bleve moderløse, og at om han ogsaa elskede hende med den varmeste Brodertjærlighed, var det dog Intet mod den Følelse, hvormed han elskede og tilbød sin udvalgte Hustru. Forgjæves! der blev ham Intet tilbage uden at lide, sukke og haabe paa Tiden.

Da blev han Fader; men denne Lykke blev ham ogsaa forbittret. Hans Barn var fra Fødselen af en Krøbling, og faae Dage efter døde Moderen. Det var en mildnende Trøst i hans Smerte, at hendes sidste Livsdage atter havde været bestraalede af den skynlige Himmel, der lyfte over deres første Kjærlighedstimer. Hendes Hoved hyllede paa hans Arm, og Hjerter ved Hjerter begræd de deres Barns Ulykke. Da døde hun, og han stod ene med det

spæde, vanføre Barn. „Maaskee Gud ogsaa tager det,“ tænkte han undertiden med bedrøvet Sind, vaklende mellem Frygt og Haab; men Barnet levede og vorede, en sygnende, farveløs Blomst. Imellem ham og Søsteren var der indtraadt en Kulde, hvortil de ikke selv vilde forklare sig Grunden. Lidt ønskede han, at Søsteren atter skulde flytte ind i hans Huus, og pleie hans Barn; men hvor kunde han tilbyde hende det Hjem, som han forhen havde tilladt hende at forlade? Det er sandt, at Pligterne mod Ægtefællen ere de høieste; men undskyldte de ham i hendes Dine! Nei, nei, Alt maatte blive som det var.

Al hans Tanke og Omhed vendte sig nu til hans lille Datter. Hans vaagede ængsteligt over dets svage Helbred, uagtet han vel indsaae, at dets Ophold paa Jorden vilde være kortvarigt, han legede med det, og understøttede dets første Skridt. Lidt naar det lille, skrøbelige Væsen slumrede ved hans Bryst, mindedes han med Veemod den Tid, da den lille Søster havde klynget sig til ham, og han gjorde i Stilhed baade sig selv og hende Bebrejdselser.

Saaledes sad han, hængsunket i Tanker, gængende det jublende Barn paa sit Knæ, da Justitsraaden

paa sin Morgenudflugt traadte ind til ham. „Hvorledes, Du, Sophus?“ udbød han med Forundring, „hvad er hændet Dig, at Du er saa usædvanlig tidligt ude?“

„Intet Usædvanligt, kjære Theobald,“ svarede Justitsraaden, og lagde Hat og Stof, men med en forlegen Mine, der noksom modsigde hans Ord. Paa Theobalds Opfordring tog han Plads i Sophaen, klappede venligt Barnet, og søgte efter adskillige Gange at have rømmet sig, at begynde paa Sagen. Theobald betragtede hans umiskjendelige Forlegenhed med Forundring. Dersom Justitsraaden ikke havde været ham bekendt som en formuende Mand og ordentlig Huusholder, vilde han have troet, at han kom for at laane Penge. Han bød ham Thee; Sophus betakkede sig pient synlig adspredt, men forblev endnu bestandig taus.

„Du er dog vel ikke blevet forlovet,“ spurgte Lægen spørgende, „og kommer for at fortælle mig det?“

En svag Rødme bedækkede Justitsraadens Kinder.

„Hm!“ sagde han, „nei, det just ikke; men seer Du, min Ven! jeg er jo ingen gammel Mand, min Stilling er god, og jeg troer, sandt at sige,

at min Person er ganske taalelig, — kort sagt, jeg seer intet Ondt i at gifte mig."

"Du har fuldkommen Ret," sagde Theobald; „men sig mig, hvem er det, der har formaaet at indtage Dig, og bringe Dig paa disse Ideer?"

"Ja, det er netop derom, jeg vil tale med Dig," sagde Sophus; „det er egentlig ikke mig, det er Tante Dorothea, der vil have mig gift. Hun er træt af denne Huusholdning, og saa synes hun, at jeg sidder ene; det bliver jo ogsaa noget kjedsommeligt i Længden, hun mener, at jeg vilde befinde mig bedre ved at have en Kone om mig, — ja, det er nu for vidtløftigt at fortælle Alt, hvad hun synes."

"Men hvad synes Du?" spurgte Theobald smilende.

"Ja, jeg finder, hun har Ret" —

"Nuvel?"

"Ja, reentud sagt, Theobald, jeg har havt en urolig Nat over alt dette; thi det er en vanskelig Sag for mig at finde den Rette. Forelskelse kan her jo ikke være Tale om; thi en Mand i min Alder og Stilling har ikke Tid og Leilighed at anvende paa Eligt, ligesom det heller ikke vilde

anstaae min Værdighed at gjøre en langvarig Cour. Jeg maa foreløbig vide, om den Dame, jeg agter at henvende min Opmærksomhed til, vil modtage den, og det er egentlig derfor, at jeg kommer til Dig."

"Ah, jeg kender hende altsaa?" spurgte Theobold opmærksom.

Dette Spørgsmaal fremkaldte atter Sophus' Forlegenhed.

"Vist ikke," svarede han, "seer Du, jeg kender kun faa Damer, og ingen jeg synes om. Du derimod har som Læge Leilighed til at gjøre mangfoldige Bekjendtskaber, Du kommer ind i Husenes Allerhelligste, og faaer Lov at sondere Folks Tanker, uden at være paatrængende. Du vil sagtens kunne udfinde Een, der kan anstaae mig. Nogle og tyve Aar maa hun være, klog, forstandig, af et godt Udvortes, men især af et godt Hjerte og et godt Rygte. Verden maa ikke have Noget at udsætte paa min Kone. Men fremfor Alt maa jeg behage hende, og vinde hendes Hengivenhed, uden Hensyn til noget Fremtidigt, og derfor er det nødvendigt, at Du skaffer mig Udgang i Huset under eet eller andet Paaskud."

„Og Du, S o p h u s ?“ spurgte Røgen forskende.

„Jeg er en Mand af G r e ,“ svarede Justitsraaden alvorligt og inderligt, og lagde Haanden paa Hjertet, „jeg skal gjøre for hendes Lykke Alt, hvad der staaer i min Magt.“

T h e o b a l d gik takkefuld op og ned ad Gulvet. Endelig standsede han foran Justitsraaden.

„Jeg kender Dig, S o p h u s ,“ sagde han, „Du er en god og rettskaffen Mand, som enhver Kvinde rolig kan betro sin Lykke. See nu, hvilket Beviis jeg vil give Dig paa min Tillid. Jeg har en Søster, som jeg elsker høiere end noget Andet i Verden, og som jeg har elsket baade som Barn og som Mand. Naar dette stakkels Barn har ophørt at lide her paa Jorden, er min Søster den Eneeste, jeg har tilbage, hun er Godheden og Kjærligheden selv, ung og smuk, og jeg vil betro hende i Dine Hænder.“

S o p h u s sprang op, og omfavne ham.

„Kom til mig i aften,“ vedblev T h e o b a l d rørt, „og jeg skal følge Dig til hende. Men lov mig det, intet Ord om Egteskab, før Eders Hjerter ere enige. Lov mig det, S o p h u s , forstyr ikke hendes Rolighed!“

„Tag mit Ord,” sagde Sophus henrykt, „hendes Lykke skal være mig hellig. — Men,” tilføiede han betænkelig, „lov Du mig ogsaa, at denne Aftale bliver en Hemmelighed mellem os. Hvad vilde Verden sige, om den erfarede, at jeg har isinde at gifte mig?”

„Mågtet det i Tidens Løb vel ingen Hemmelighed forbliver,” svarede Bennen leende, „saa skal jeg dog samvittighedsfuldt opfylde Dit Ønske.”

„Altsaa i aften!” gjentog Sophus, og forlod Huset. Med lette Skridt og næsten triumpherende ilede han hen ad Gaden, det værste Skridt var jo nu overstaet.

Credie Capitel.

En Bugge! — Gives der et Paulun, hvorom man med mere Sikkerhed kan sige, at derhen naae Livets Sorger ikke! Begrav Dig levende blandt Dine døde Bøger, skjul Dig i Vennens Favn, ja, fly Jorden, og læg Dig ned ved Ultrets Fod, eller kast fra det gængende Skib Dit medlidende Blik tilbage til Stranden, hvor Menneskene færdes, — der er dog intet Sted, hvor Livet ikke kan gribe Dig, og føre Dig tilbage til sin Brimmel og Brusen. Men en Bugge — man siger ofte, kun i Buggen og i Graven er der Fred! Men man har Uret i denne Sammenligning. Paa Graven kæmpe endnu Livets Conflicter og Livets Domme om den Dødes Eftermæle; men i Buggen er der Fred, ufor-
krænkelig Fred.

Der staaer det, det lille, gængende Leie, svul-
mende og blødt. Hvis der drømmes paa det, da

maa det være om de savnede Engle; thi Jorden har endnu ingen Glæde havt, der kunde begrædes i Søvn. Lad os ikke smaaligen eftersee de tarvelige Tæpper, de fattige Lagener, der bedække den; blandt de ældre, fornuftige Mennesker har det kostelige Leie, det bløde Teppe ofte megen Magt over Hjertets Varme; ved en Bugge har Armod eller Rigdom ingen Indflydelse paa den Kjærlighed, der vaager om den.

Hvo kan betragte en Bugge med sin slumrende Byrde, uden med sit Blik at søge Moderen? Hun kan ikke være langt fra Buggen. Og der sidder hun; men hvor bleg, hvor udtæret! Hvert Træk er flint og ædelt, men dybt berørt af Sorgens Haand. Den, der kan dechifrere Lidelsens Hieroglypher i Menneskeansynet, kan her læse den sørgelige Fortælling om Sjælens knugende Lidelser, Stusselse, kvalt Anger og Haabløshed. Idet hendes Blik hviler paa Barnets spæde Ansigt, ruller en stille Taare ned ad hendes Kind.

Ved Buggens Hovedgjerde sidder en ung Mand, hvis hele Ydre langt fra er udstyret med den fattige Tarvelighed, der omgiver Moderen og Barnet. Hans Klæder ere fine og moderne, hans Kind har

Sundhedens og Belysningens friske Rødme, og det haarde, spottende, halvt utaalmodige Træk om hans Mund tilhører ikke en Mand, der er fuet af Skjæbnens Tryk. Han er ung og ikke uden en vis regelmæssig Skjønhed i sine Ansigtstræk; men man kan sige om ham, at hans Ungdom er uden Skjønhed og hans Skjønhed uden Ungdom; thi det Ungdommelige i hans Ansigt bestaaer i et overmodigt, letfindigt Udtryk, og det Skjønne er den faste, mandige Udprægen af hvert Træk. Det er Gottfried Schøller.

Langsomt, men ufravendt følger hans Blik den Taare, der stjæler sig ned ad Dvindens Kind; hans Die lyner, og hans Ansigt antager et Udtryk, som om han følte en hemmelig Lyst til at slaae hende til Jorden; hun er for ham en nagede Bebreidelse, og hvormangt et Hjerte vil ikke hellere træde en saadan under Fødder end forsones den? Denne Taare, der uhyrlig og stille tilbagelægger sin Vej, er for ham en bitter Anklage, som ikke engang taler høit nok til at lade sig modsiges. Men hans Lidenstaber drikke Gift af den; han farer ikke op, og slaar det svage Legeme til Jorden; men han bereder sig til at saare Sjælen. Idet han retter paa sit Kalves-

fryde, og afbørfte sin Haand med sit Lommetørklæde, siger han haanligt:

„Nuvel da, siden de første Præmisser til en Samtale med et Fruentimmer, de nødvendige Suf og Taarer, ere overstaaede, saa lad os tale fornuftigt. Saalænge Du var alene, var jeg villig at sørge for Dig; Du hjalp selv til, og istedetfor at spille Tiden med at sørge og græde, syede Du, tegnede og jeg veed ikke hvad. Men To ere mig formeget, jeg har ikke Andet at leve af, end hvad jeg kan presse ud af min Moder, og hvad jeg kan laane paa Arven efter hende; den sidste Næringsvei var ikke den daarligste; men den begynder at tage fortvivlet af.“

„Du veed selv, Gottfried,“ sagde hun bedrøvet, men uden Bebreidelse, „at jeg gjør Alt, hvad jeg kan for at fortjene til mig og Barnet. Men han skal passes, og jeg føler mig saa svag, — mine Kræfter svigte mig,“ —

Han strækker Haanden ud, og lægger Fingrene paa hendes Haandled.

„Nervesvækkelse, intet Andet,“ siger han koldt, „Du trænger selv til Ro; Du plager Dig med unødvendige Betymringer. Og hvorover sørger Du

egentlig? Svaret mig ikke, at det er fordi vi ikke ere gifte endnu, Du veed ligesaa godt som jeg, at det var den største Daarskab, vi kunde begaae, om vi gjorde det nu; det vilde tilintetgjøre alle mine Udsigter, og Du veed jo, at det skeer, saasnart det staaer i min Magt. Hvad kan Du da forlange mere?"

Uagtet han ventede paa Svar, forblev hun taus.

"Hvis Du vilde svare mig," vedblev han, "veed jeg meget vel, hvad Du vilde sige. Det er ikke nok, at jeg lover Dig at gifte mig med Dig, Du hænger dog med Hovedet til det er skeet. Hvad er det da at gifte sig? I Himlens Navn, er det Andet end at være hinanden troe, og plage sig med hinanden, enten man har Lyft eller ei?"

"Gottfried, Gottfried!" klagede hun.

"Og hvad er denne saakaldte Kjærlighed Andet end en Sygdom?" vedblev han uden at ændse hendes Afbrydelse, "en Sjælesygdom, ligesom Affindighed, Delirium, o. s. v.; om den ogsaa gaaer over, føler man altid Mindelser af at have haft den. Det er ligesom en Mand, der har mistet sit Been; han veed, at det er borte, og dog føler han Smerte i det. Det ligger i Nerverne. Derfor varer Kjærlig-

hedssygdommen altid længst hos Fruentimmerne, de have finere Nerver; hos Mændene, de stærkere, kraftigere Naturer gaaer den hurtigere over, efter at have raslet ud, og efterlader sig færre Spor."

Judith — det var Dvindens Navn — var altfor vant til disse Reflexioner af sin Elsker, til at hun skulde forsøge at besvare dem. Hun bøiede sit blege Ansigt over Buggen, ligesom for at styrke sig ved Synet af Barnet.

"Og der er Efterveerne," sagde Gottfried, idet han ogsaa bøiede sig over Buggen, „naar en Mand i min Alder og Stilling ikke alene er saa godt som gift, men ogsaa har et Barn at føde og opdrage, saa er hans Galsskab saa stor, at han medrette fortjener Daarekisten. Hør mig derfor, Judith, lad mig stille Dig ved Drengen —"

Med dette første Ord af dette Forslag foer Judith op, og udstrakte sine Hænder over Buggen.

"Gottfried, vær menneskelig!" raabte hun med Fortvivlelsens Tone, „gientag ikke dette Forslag! Lad mig beholde Barnet, det Æneste, det Sidste af min Lykke! Mit Barn! mit Barn!"

Og de længe tilbageholdte Taarer rullede rigeligt ned paa Barnets spæde Hænder.

„Seer, seer,“ sagde han haanligen; men hans Læbe gittrede, „Din Sygdom er nok forbi, som jeg seer. Det er den Lykke at blive Fader, som man kalder det, at dette lille Umælende foretrækkes for os. Du er taabelig, Judith, kan Barnet ikke blive meget lykkeligere hos Andre end hos os; hvad kunne vi gjøre for det? Lade det dele den Mangel og Glendighed, der forestaaer os? Andre kunne give ham Pleie og Opdragelse, hjælpe ham frem i Verden“ —

„Men Ingen kan give ham en Moder!“ udbød Judith.

„Bah, om nogle Maaneder vil han med ligesaaamegen Fornøielse sige Moder til en Anden som til Dig,“ sagde Gottfried. „Det er kun Din Egenfjærklighed, der modsætter sig mit Forslag.“

„Lad det da være Egenfjærklighed,“ sagde hun bestemt, „Drengen er min, forlad os, om Du vil; men vil Du tage ham fra mig, skal Du først rive ham ud af mine Arme.“

„Godt,“ sagde Gottfried koldt, og satte Hatten paa, „gør da, hvad Du vil, mig seer Du ikke mere.“

Bed disse haarde Ord forlod Moderen Barnet for at klynge sig til Mandens Arm.

„Gottfried, min Gottfried!“ bad hun med Hjerteangst, „Du kan ikke mene det. Har Du ikke tusinde Gange tilsvoret mig, at jeg var Din Kone? At ingen Præsts Velsignelse kunde binde os fastere sammen end Dine Løfter?“

Han rev Armen til sig, hun fulgte ham til Døren.

„O Gud, Gottfried, jeg skal altsaa aldrig see mine Forældre mere, kun som Din Kone kan jeg igjen vende tilbage til dem —“

„En Kone adlyder sin Mand,“ sagde han med bortvendt Ansigt.

„Jeg adlyder Dig,“ sagde hun med qvalt Stemme, „men giv mig Tid — ikke nu, ikke strax — lad mig vænne mig til denne Tanke —“

Et Udtryk af Tilfredshed udbredte sig over hans Ansigt.

„Vær rolig —“ sagde han venlig, „jeg forlanger ikke dette Offer af Dig, for jeg har fundet en Leilighed til at anbringe Drengen; men jeg kan ikke søge denne, for jeg har Dit Samtykke. Og hvad kunne vi gjøre for ham, som Andre ikke kunne

gjøre tusinde Gange bedre. Desuden, det er jo kun for en Tid, naar vi engang blive gifte, kan Du jo hente ham hjem igjen."

Han vilde smigrende trykke hende ind til sit Bryst; men hun trak sig koldt tilbage. Om han havde Lyst at udbryde i Bebreidelser, forstummede de dog, da han saae ind i dette blege, kummerfulde Ansigt; taus slap han hende, og gif. Hun sank ned ved Buggen, og skjulte sit Ansigt ved Barnets Bryst.

Judith var sine Forældres yngste og eneste levende Barn. De havde seet deres andre Børn vore op til haabefuld Ungdom for aldrig at ælde; naar de nærmede sig Ungdomsalderen, gravede der en usynlig og usporlig Dm paa deres Livskraft; de bleve trætte og nedslagne, og ligesom længtes efter Graven. Ingen Omsorg kunde holde dem tilbage; efter en kort, sygnende Tilstand lagde de sig stille paa Dødsleiet som udmattede Vandrerere, og fandt Hvile. Det yngste Barn blev Forældrene et værdifuldt, ængsteligt bevogtet Klenodie. De vovede neppe at nære det Haab, at hun skulde undgaae de andre Børns Skæbne, skjøndt de med stum Henrykkelse saae det stille, blege Barn udsolde

sig til en blomstrende, livsfrodig, ung Pige, hvem det eensformige Hjem blev trangt og dødt. De vovede ikke at lade hende tage Deel i Ungdommens livlige og stigende Glæder; bag dem alle troede de at skimte Sygdommens og Dødelæggelsens frygtelige Gjenfærd. Iu diths eneste Udspreddelse var Læsning, og de Timer, hun tilbragte dermed, vare de lykkeligste i hendes Liv. Ingen anede, hvilken Berigelse, hendes drømmende Gemt hentede i denne indbildte Tilværelse, og med hvilke blændende Farver hendes Indbildningskraft udfyrede Digtningenes Helte og deres Bedrifter. Snart behøvede hun ikke Bøgerens Hjælp for at opfinde og udsmykke Begivenheder, og et glødende Liv i Pigens Sjæl lod hende leve i en heel, indbildt Verden. Paa eengang fik hendes Bhantafies Roman en virkelig Helt. Paa en Skovtour med en med hende beslægtet Familie gjorde hun Bekendtskab med Gottfried, og han mærkede snart, at han havde gjort Indtryk paa den livlige, unge Pige. Han fandt hende tiltrækkende og meget smuk, og var altfor vant til at følge sine Indskyddelser, til at lade denne Leilighed til en lille Roman gaae fra sig. Da han langtfra havde andet Maal end en forbigaaende Udspreddelse, vogtede han sig vel for at

opsøge Judith i hendes Hjem eller hos hendes
 Paarørende; men paa hendes Spadseretoure, hvilke
 hun hyppigt foretog alene, fulgte han efter hende,
 og bevægede hende lettelig til at indlade sig i Sam-
 tale med ham. Moderne bleve snart fra tilfældige
 fra hendes Side til aftalte og bestemte Sammen-
 komster, og Judith besnæredes ikke saameget af
 Gottfrieds Ord som af sine egne Tanter og Sø-
 llesfer. Med veltalende Tunge forestillede han hende
 hendes Forældres Uretfærdighed i at holde hende
 indespærret i det stille Hjem, og udelukket fra Livets
 Glæder, og den unge Pige, der i sin Betsedenhed
 aldrig havde vovet at lade sin skjulteste Tanke for-
 tælle sig, at hun var smuk, hørte sin Skjønhed be-
 rømme med berusende Ord. Der var tillige Noget
 i Gottfrieds Ydre og Væsen, der stemmede overs-
 eens med hendes romanagtige Phantasier; hans re-
 gelmæssigt smukke Ansigt, hans høie og veldannede
 Skikkelse, det Bydende i hans Manerer, ja, selv den
 spottende Bitterhed i hans Ord gave ham Tilløkkelse
 i hendes Dine. Af, uden at hun vidste det, havde
 Livets Virkelighed alt sin Haand udstrakt efter hende,
 og ligesom det hvirvelende Hjul, der dreies af Vand-
 strømmens Magt, aldrig slipper det Offer, af hvis

Klædebon det har grebet en Flig, men drager det ind i sin knusende Omdreining, saaledes reves hun den haarde, ubønhørlige Virkelighed imøde.

Gottfrieds Maal var som ovenfor sagt kun en flygtig Tidsfordriv; men han følte snart, at det maatte blive noget Mere. Han forelskede sig lidenskabeligt i Judith, dog uden at hæve sine Forhaabninger til det i hans Stilling umulige Ægteskab. Ligesom Theobald havde han studeret Medicin, men havde endnu ingen Embedsexamen, og hvad der var værre, ikke synderlig Lyst til at beskæftige sig med den. Hans Moders store Omhed havde tidligen begunstiget hans Gang til Opsættelse og til at styde Arbeidet fra sig, saa at det mere maatte tilskrives hans fortrinlige Mandsejner end hans Flid, at han var kommet saavidt, at han kunde begynde at forberede sig til en Embedsexamen. Judith klyngede sig med Jnderlighed til ham, hun beundrede og smigrede ham, og saae op til ham som til en Bestøtter; dette bragte hans Forsængelighed til at gjøre fælleds Sag med hans Kjærlighed. Den unge Mand seer Intet hellere, end at man tillægger ham den Eldres Fasthed og Styrke, og skænker ham en Tillid, hans Alar ikke berettiger ham til. Det var

tillige som om Judiths romantiske Følelse smittede ham; til en ligefrem, aabenlys Veilen og Forlovelse havde han ingen Lyst; men det Hemmelighedsfulde og Forbudne, der laae i deres Forening, som først senere skulde erholde Ægteskabets Hellighed, behagede hans eventyrlige Aand. Han overtalte Judith til at forlade sit Hjem.

Det varede længe, inden han besejrede hendes Modstand. Kjerligheden til de gamle Forældre og Tanken om deres Smerte gav hende Kræfter; men Modstanden opflammede Gottfrieds Vnster til Raseri. Hans indstændige Bønner bleve til Trudsel om at forlade hende og at styrte sig selv i Ulykke; han forestillede hende, at hendes Forældre maaskee aldrig vilde give deres Samtykke til Forbindelsen med en Mand, der var dem ubekjendt, og som paa denne Maade havde erhvervet hendes Hengivenhed, og om de gave deres Samtykke, hvor fiernt vilde de maaskee stille det Maal, hvorefter han saa brændende higede. Og da han tilsidst med fyrige Ord tilsvor hende, at hun fra den Time af, da hun forlod sit Hjem, kunde betragte sig som hans Hustru i Liv og Død, da gav hun efter, og triumpherende førte han den grædende Pige med sig til de smaae

Bærelser, hvor han under et paataget Navn havde beredt hende et tarveligt Hjem.

Her henrandt nogle faae, klare, salige Kjærlighedsdage. Ungdom, Skjønhed og en glødende Lidenſkab gave Alt, hvad de havde af Glæde og Beruſeſe. Den første Venden tilbage til Birkeligheden kom af Mangel paa Penge; men denne Gang gif den flygtig og uændſet henover deres Lykke; men den kom for ofte igjen til ſtedſe at betragtes med Ligegeſtyldighed. Gottfried havde kun ſin Moders Underſtøttelſe at leve af, den var rigelig, men dog ikke nok til To, ſaameget mere ſom han havde tuſinde ſmaaе luxuriøſe Vaner, han ikke vilde opoffre. Det var vel Judith en Glæde at fortjene Noget ved Arbejde; men da hun tilſidſt aldeles ſaae ſig henviſt til denne kummerlige Fortjenelſte, begyndte hun at ſtimte Gottfrieds egentjærlige Tænkemaade igjennem ſin Forblindelſe. Hendes Barns Fødsel var en ny Anledning til Sorg og Bekymring for dem, og den ſtaffels Judith, der i Stilhed havde haabet, at de idetmindſte ſkulde deelt diſſe nye Sorger i Kjærlighed, ſaae tydeligt, at denne forøgede Byrde aldeles havde ſluſtet Gottfrieds Lidenſkab. Det var ſom om det uſtyldige Barn havde bragt en for-

øget Bitterhed ind i denne ulykkelige Forening: Judith følte, at hun var blevet Gottfried en dræbende Byrde. Derfor han havde gjort om end kun et svagt Forsøg paa at skjule dette for hende, vilde han maaſkee bevaret hendes Hengivenhed; men hans grusomme, aabenlyse Kulde for hende og Barnet qvalte efterhaanden al Varme for ham i hendes Hjerte. Dog havde han aldrig før idag udtalt den Trubſel at ville forlade hende; ſaa længe hun dog havde den Udfigt ved et Ægteſkab, om end ſeent, at gjenvinde Ret til at træde over ſine Forældres Dørtærſkel, og bønſalde om deres Tilgivneſe, laae der et Slør over hendes Ulykke, ſom nu var hævet. Og idet hun ſkjuler ſit Anſigt i Buggens Puder, ſammenknuges hendes Bryſt af den ſorgelige Betragtning, at hendes eneſte Redning er en forhadt og uopløſelig Forening, der maa gjøre hende ulykkelig for ſtedſe, og hun lover det ſlumrende Barn en Faders Navn, ſelv om hun ſkal kjøbe det for den bitterſte Ulykke.

Sjerde Capitel.

Med bankende Hjerter, smukt klædt og med sit skjønne Haar velfriseret fulgte Sophus den bestemte Aften Theobald til hans Søster. Hun, der var forberedt paa Besøget, men ei paa dets Hensigt, modtog Justitsraaden som sin Broders Ven med ligefrem Hjertelighed. Charlotte var nogle og tyve Aar, og havde et smukt og indtagende Udseende. Et mere livligt Væsen og Udtryk i de fine Ansigtstræk vilde gjort hende piquant, hvorimod det stille, rolige, milde Alvor, der hvilede over dem, gjorde hende behagelig og tiltrækkende. De venlige Ord, hun med sin sagte, hjertelige Stemme henvendte til Sophus ved hans Gilsen, udbredte strax Varme i hans Sjæl, og med ufordulgt Tilfredshed saae Theobald, hvorledes hans Ven fordybede sig i Betragtningen af hans Søster, og med hvilken inderlig, agtelsesfuld Venlighed, han henvendte sig til hende. Aftenen

hængled hurtigt, ja, for Sophus altfor hurtigt, og da han endelig maatte rejse sig for at tage Afsted fra Charlotte og den gamle Dame, i hvis Huus, hun var, udbad han sig indstændigen Tilladelse til med og uden Theobald at forøge sit Besøg. Paa Hjemveien talte han intet Ord; men da de skiltes ad, tryffede han flere Gange inderligt Theobalds Haand.

Sophus var altfor flintfølende til oftere at benytte Theobalds Mellemkomst. I regelmæssige Visitter om Formiddagen besøgte han Charlotte, og kom kun om Aftenen, naar Theobald indfandt sig hos ham med en Indbydelse. Men bestandig blev hans Bæsen hjerteligere, hans Blik varmere; det dybe, ærbødige Blik blev ledsaget af et beffedent Haandtryk, og efterhaanden, da Visiterne bleve daglige, ledsagedes de stadigen af Bouquetter af udsøgte Blomster. I Begyndelsen modtog Charlotte disse Dymærksomheder rødmende og undseelig, senere som noget Ventet og Kjært, og tilsidst kom hun ham imøde med Smil og Venlighed, naar han indfandt sig. Det varede ikke længe, før Theobalds Ledfagelse blev overflødig, ja besværlig, og saasnart Denne mærkede dette, trak han sig fornøiet tilbage,

og overlod Sophus at fortsætte Bekjendtskabet som han vilde.

I Begyndelsen var det vistnok ikke uden Besværlighed, at Justitsraaden viste en Elfers ivrige Opmærksomhed; men snart blev det ham til Bane og Fornøielse. Han længtes efter den Time, da han passende kunde indfinde sig, og ofte ombyttedes Formiddagsbesøgene med lignende om Aftenen. At gjentagde sig Charlottes Billede, hendes Miner og Ord blev ham en behagelig Sysselsættelse, og uden at Andre end Theobald anede det, var han saa forelsket som en tyveaarig Ungling.

En Dag mødte Theobald ham paa Gaden. „Naa, Sophus,” udbød han smilende, „er jeg endnu ikke løst fra mit Løshedsløfte?”

„Snart, snart,” svarede han rødmende; „men jeg har længe ikke seet Dig hos Din Søster.”

„Mit Barn er sygt,” svarede Theobald, og hans Ansigt formørkedes, „naar jeg er borte, maa jeg betroe det til Pigen, og jeg troer ikke, hun er paa-lidelig.”

Da de havde forladt hinanden, henfaldt Sophus i dybe Tanker. Hvad forhindrede ham i at foretage det afgjørende Skridt? Hun viste ham jo den

første Venlighed modtog hans Besøg og hans Gaver, og kunde jo ikke tvivle om hans Hensigter. „Endnu idag," sagde han til sig selv, „vil jeg vove det." Han ilede hjem for at omklæde sig; men medens dette skete, kjølnedes hans raske Beslutning betydeligt, og da han ved Bortgangen mødte sin Tante, udbød hun forundret: „Hvad! gaaer Du i Selskab saa tidligt?"

„Jeg gjør nogle nødvendige Visiter først," stammede Justitsraaden forlegen.

„Ja, Du er mig nok den Rette," sagde den gamle Kone, truende med Fingren, „Du er jo aldrig hjemme mere. Gaaer man snart Navnet paa den Lykkelige at vide?"

For at undgaae et Svar, kysede Sophus skjelmst paa Fingren ad den Gamle, og skyndte sig bort.

Flere Gange undervejs var han i Begreb med at opsætte Besøget; men han stammede sig over sin Ubestemthed, og fattede atter Mod, indtil han drog i Klokestrengen, og hørte Kloffen gjenlyde i Charlottes Bolig, da slog hans Hjerte, som om han skulde gvaæles. Det syntes ham umuligt at gaae ud af denne Dør igjen, uden med en Kurv, og det for-

øgede ikke hans Fatning, at Charlotte selv aabnede Døren, og bød ham Godaften.

„Jeg er rigtignok ene,“ sagde hun, „men min Tante kommer snart.“

Efter Sædvane rakte Sophus hende Haanden, og hun følte med Forundring, at den skjælvede. Hun aabnede Døren til Dagligstuen, og med Tilfredshed saae Sophus, at den kun var oplyst af Maanestfinnet. Charlotte vilde gaae at hente Lys, men han holdt hende tilbage.

„Nei, bliv, kjære Veninde,“ sagde han bedende, „jeg har Saameget paa mit Hjerte, og jeg troer, jeg kan bedre sige det, naar her intet Lys er.“

Han førte hende hen til Stolen ved Vinduet, hvor Maanestfinnet klart kunde beskinne hendes Ansigt, medens han selv satte sig ligeoverfor i Skyggen.

„Ifandhed,“ vedblev han med Bevægelse, „jeg er forlegen, undseelig, jeg veed ikke selv hvad, kjære Charlotte, og dog kommer jeg med et reent, oprigtigt Hjerte. Tilgiv mig derfor min Forvirring, og finder De mig latterlig, saa lee ikke, medens jeg hører paa det. O nei, afbryd mig ikke,“ fortsatte han hurtigt, da hun vilde tale, „hvis De afbryder mig, mister jeg reent min Fatning. Seer De, jeg

er ikke ung, og heller ikke saa elskværdig som jeg ønskede det; men dog har det forekommet mig, at De ikke har seet mig med Misdag; men er denne Godhed saa stor, at jeg tør fremkomme med mit Ønske?"

Charlotte taug, som om hun ventede Mere; Sophus bøiede sig over mod hende, og saae tillidsfuldt ind i hendes Øine.

"O, De forstaaer mig nok, ikke sandt?" spurgte han med en elskværdig Forvirring, "De veed saa godt, hvad jeg mener; behøver jeg at udtale det tydeligere — vil De betro mig Deres Kyffe, og skabe min? Vil De være min Hustru, min elskede, tilbedte Hustru?"

Taus lægger Charlotte sine Hænder i hans. Sophus lader sig glide ned paa Knæ for hende, og bedækker hendes Hænder med Kys, idet han siger:

"Jeg er forfjælet og egensindig, jeg har Feil og Særheder; men Du vil forbedre mig, og hvis det er umuligt, vil Du bære over med mig, og elske mig, saa at Du ikke mærker dem, ikke sandt?"

Hun lægger sine Arme om hans Hoved, og trykker det til sit Bryst. Der verles intet Ord mere;

der er stille, ~~Maanen gaaer bag~~ en Sky, og der er mørkt.

Der lyder Skridt i den anden Stue; Tanten og Theobald komme hjem. og træde ind i Stuen.

„Men, Charlotte, i Himlens Navn, sover Du?“ raaber Tanten.

„Nei, kjære Tante,“ svarer Charlotte forvirret; „men Justitsraaden er her.“

„Justitsraaden!“ raaber Theobald med usædvanlig oprømt Stemme, „naa, saa sove I da begge to.“

Tanten træder ind med Lys, og Charlotte iler bort. Justitsraaden, der har gjenvundet Noget af sin Værdighed, føler sig ikke opbygget af Theobalds sidste Ord; men han er for lykkelig til at see suurt, og idet han tager Bennen tilside, meddeler han ham i faae Ord, hvad der er passeret. Theobald trykker ham fornøiet til sit Bryst.

Charlotte kommer igjen ind, lidt rød og lidt undseelig, men rolig som altid. Da hun ved Lyset seer sin Forlovede rigtigt, og bemærker hans usædvanlige Bynt, smiler hun lidt, men gaaer hen, og tager hans Haand. Nu begynde Lykønskningerne, og Aftenen henrinder i Munterhed. Sophus taler

livligt om Bryllup, om nye Meubler og Gardiner og et Bal Dagen efter Brylluppet, Charlotte betragter ham med Velbehag og Theobalds mørke Ansigt opklares af hans glade Blik.

Næste Dag har Sophus isinde at meddele sin Tante Nyheden; men det vil ikke ret gaae, og han opsætter det bestandig. Til Middag kommer Gottfried mod Sædvane hjem, og nu tør han ikke længer tilbageholde Meddelelsen, for at hans Slægtninge ikke skulle erfare hans Forlovelse af Andre. Tante Dorothea omfavner og lykønsker ham med Glæde; Gottfried udbryder leende: „Naa, nu opleve vi Nyt! En forlovet Justitsraad, det var dog det Morsomste, jeg har hørt!“

Dette var at tage Justitsraaden paa det ømme Sted, og han blev rasende. Med flammende Dine vendte han sig til Gottfried, og sagde:

„Hvori ligger det Morsomme, om jeg tør spørge?“

„Deri,“ svarede Gottfried, uden at lade sig forstrække, „at en Mand i Din Alder og Stilling vil bebyrde sig med et Paahæng af Kone, Børn, Huusholdning, Tjenestepiger og al den Dvalm, der følger med en slig privilegeret Glendighed. Du vil

selv forstyrre Din Rolighed og alle Dine Baner, udsætte Dig for alle de Sorger og Plager, der følge med at have Familie, for en Kones Luner, for strigende Børn og Børnesygdomme, Ammer og Barne-piger, Rumsteren i Dine Bøger og Papirer, svæden Mad i urette Tid, ja, maaſkee til Syvende og Sidst Jalouſi, Klammeri —“

„Hold op!“ Gottfried!“ raabte Tante Dorothea alvorlig vreb, og greb ſin Søn ved Armen.

„Ja, ſaaer han ikke alle diſſe Ulykker,“ vedblev han, „ſaa fortjener han dem idetmindſte. Og hvad ville Folk ſige? Hvor de ville blive forbaufede!“

Juſtitsraaden gif op og ned ad Gulvet ſaa hurtigt, at Slobroffen ſlagrede til alle Sider.

„Stammer Du Dig ikke, Gottfried,“ ſagde Tante Dorothea bekymret, „gid Du var ſaa fornuftig ſom Din Fætter. Kjære Sophus! tilgiv ham ogsaa denne Gang, Du har ſaa tidt tilgivet ham hans Raadhed.“

„Godt Ord igjen!“ ſagde Gottfried, og rakke leende Haanden ud. Juſtitsraaden havde Lyſt til alt Andet end til at tage den; men for ikke at ſynes barnagtig, tog han dog imod den, men med ſtor Kulde.

„Naa, suurmul nu ikke længer, Sophus,“ sagde Gottfried, „men fortæl os hvem den tilkommende Justitsraadinde er.“

„Ja, lad os høre,“ sagde Tanten, og førte Sophus hen til Sophaen, „sæt Dig nu, og fortæl os hvem det er, og hvor Du har lært hende at kjende.“

Halv uvillig satte Sophus sig, og gav de fornødne Oplysninger. Tante Dorothea blev glad, roste Partiet, lyttede med Deeltagelse til Beskrivelsen af Brudens Skønhed og Fortræffelighed, og forsonede dermed igjen Sophus med sig selv og sin Beslutning. Gottfrieds spottende Ord havde dog efterladt en Braad i hans Hjerte, som af og til minde ham. Ikke heller kunde Denne lade være at gjøre haanlige Hentydninger til Ægteskabens Besværligheder, som ofte kun gjaldt hans egen Forpligtelse til Judith, men som af hans Fætter antoges for henvendte til ham. Charlotte blev af Sophus forestillet for hans Tante, og modtaget af hende med moderlig Hjertelighed; Gottfried behagede hun ikke, og han ei heller hende. Der var Noget i hendes alvorlige Væsen, der lagde Tømmepaa Gottfrieds Spottelyst og excentriske Vittringer,

og han holdt ikke af Lyng. Han saae tillige strax, at Mishaget var gjensidigt, og at der ikke vilde findes nogen Side i hans Character, der fremvrist fremfor de andre, vilde falde i hendes Smag, og hans Dom over hende var snart fældet med den i Tanterne udsagte Bemærkning: „Man maa vogte sig for dette Fruentimmer, der er ikke Noget ved hende at gjøre.“

Justitsraaden ønskede snarest muligt at omstifte Forlovelsesstanden med Ægteskabet, og ivrige Tilberedelser bleve gjortte dertil i hans Hjem. Det blev bestemt, at Gottfried, der hidtil havde haft et Bærelse der, skulde opgive det; men hans Moder skulde blive boende saalænge hun levede. Sophus ønskede ved denne Bestemmelse at vise hende sin sønlige Taknemlighed for den Tid, hvori hun havde varetaget hans Huus, og Charlotte kom ham heri beredvilligt imøde. Da han ikke manglede Smag, blev Alt smukt og passende udstyret, og endelig blev Bryllupsdagen fastsat.

Da denne Dags Morgen oprandt, fandt den Sophus lykkelig. Travl og ivrig ilede han endnu engang gennem alle Bærelserne, ordnede og forandrede. tænkende med Henrykkelse paa, at imorgen

vilde denne Bligt tilfalde hans Kone. Brylluppet skulde meget mod hans Ønske afholdes i Kirken; thi vel fandt Sophus det meget gentilere og behageligere, om de kunde blevet viede i Stuen; men baade Theobalds og Charlottes Hjem var altfor indskrænket, og for Sophus passede det sig ikke. Med næsten barnagtig Ængstelse tænkte han paa at fremstille sig som Brudgom for den Mængde Venner og Bekjendte, en slig Anledning forsamler i Kirken, og han ønskede hemmeligt, at det var vel overstaet. Og dog havde han ikke kunnet afholde sig fra at fejre Festen med en vis Bram. Naar Brudestaren efter Vielsen havde forladt Kirken, skulde den begive sig til et Hotel, hvor der af Sophus var foranstaltet et rigt og glimrende Middagsmaaltid, og først efter dette vilde han føre Bruden hjem. Men Tiden falder ham lang; Alt er efterseet og atter efterseet, han kaster et Blik udaf Vinduet paa den klare Himmel, og faaer Lyft til at forforte Tiden med en Spadseretour.

Femte Capitel.

Neppe har Sophus forladt Huset, før Theobald og Gottfried komme for at besøge ham. De finde kun Tante Dorothea hjemme; ogsaa hun er færdig med alle Forberedelser, og fornøier sig med at vise dem om i de nyligt udstyrede Værelser. Træt nedblader hun sig der paa en blød Sopha, og spørger sin Søn, der har tilbragt den sidste Nat i sin nye Bopæl, hvorledes han har sovet.

„Åa godt,“ svarer Sønnen ligegyldig, og maaler Gulvet med lange Skridt. Idet Tante Dorothea betragter ham, bliver hendes Ansigt bekymret, og hun vender sig til Theobald med de Ord:

„Åf, Hr. Müller, hvorledes skal jeg dog berøge min Søn til at tænke paa sin Embedsexamen? Hvad skal der dog blive af ham, hvis jeg dør

inden han er blevet mere fornuftig og stadig? Jeg har mange søvnløse Nætter for hans Skyld."

"Gid Moder dog vilde lade være at plage mig med den Examen," svarer Gottfried gnaven, og kaster sig i en Rænestol, „jeg duer ikke til at være Læge. Det er jo et aabenbart Bedrageri, at bilde lettroende Folk ind, at man kan curere dem med vore Piller og Mixturen, Areladninger og Blodkopper, og jeg veed ikke hvad alle disse Piinsler hedde, i hvis Raffineerthed vi langt overgaae den hellige Inquisition."

"Jeg vil tilstaae," sagde Theobald alvorlig, „at vi forvolde vore Patienter en stor Deel overflødig Smerte; men hvor ofte kunne vi dog ikke komme Naturen til Hjælp, og frelse et Mennefteliv."

"Aa, Naturen hjælper nok sig selv, naar den vil," sagde Gottfried, „og vil den ikke, kunne vi dog Jugenting gjøre. Det veed Du ligesaagodt som jeg, Theobald; men I Læger ere ligesom Frimurerne, I holde sammen, og lade som om I selv troe, at der er Noget, for at Andre skulle troe det Samme. Troer Du, at der om et halvt hundrede Aar virkelig er Noget, der troer paa vore Mixturen? Ja, naar man har brudt et Been eller flaaet et

Hul i Hovedet, sender man maaſkee Bud efter en Chirurg for at faae det iſtandsat; men ellers vil man nok vogte fig. Kjender Du Hiftorien om Manden, der reifte Europa rundt, og aldrig funde faae nogen Læge, fordi han ingen vilde bruge, for han fandt to, der vare enige, om hvad Sygdom han havde, og ved hvilke Midler han ſkulde cureres? Jeg veed, hvad Du vil ſige, Theobald, at al menneſkelig Kundſkab er Mangler underkaſtet, og Du har Ret; men netop derfor gider jeg ikke befatte mig med Noget."

"Mon det virkelig er Grunden," ſagde Theobald ſagtmodig.

"Det er nok muligt, at det ikke er det," ſvarede Gottfried.

"Jeg troer ſnarere," ſagde hans Moder bedrøvet, "at det er Ulykſt til alt godt og nyttigt Arbejde."

"Og om ſaa var," ſvarede han bittert, "ſaa er det jo Noget, jeg ikke kan gjøre ved. Sjælen er jo afhængig af vort uſle Legeme, ſpørg kun Theobald. Svækkes mine Nerver, ruller Blodet dorſt og trevent i mine Arer, ſaa bliver Sjælen ogſaa mat, ligegyldig, doven. Kan jeg da gjøre for, at jeg blev ſtabt ſaaledes?"

„Du har Uret,“ sagde Theobald; „hvormange Exempler have vi ikke paa, at Legemet ikke kan tue Sjælens Kræfter. Tænk for Exempel paa Ewald! Hvormangen Mand har ikke under langvarige Sygdomme, ja selv under Dødens Haand viist os, at Sjælen dog er Herren, og ikke Legemet?“

„Og hvorfor skulde jeg plage mig med den kjedelige Studering,“ vedblev Gottfried, uden at agte paa hans Svar, „jeg trænger jo ikke. Min Moder har Formue nok til os begge; jeg kan leve af Renterne, naar hun er død.“

„Gjør Du Regning paa min Død?“ spurgte Tante Dorothea, og hendes Ansigt blev ligblegt. „Vidste jeg, at Tabet af disse uløffelige Penge kunde gjøre Dig til et godt og flittigt Menneſte, o ſaa ſkulde Du aldrig arve en Skilling af dem.“

Gottfried loe haanligt.

„Det gjør Du ikke,“ sagde han, „nu er det forſilte. Havde jeg aldrig anet Tilværelſen af diſſe fordomte Penge, hvormed Du har fødet min Letſindighed, var jeg nu maaſkee et andet Menneſte; men nu er det for ſeent.“

„O, hvilke Behreidelſer i mit Barns Mund!“ udbød Tante Dorothea grædende.

„Kjender De ham, da ikke nok til at vide, at det kun er hans Læber, der ere utafnemmeelige?“ sagde Theobald trøstende, og saae bønligt til Gottfried. Denne reiste sig op, og gif hen til sin Moder.

„Lad det nu være godt, Moder!“ sagde han i en Tone, der skulde være venlig, men kun var tvær og uwillig, „jeg kan nu engang ikke taale, at man ærgrer mig. Lad os nu være gode Venner!“

„Barn, Barn! Du gjør mig stor Sorg,“ hulkede hans Moder.

„Aa Herregud!“ sukkede Gottfried halvsagte, og traf paa Skuldrene. Høit tilføiede han: „Hvorfor vil Moder nu være i saadant et Humeur paa Sophus' Festsdag? Skal han finde Dig grædende, naar han kommer tilbage, og i sin Mistroisshed indbilde sig, at Du græder over hans Bryllup?“

Den hende saa fjære Sophus' Navn bragte den Gamle til heftigen at tørre sine Dine, idet hun sagde:

„Af ja, den gode Sophus! Blot han nu maa blive ret lykkelig! Gid han kun ikke tænkte saameget paa, hvad andre Folk synes om det, han foretager sig. De kan ikke troe, Hr. Müller!

hvor inderlig om og kjærlig han altid har været imod mig, ja, som den bedste Søn!"

„Naa, sigter Moder nu til mig igjen?" spurgte Gottfried smilende, og lagde Haanden paa hendes Skulder. Hun kunde ikke modstaae det venlige Smil paa Sønnens smukke Ansigt, men trykkede ham til sit Bryst.

Idetsamme kom Justitsraaden tilbage, men langtfra i godt Humeur. Han havde undervejs mødt endeel Benner, der vare paa Veien til Kirken for at see ham blive viet, og i hvis noget støiende og overdrevne Lykønskninger han troede at see en skjult Spot. Han svarede derfor temmelig kort paa de Tilstedeværendes Spørgsmaal, og disse forlode ham for at overlade ham til sine egne Betragtninger.

Da Sophus stod i sin Bryllupsstun for Spejlet i sine sorte Klæder, det sneehvide Kalvekryds heftet med Diamantnaalen, og betragtede sig selv, fornægtedes hans flette Lune. Forfængeligheden trøstede ham med, at Ingen med Rette kunde bebrejde ham, at han tog sig en ung Kone, og selv ikke den meest bagtaleriske Tunge vilde frakjende ham Ret til at behage hende. Men da han var kommet hen i Kirken, og følte saamange Dine hvile paa sig,

vendte hans Beslemthed tilbage, og han henseft i langtfrå behagelige Tanter.

Da vækkedes han af Klokkerne's Ringen og Orgelets Præluderen. „Bruden! Bruden!“ lød det fra Mund til Mund, og besvarede med en sagte Bæven af Brudgommens Hjerter. Han reiste sig op, og idet han paa Grund af sin ranke Væxt hævede sit Hoved over Mængden, saae han sin smukke, sin elskede Brud komme op ad Kirkegangen. Aldrig før havde han seet hende saa smuk; han forglemte at adspørge Tilskuernes Blik og at lytte til deres beundrende Hvisten, for at alene at nyde sine egne Hølelsers Salighed, og da Bruden ved Indgangen til sin Plads opslog sine Dine for at søge sin tilkommende Ægtefælle, saae hun ligeoverfor sig Sophus staae med rødmende Kinder, funklende Dine og stolt opløftet Hoved. Hans Person, ligesom forklaret og forædlet af en frimodig, mandig Glæde havde aldrig før forekommet hende saa stjern, og idet hun saae op til ham med en uvant Ærefrygt og Kjærlighed, vare de i dette Dieblif i Sandhed Ægtefolk for Gud.

Snart vare de det ogsaa for Menneffene. Dndt og Godt lovede de med oprigtige Hjerter at dele

med hinanden. Ondt og Godt, som man saa gjerne vil troe kun kommer udenfra, og som dog fordetmeste kommer inde fra Sjælens Verden, og Himlens Betsignelse blev nedbedt over deres Forsætter.

Og da det endelig blev Aften, og Alle havde forladt dem, idet Tante Dorothea overlod det til Brudgommen selv at føre sin Brud ind i det festligt oplyste Huus, da traadte Charlotte ved sin Egtfælles Arm ind i sit nye Hjem. Sophus førte hende selv fra det ene Bærelse til det andet, og glædede sig ved de Lovpriesninger, hun tildeelte hans Smag og Kundhaandethed. Da de tilsidst traadte ind i det for hende selv bestemte Bærelse, drog han hende med Varme til sit Bryst: „D maatte Du blive lykkelig her! Maatte denne Dag, som har været den lykkeligste i mit Liv, være den, der bringer vor Forening mindst Lyksalighed!“ udbød han begejstret og med flammende Blikke; „maatte hver, der kommer efter den, være rigere paa Kjærlighed og Glæde!“

Du ønsker for meget, o altfor begjærlige Sophus!

Sjette Capitel.

Hvedebrødsdagene ere forbi, og der er kommet noget altfor Roligt i Ægteparrets Lykke. Ingen af dem vil endnu vedkjende sig det. „Jeg er lykkelig,“ siger Charlotte til sig selv, „Sophus mener Alt saa godt, naar jeg ikke føler mig saa tilfreds som i Begyndelsen, saa er det min egen Skyld.“ —

„Jeg er meget, meget lykkelig,“ siger Sophus overbevisende til sig selv, „blot der var gaaet nogen Tid, saa var jeg mere vant til min Lykke,“ og saa sukker han, som om Noget knugede hans Hjerte.

Hvad er der da iveien? — Intet, egentlig Intet, og dog Saameget. De to Ægtefolk ere af saa forskjellig Character, at de hvert Dieblit, uden at ville det, støde hinanden. Sophus, der i Begyndelsen viste sig som en ivrig Elsker, viser snart en paafaldende Forstjæl i sin Opførsel mod sin Kone,

med hinanden. Ondt og Godt, som man saa gjerne vil troe kun kommer udenfra, og som dog fordetmeste kommer inde fra Sjælens Verden, og Himlens Betsignelse blev nedbedt over deres Forsætter.

Og da det endelig blev Aften, og Alle havde forladt dem, idet Tante Dorothea overlod det til Brudgommen selv at føre sin Brud ind i det festligt oplyste Huus, da traadte Charlotte ved sin Egtefælles Arm ind i sit nye Hjem. Sophus førte hende selv fra det ene Bærelse til det andet, og glædede sig ved de Lovprisninger, hun tildeelte hans Smag og Rundhaandethed. Da de tilsidst traadte ind i det for hende selv bestemte Bærelse, drog han hende med Varme til sit Bryst: „D maatte Du blive lykkelig her! Maatte denne Dag, som har været den lykkeligste i mit Liv, være den, der bringer vor Forening mindst Lykfsalighed!“ udbød han begejstret og med flammende Blikke; „maatte hver, der kommer efter den, være rigere paa Kjærlighed og Glæde!“

Du ønsker for meget, o altfor begjærlige Sophus!

Sjette Capitel.

Hvedebrødsdagene ere forbi, og der er kommet noget altfor Roligt i Ægteparrets Lykke. Ingen af dem vil endnu vedkiende sig det. „Jeg er lykkelig,“ siger Charlotte til sig selv, „Sophus mener Alt saa godt, naar jeg ikke føler mig saa tilfreds som i Begyndelsen, saa er det min egen Skyld.“ —

„Jeg er meget, meget lykkelig,“ siger Sophus overbevisende til sig selv, „blot der var gaaet nogen Tid, saa var jeg mere vant til min Lykke,“ og saa sukker han, som om Noget knugede hans Hjerte.

Hvad er der da iveien? — Intet, egentlig Intet, og dog Saameget. De to Ægtefolk ere af saa forskjellig Character, at de hvert Dieblif, uden at ville det, støde hinanden. Sophus, der i Begyndelsen viste sig som en ivrig Elsker, viser snart en paafaldende Forskjel i sin Opførsel mod sin Kone,

naar han er ene med hende, og naar der ere fremmede Tilskuere. Ene er han varm, hjertelig, fortrolig, i Fremmedes Nærværelse fin, høflig, ceremoniel, men kold. Det varer ikke længe, inden hun opdager Grunden dertil, det bliver klart for hende, at hendes Mand, maaskee ham selv ikke ganske bevidst, søger at bibringe deres Omgivelser og Besjendte det Indtryk, at han ikke har havt den Svaghed at være forelsket i sin Kone, men kun har ønsket at forskaffe sit Hus en Bestyrerinde, som med Værdighed kunde gjøre Honneurs i det. Charlotte, hvis stærke Sjæl har lært i Modgangens Skole at vurdere sine Kræfter, men ogsaa Verdens tomme Bisald, forbauses først over denne Feighed, som hun foragtelig kalder den i sine Tanker; siden bliver hun dybt saaret i sin Stolthed og Selvfølelse, og den nylig udsprungne Kjærlighed faaer en Rettefrost, den ikke kan taale. Hun trækker sig tilbage i sig selv; ogsaa hendes Væsen forandres, bliver artigt, men koldt som Is, uagtet det indvendig huser en hed, brændende Smerte. Sophus føler utydeligt Forandringen, og den berører ham ubehageligt; men han trøster sig med: „Charlotte er fornuftig, hun tænker som jeg.“

Gottfried besøgte dem undertiden, og betragtede dem tagttagende. „Hvilken Varme, hvilken Fyrighed, hvilken Ild!“, tænkte han da spottende; men han siger Intet; thi Justitsraaden er siden sin Forlovelse mindre venlig imod ham. Antipathien mellem Gottfried og Charlotte er om muligt større endnu end før, de føle det begge, men Ingen af dem udtrykker det i Ord eller Handling; men saasnart de tale om een eller anden Gjenstand, ere de strax af modsat Mening, og forsøgte da isvrigen deres Paastande.

En Dag kommer Gottfried for at besøge Justitsraaden, og han finder Ægteparret i en fortrædelig Stemning. Charlotte var nemlig om Formiddagen, medens hendes Mand var i Forretninger, gaaet hen at see til sin Broders strantende Barn. Da Theobald var kaldt bort til en Syg, fandt hun den Lille alene og grædende, da dets Opvarteriske var gaaet ud i Kjøkkenet at passe sine Forretninger der. Barnet klagede over sin Faders Fraværelse, og saae saa lidende og forknøbt ud, at Charlotte blev rørt over dets Forladthed. Solen skinnede klart og indbydende, og hun besluttede at gaae en lille Tour med Barnet. Hnu klædte det

paa, og søgte at naa Kongens Have med det; men hun kjendte ikke den Lilles Mangel paa Kræfter til at gaae, og da det snart jamrede sig over ikke at kunne komme videre, nødsagedes hun til at løfte det op paa Armen, og at bære det hjem. Det flyngede sig til hende, og var tungt for hende at bære, og Charlotte bemærkede vel, at det vakte Folks Opmærksomhed, at hun, der var rigt klædt, bar det temmelig store Barn paa Armen, hvis Garderobe ovenikøbet formedelst det flette Tilfyn var meget mangelfuld. Men hendes Omhed og Medlidenhed for det lille, strøbelige Bæsen optog aldeles hendes Tanker, saa at hun blev forstræffet, da hun pludselig hørte sit Navn nævne. Hun saae til Siden, og blev Justitsraaden vaer, der sandt at sige ventede alt Andet end at møde sin Frue i en Barnepiges Skikkelse.

„Store Gud, Charlotte!“ raabte han, da han paa Grund af Overraskelsen aldeles havde mistet sin Fatning; men hastigt tog han sig i det, og fortsatte hvissende: „Hvorledes kan det dog falde Dig ind at prostituere Dig saaledes?“

„Prostituere!“ gjentog Charlotte med rødmeude Kinder, men taug hurtigt. „Hvis Du til-

lader det, følger jeg Barnet hjem," tilføiede hun et Dieblis efter i en roligere Tone, „Resten kunne vi siden tale om.“

• Med en Hilsen gif hun videre, og lod Sophus staae. Baade slau og forbittret ilede Justitsraaden hjem, og belavede sig paa at holde en giennemtrængende Sparlagensprædiken for sin Kone, naar hun kom hjem, og medens han giennemtænkte den, gif han med raske Skridt op og ned ad Gulvet. At Charlotte blev temmelig længe borte, tjente ikke til at formilde hans oprørte Følelser, og han blev noget forbauset ved at see hende træde ind ad Døren med en aldeles rolig Mine og en Hilsen som sædvanlig, og uden Undskyldninger eller Forklaringer tage sit Tøi af, og hængte det hen. Sophus saae paa det, uden med sit sædvanlige Galanteri at hjælpe hende, og da hun gjorde Mine til at forlade Stuen, gav han endelig sin Brede Lust.

„Jeg synes virkelig, Charlotte," sagde han med rystende Stemme, „at jeg havde Grund til at vente en Undskyldning af Dig.“

„Hvorfor, kjære Sophus?" spurgte hun, og betragtede ham alvorligt.

„For Din høit beundrertlige Opførsel idag,"

svarede han. „Jeg møder Dig paa Gaden i det seljomske og meest stødende Øjeblik med et høist uelegant Barn paa Armen, — sig mig dog for Himlens Skyld, hvem Andre end Ammer og Barnepiger gaae med Børn paa Armen? Mindst havde jeg ventet, at min Kone, min egen Kone vilde møde mig saaledes!“

J saae Ord gav Charlotte en Beretning om det Foresaldne, og med en Rolighed, der slet harmonerede med Oprøret i hendes Sjæl, endte hun med de Ord: „Jeg haaber nu, da Du kjender Sammenhængen, at Du vil ansee Ordet „prostituere,“ som Du tillagde min Handlemaade for meget ilde opveendt.“

„Ja, i Sandhed,“ svarede Justitsraaden slagen, „ikke overbeviist; jeg burde under ingen Omstændigheder have brugt et saadant Udtryk, jeg beder Dig glemme det; men jeg indseer dog Andet, end at en Dame af den Stilling i Samfundet, som min Kone unægtelig indtager, bør lide saadanne flige Conflictter.“

„Jeg beder om,“ sagde Sophus, lad os ikke spille paa Ord. „Jeg vil,“ sagde Charlotte koldt, „at Middagsmaden anrettet.“

Sophus var dog ingenlunde tilfreds med denne Raade at afgjøre Sagen paa; men han lod sig nøie med, medens han var ene, at fremmumle i en harmfuld Tone alle de Bebreidelser, hans Kone ikke havde tilladt ham at fremkomme med.

I denne Sindsstemning fandt Gottfried Egteparret, da han henad Eftermiddagen besøgte dem. Han betragtede dem verelviis, og opdagede snart, at der maatte være Noget ibei, hvilket han fornemmelig sluttede deraf, at han blev modtaget som Gæst, der er velkommen, fordi han ophæver en piintlig Tvang. Han var selv usædvanlig oprømt, og begyndte at fortælle om et nyt Bekjendtskab, han havde gjort med en svensk Sangerinde, der opholdt sig i Kjøbenhavn, for deraf at tage til England og Amerika.

„Det er i Sandhed et høist originalt Fruentimmer, Sophus,” sagde han, „Du skulde høre hende tale og fortælle, det er noget ganske Andet end Fruentimmer i Almindelighed. Og saa synger hun som Engel!”

„Hvori bestaaer da hendes Originalitet?” spurgte Justitsraaden.

„I en vis Egefremhed og Utvungenhed, som

ikke er i Moden her i Landet," svarede Gottfried;
 „tænk om et Fruentimmer her i Selskab vilde gaae
 hen og tale til en Mand, hendes gode Rygte vilde
 være spoleret, ja, man vilde tvivle, om ikke hendes
 Dyd stod paa svage Fødder, og hvad vilde man
 sige, om hun uden Bidere tog imod en ung Mands
 Besøg, og ikke gjorde nogen Forskiel i den Maade,
 hvorpaa hun behandlede ham; og den, hvorpaa hun
 modtog en ung Dame?"

„Man vilde vel ikke sige Andet," sagde Justits-
 raaden tørt, „end at en saadan Opførsel er almin-
 delig for reisende Sangerinder og lignende Damer."

„Iøvrigt," sagde Gottfried tvrigt, „hvis Du
 kjendte hende, vilde Du ikke sætte hende i Glas-
 se med noget Almindeligt. Jeg vil ingenlunde anbe-
 fale vore Damer at løsrive sig fra Etiquettens
 Tyranni; men derfor kan jeg gjerne vurdere den
 Kraft og Foragt for alt Bedanteri, hvormed en
 usædvanlig Kvinde løsriver sig fra den selskabelige
 Tvang."

Disse Meninger vare, især idag, høist kjetteste
 for Sophus, og han svarede derfor mere heftigt,
 end Anledningen retfærdiggjorde:

„Et Fruentimmer, som ikke retter sig efter Ver-

dens Dom, er reent ud-sagt en Uting. En Mand kan undertiden, dog høist sjældent, være berettiget at foragte den, et Fruentimmer aldrig."

En dunkel Rødme udbredte sig over Charlottes Kind; hun vendte sig til Gottfried, og sagde:

"Jeg finder Deres Sangerinde interessant, kjender De noget Mere til hende?"

"Ja," svarede Gottfried livligt, "hun har selv fortalt mig sin Historie."

"Hun synes ikke at være vanskelig med Balget af sine Fortrolige," sagde Sophus spottende.

"Lad mig tale ud, kjære Sophus," sagde Gottfried ømfindtlig. "Seer De, kjære Cousine, da hun kom her til Byen, havde hun ikke Lyst til at boe paa et Hotel, men søgte Bopæl hos en Familie. Hun fik den hos Moderen til een af mine Bekjendte, og der traf jeg hende. Man gjør let Bekjendtskab med hende, og da Alt var indrettet i hendes egne Bærelser, besøgte jeg hende der tilligemed mange Andre. Hun vil give en Concert her i Byen, saa det er hende magtpaaliggende at blive bekjendt og omtalt."

"Men hendes Historie?" spurgte Charlotte.

„Den vil Sophus selv fortælle Dem,” svarede Gottfried.

„Hvem? jeg?” raabte Justitsraaden forvirret.

„Ja, Du,” svarede Gottfried smilende; „thi Du maa tale med min Protegee. Det er derfor, jeg er kommet herhen i Eftermiddag; hun trænger til Din Bistand, og det i høi Grad, gjør mig den Tjeneste at gaae hen til hende.”

„Hvad har jeg med hende at gjøre?” sagde Sophus uwillig. „Saadanne rejsende Fruentimmer lide aldrig Mangel paa Beshyttere.”

„Men det Slags Beshyttere som jeg og mine Lige har hun ingen Brug for. Vær nu god, Sophus; jeg beder Dem, Cousine, hjælp mig at overtale ham.”

„Et stakkels, forladt Fruentimmer, kjære Sophus —” sagde Charlotte venligt.

Hendes Smil overtalte Justitsraaden.

„Nu, velan,” sagde han, „jeg skal imorgen komme hen til hende. Hvad hedder hun?”

„Isabella Emmerson,” svarede Gottfried; „men imorgen er for seent. Vil Du gjøre noget Godt, saa gjør det i rette Tid, og kom iaften.”

„Ja, ja da,” sagde Sophus, „jeg faaer vel;

men saa vil jeg heller aldrig mere have med slige Forretninger at gjøre."

Gottfried gif ind til sin Moder; Sophus nærmede sig sin Kone.

"Du er dog vel ikke længer vred, Charlotte?"

"Jeg haaber, Du synes, Sophus, at Du har gjort mig Uret?"

Betingede Forsoninger due ikke. Sophus fandt ingenlunde, at han havde Uret; men han fandt sig i at tilstaae det, og hans Omsavnelse var ikke saa hjertelig som den vilde været, om han var blevet tilgivet uden alle Betingelser.

Med Uvillie begav han sig om Aftenen til Sangerinden. I Stilhed ærgrede han sig over at have samtykket i dette Besøg, og alle hans Fordomme sammensvære sig for at lade ham forestille sig en excentrist, ubehagelig Theaterprindsesse. Han fandt det opgivne Huus, og ringede paa. En aldrende Kone lukkede op, og da hun hørte hans Navn, førte hun ham lige ind i Stuen, uagtet han forgjæves gjentog sit Ønske at meldes. Der var ikke synderlig lyst i det temmelig store Værelse, og han formaaede ikke strax tydelig at iagttage dets Beboerinde.

„Hvem er det?“ spurgte en dyb, velsklingende Stemme fra et Hjørne af Stuen.

„Justitsraad Schøller,“ svarede den Gamle og forlod Stuen.

Stiftelsen reiste sig op, og traadte ud af sin Dunkelhed. Det var en høi, rank Dvinde, og alle hans vrange Forestillinger dunstede bort, da hun kom ham imøde med et frimodigt, men behageligt Bæsen, og bød ham Haanden.

„Tilgiv den Fremmede, Hr. Justitsraad,“ sagde hun hjerteligt, „at hun ikke venter til Bennerne komme, men lader dem opsoge og hente. Min Stil- ling er usædvanlig, og derfor maa jeg gribe til usæd- vanlige Midler. De har maaskee fattet en slet Me- ning om en Dvinde, der beder Dem om Deres Hjælp igjennem en ung Mand; men Dvinden er her et Menneſte, der trænger til et andet Menneſtes Bi- stand, og som saadant har hun henvendt sig til Dem.“

Sophus' gode Hjerter blev rørt ved denne Til- tale, og da Lampens Lys nu lod ham see den Ta- lende, blev han grebet af Beundring over hendes ædle Skjønhed. De store, mørke Dine syntes at

ville see ned paa Bunden af hans Hjerte, og lyfte, medens hun talte, med Varme og Energie.

„Vær forvisset,” sagde Sophus med et dybt og ærbødigt Blik, idet han bekedent berørte den fremrakte Haand, „at Alt hvad en Ven kan gjøre for Dem skal blive gjort.“

„Jeg havde før modtaget et ærligt Haandtryk end disse artige Ord,” sagde hun sukkende; men da Sophus vilde tale, tilføiede hun hastigt: „Nei, lad være, De mener det godt, jeg vil gjerne troe det, og jeg trænger i flere Henseender til at staae i et klarere Lys for Dem. Men fremfor Alt, Sandhed, Sandhed, hører De? Lov mig at sige mig Deres Mening reent og uforbeholdent.“

„Jeg skal tale ganske oprigtigt,” svarede han, forbauset over hendes indtrængende, bydende Maade at tale paa. Hun bød ham tage Plads paa Sofaen, og satte sig hos ham.

Ligesom overveiende, hvorledes hun skulde begynde sin Fortælling, holdt hun Haanden for Dinene, og sad taus. Sophus benyttede Leiligheden til at see sig om i den tarvelige Stue, hvis fattigdom han uvilkaarligt sammenlignede med et kostbart Shawl, der laae henkastet over en Stol, saa at det flæbte

paa Gulvet. Da han atter vendte sit Blik om til Sangerinden, saae han med Overraskelse, at hun betragtede ham smilende. „Ja, seer De,“ sagde hun, „med Rigdommen og Overflødigheden er det forbi, vi have brudt med hinanden; ligemeget, naar blot ikke saamegen anden Herlighed var gaaet med i Løbet. Og veed De, hvormegen Herlighed jeg har tabt? Barnets herlige Tryghed i Forældrenes Huus, Ungdommens frie, friske Glæde, det ubesværede Hjertes lette Aandedrag, den bløde Hvile i Velværens Skjød, og, o vee! den sjælsopløstende Agtelse for Mennesker og Menneskeværd; alt, alt dette forgik, da jeg flygtende lod Døren til Fædrenehuset falde i efter mig!“

Smilet var blevet Alvor og Smerte. Søp h u s betragtede hende med Forbauselse.

„Mand — lad mig kalde Dem ved Deres ædelste Titel,“ vedblev hun med Inderlighed, „jeg seer det, De er forundret, beflemt, ja, maaskee uvillig over den Tone, hvori jeg taler; men tilgiv mig, Ordene flyde fra mit Hjerte som en brændende Strøm. Lidselsen er saa frisk, Luften svier endnu i det aabne Saar, og Saaret er saa dybt, Stødet traf et blødt, ubepandsret Sind. Om De nu ogsaa synes, at jeg

som ~~Qvinden overtræder~~ ~~Anstandens~~ Lov, saa glem, at jeg er det, lad mig blot for Dem være et Menneſte, et lidende, flygtende, jaget Menneſte, der giæpende falder for deres Fødder, og anraaber Deres Medlidenhed!"

"Berolige Dem," jagde Sophus i en ikke behagelig Bevægelse; han vidſte ikke, hvad hun vilde forlange af ham, og ønskede fremfor Alt at komme til Wiſhed i dette Punkt. "Berolige Dem", jagde han, "jeg gjentager Dem, at Alt, hvad jeg kan gjøre for Dem, ſkal ſkee, ſaaſandt jeg er en Mand af Ære."

"Jeg kom hertil Byen for neppe nogle Uger ſiden," vedblev hun roligere, "og ſøgte Fortjeneste. Jeg havde ikke Tid ſmaaligen at oppebie den, og jeg antog, at jeg letteſt kunde ſaae Engagement ved eet af Byens Theatre. Imidlertid gjorde jeg Bekjendſkab med Deres Fætter; da Ulykken brød ind over mig, betroede jeg ham en Deel af min Hiſtorie, og han meente, at De bedſt kunde hjælpe mig. Hvad har jeg at gjøre? Med de gamle Venner har jeg brudt, jeg maa ſøge mig nye."

Hun betænkte ſig et Øieblik, Sophus ſad i ſpændt Forventning.

„Atter og atter maa jeg bryde med Verdens Fordomme,“ sagde hun med et veemodigt Smil, „det maa ligge i Naturen, Herre! Ikke sandt, der gives Dyr, der vænne sig til Trældommen, den bliver deres anden Natur, de slikke den Haand, der kvæler dem; Andre kunne ikke leve i Fangenskab, Frihedens friske Luft har engang beaandet dem, og de glemme det aldrig. Saaledes er det med mig, — jeg er opvokset i Fred, i Frihed, i Glæde; somme Forældre stode ved min Bugge, pleiede min Barndom, og beskyttede min Ungdom. Jeg tilbød dem, ja, aldrig kunde jeg tænke mig noget Skønnere end at være deres Livs Lyst, deres Tilværelses Lys, at være hos dem altid, altid, indtil deres graae Hoveder nedstige i Graven med Betsignelse over mig. Al den Frihed for Sjæl og Legeme, som Rigdom og Omhed kunne skænke, nød jeg i bredfuldt Maal, hele mit unge Liv var een eneste, klar, skyfri Sommerdag. Jeg var deres eneste Barn, — o Alt, hvad vi kun have lidet af, er os saa dyrebart, og saa eet eneste Barn, eet eneste Blomsterbud paa vort Livs Træ, — kan De begribe, at jeg blev baaret paa Hænderne!“

I dyb Bevægelse skjulte hun sit Ansigt; da hun atter hørte det, flammede hendes Øine.

„Ja, jeg maa det,“ sagde hun, „jeg maa oplade Dem mit Indersite, at de kan forstaae min Ulykke tilfulde. Jeg deelte min Kjærlighed saa lige imellem dem — vel hælde mit Hjerte meest til min Moder; men min Fader var svag og lidende, ofte frygtede vi for at miste ham, og de to Kjære fik dog bestandig, hvad der tilkom dem. Det er sandt, vi havde en Ven, en ædel Mand, sagde de Alle, ogsaa jeg troede det. Vi elskede ham alle, han var nødvendig for os; paa den sidste Tid begyndte jeg at troe, at han foretrak mig, at han bestræbte sig at vinde min Yndest, kort, han var som et Medlem af vor Familiefreds. Saaledes var Alt dengang, forstaaer De, min Herre! det var saaledes, siger jeg Dem, det var Lykke, Betsignelse, Salighed, siger jeg Dem!“

Hun betragtede ham stift, derpaa greb hun hans Arm.

„De er en Fremmed for mig, jeg kender Dem kun af Menneskenes skuffende Dmtale, o, men ihvad De end er, saa kender De dog de helligste, menne-
skeligste Følelser, De har havt en Moder, Gjenstanden

for Deres hellige Afgtelse og Kjærlighed, og de vil kunne ane, hvad jeg har lidt. Jeg har forsøgt at knuse dette Hoved, for at udslette denne dræbende Grindring, jeg har kastet mig i Støvet, jeg har slaaet mig for mit Bryst, og anraabt om Barmhjertighed; thi seer De, en Dag, midt i al denne Lykke, gjorde jeg uforvarende en Opdagelse, der med eet Slag dræbte Alt, og dræbte det for evigt. Min Moder var en Forbryderke, min arme Fader var forraadt; den Ridding, der beilede til min Haand, var min Moders Elsker! Min Moders! Herre, forstaaer De!"

Sophus var dybt rystet. Hendes Stemmes dybe Dval og hendes Ansigts graae Blegghed bragte hans Hjerte til at sygne.

"Rei, De forstaaer det ikke," vedblev hun med en frygtelig Rolighed; "thi jeg, hendes Datter, forstod det ikke strax. Det var et dybt, dybt Mørke, jeg saae ud i, og det blev mørkere og mørkere. Da der endelig kom Lys, saae jeg min Moders Ansigt, der bøiede sig over mig, og som i de ømme Toner spurgte om Grunden til mit Ildebefindende. Jeg luffede Dinene, og bad Mørket komme igjen. Men det kom ikke igjen, det blev Dag for Dag

bestandig mere, og mere klart for mig; mange smaae, forhen upaaagtede Omstændigheder kom til for at vidne imod min Moder — Ord udtalte i et Diebligs Selvforglemmelse, og som man troede, at Bindens Pust forlængst havde henveiret, Blikke, som Umistænkkeligheden aldrig før havde fortolket, ubetydelige Handlinger, der pludselig tynge med Gentnervægt paa Fordømmelsens Vægtstaa, alt dette steg op i min Erindring, som de Skindøde af Graven, med Forfærdelse. Og jeg saa paa denne Moder, jeg havde elsket saa høit, og det forekom mig, at hun var en anden, mig fremmed Kvinde, som jeg aldrig havde kjendt, og saa var hun atter den tilbødte, elskede, forgudede Moder, og mit Hjerte var ofte nærved at brikke i sin Rød." Hun vendte atter sine Blikke til ham, og de vare fulde af Smerte. Deeltagende tog Sophus hendes Haand, og sagde:

„Dpriv ikke disse smertelige Erindringer, jeg fatter alt det Grusomme i en saadan Opdagelse. Staan Dem derfor selv."

„Til sidst fik Had og Foragt Overhaand," vedblev hun, uden at agte paa hans Ord, „min Moder beskyttede sin uværdige Medskyldiges Beilen. Tillykke — ja, tillykke for ham blev min Fader

sygere, meget sygere end før. Ingen anede, hvad jeg havde opdaget, og hans Sygdom var et velkomment Paaskud for min mørke Sindstæmning. Ved hans Sygeleie søgte jeg Ly mod min nagende Sorg; der sad jeg, lyttende til den eneste Stemme, hvis sømme Ord ikke vare Gift for min Sjæl. Naar jeg saae ham svinde langsomt hen, lykønskede jeg ham, som forlod Livet med Overbeviisningen om Menneskenes Godhed og Fortræffelighed. Naar hun, som jeg engang kaldte Moder, bøiede sig over hans Leie, og han velsignede hendes Kjærlighed, da opfyldtes jeg af Bæmmelse for Alt, hvad Gud har skabt. O, De skulde ikke troe, hvilket brændende Helvede der kan boe i et Menneskebryst! — Endelig døde han i Fred; jeg reiste mig fra hans Dødsleie, og uden at spille et Ord eller en Forbandelse paa det Sted, hvor jeg var født, gik jeg op paa mit Bærelse, tog med mig Klæder og andre Ting, hvormed min Fader ofte i sin Godhed havde begavet mig, og forlod Huset hemmeligt. Fra den Stad, hvorfra jeg forlod Sverrig, skrev jeg et Par Ord til min Moder: „Jeg veed Alt, og jeg forlader Dig. Gjør intet Forsøg paa at opsoge mig.“ — Hvorledes troer De, at jeg hørte fra hende?”

„Formodentlig“ sagde Sophus, „anraabte hun Deres Tilgivelse —“

„O nei,“ svarede hun med en haanlig Latter, „min Moder compromitterer sig ikke. Hun lod strax min Vortgang meddele til Venner og Slægtninge, med Tilføiende, at jeg rimeligviis i Vanvid havde forladt hendes Huus. Det kjærlige Forhold, der altid havde hersket mellem mine Forældre og mig, min Flugt lige efter min Faders Død, min Moders forstilte Sorg, Alt gjør det rimeligt, at jeg maa have gjort dette Skridt i Afstandighed. Jeg modtog et Brev, hvori man tilskændegav mig, at hvis jeg ikke godvillig vendte tilbage, maatte man tage sin Tilflugt til Øvrighedens Bistand. Det var ikke min Moder, der skrev mig til, det var ham!“

Idet hun fremsførte Beretningen om denne Bestyrløsing, hestede Sophus uvilkaarligt et spørgende Blik paa hende, hun opfangede det strax og reiste sig fra Sophaen. Idet hun stod opreist foran ham, med et Udtryk af Reenhed og Klarhed paa sin Binde, kunde Ingen tvivle om hendes Fornuft.

„De troer maaffee, at jeg virkelig er affindig?“ spurgte hun sørgmodig, „o, hvis jeg var det, hvorfor skulde jeg saa nægte det? Det Børste, der da

hændte mig, var at man indespærrede mig i en Daarefiste; men nu vil man sende mig tilbage til min Moders Huus! Derfor sig mig, hvad jeg kan gjøre? Jeg vil saasnart det blot er muligt reise langt herfra, langt bort til den nye Verden; men endnu kan jeg ikke. Raad mig derfor, hvad kan jeg gjøre for at undgaae dem?"

"Jeg haaber," sagde Justitsraaden, "at deres Stilling ei er saa uheldig, som den synes. Jeg skal virkelig gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt —"

"O, lad disse taabelige Omsvøb fare," afbrød hun ham utaalmodigt; men da hun saae hans Ansigt formørkes, vedblev hun bedende: "Vær ikke vred; men jeg trænger til Ærlighed og Oprigtighed; De kjender hele min Historie, sig mig nu blot ligefrem: kan og vil De hjælpe mig? Tal ærligt, jeg besværges Dem!"

Hun gjorde en heftig Bevægelse som for at knæle for ham, han holdt hende tilbage.

"Lad være, jeg beder Dem," sagde han inderligt og overbevisende, "jeg baade kan og vil hjælpe Dem. Men lad os overveie roligere, hvilke Hjælpeilder De har, dernæst vil jeg tale med Andre for Dem."

Hun satte sig nu hos ham, og gjorde ham Regnskab for den lille Sum Penge og de Ting af Værdi, hun havde medtaget, og han overbeviste sig snart om, at Capitalen, der kunde udbringes af det Hele, var langt fra tilstrækkelig til Rejsen til Amerika. Spørgsmaalet var nu, om hun heri Byen kunde erholde nogen Ansættelse, om hun virkelig havde det fornødne Talent, og om hun kunde anses for her at være i Sikkerhed for sine Slægtninge. Sophus lovede at overveie alt dette; men da han saae paa sit Uhr, bemærkede han, at det var seent, og at han alt havde opholdt sig langt over det Passende.

„Det Passende?“ spurgte hun med et venligt Smil, „det er aldrig upassende at staae den Forladte bi med Raad og Daad.“

Sophus stod med Hatten i Haanden; men han tøvede endnu bestandig. Han efterlod hende alene i disse uhyggelige Omgivelser, i denne dunkle Stue, alene med disse friste, smertelige Grindringer. Og dernæst kunde han ikke løsrive sig fra Betragtningen af dette skønne, aandrige, letbevægelige Ansigt og disse Dine med deres frie, usforfærdede Blik, han syntes aldrig før at have seet noget saa

Uforklarligt og Tilloftende. Endelig løbrev han sig med et Suk, og tog Afsted. Hun fulgte ham til Døren, aabnede den for ham, og tog ham med Varme i Haanden.

„Jeg hører snart fra Dem, ikke sandt?“ spurgte hun bekymret, og saae forstende ind i hans Dine.

„Imorgen,“ svarede han, og lagde Haanden paa Bryftet.

Syvende Capitel.

Da Sophus traadte ud paa Gaden, indaandede han med Velbehag den friske Natteluft, og gik med Willie langsomt og ad Omveie hjem, medens han overtænkte den forunderlige Historie, der nylig var meddeelt ham. Efterhaanden som Indtrykket tabte sig af Sangerindens fortryllende Udvortes, begyndte der at røre sig adskillige Betænkkeligheder i hans Sjæl. Han havde af Gottfried ladet sig forlede til at aflægge et Aftenbesøg hos denne eventyrlige Dame, han, en nylig gift Mand, hvorledes kunde det ikke udlægges af bagtalerste Tunger? Og havde han iforveien anet den selsomme Fortrolighed, der blev ham til Deel, vilde han ikke have udsat sig for at modtage den. Om man nu virkelig kunde sætte igjennem, at hun blev erklæret for at have mistet sin Fornuft, vilde man da ikke sige, at han havde ladet sig dupere af en Affindig? Og ret betragtet,

var den hele Historie af saa stor Betydning, at den kunde berettigede til saa voldsomme Forholdsregler som at flygte bort, ud af Landet? Ja, hvis hun havde begivet sig til en ærværdig Tante eller anden Slægtning, og havde fortalt dem hele Sammenhængen, og derved erhvervet sig deres Beskyttelse; men at rejse til et fremmed Land, og indvilde ham, en aldeles Uvedkommende i denne fortrædelige Sag!

Medens Justitsraaden saaledes gik, og tænkte sig mere og mere ærgerlig, kom han til at betragte den blinkende Stjernevrimmel over sit Hoved. Der som der i Sandhed gives Liden, da Sjælens Virksomhed er omfangsrigere og fuldkomnere end ellers, da maae disse isærdeles indfinde sig, naar Tanken vandrer udenfor Jordens og det Jordistes Dunstfreds, og sammenligner sin forvirrede Higen og Hærden med den evige Orden og Rolighed histoppe. Saaledes tog ogsaa Sophus' Tankegang umærkelig en anden Retning, og hans Hjerte udvidede sig til en Deeltagelse, der ikke besmittebes af Selvstjærighedens Betænklichkeiten.

„Af,“ sagde denne gode Aand til ham, „hvor Liden Indsigt have vi i hvad der bevæger sig herinde i Menneffsjælens Allerhelligste! Altid troe vi, at

i vi paa vort eget Jegs Allen kunne maale, hvor megen Smerte, der kan rummes i Sjælens Indre, inden den sprudler ud over alle Grændser. Ingen veed i Sandhed, hvorledes han vilde handle, om han stod i den samme Prøve, — lader os derfor ikke dømme! Og skulde vi kun staae dem bi, der stode retfærdige for os, saa vilde vi blive meget fattige paa Leilighed til gode Gjerninger. Er det da ikke ligemeget, enten vor trængende Næste er Phariseer eller Tolder, — Dronning eller Sangerinde! „ Et lille Suk undslap Justitsraaden ved det sidste Ord; men da hans Sind var blødt efter hans menneskefjærlige Betragtninger, gjorde det dog ingen Forandring i hans Beslutning, og han besluttede nu fremfor Alt at tage sin Charlotte med paa Raad.

Charlotte havde i sit stille Sind fortrudt den Deeltagelse, hun havde vlist Sangerinden, og hvorved hun havde forledt Sophus til at besøge hende. Hun havde ikke ventet, at han skulde indvillige, men ikke alene havde han gjort dette; men nu blev han ogsaa saalænge borte, at der begyndte at røre sig en heel Deel Utilfredsheit og en lille Deel Skinsyge i hendes Hjerte. Men da han kom ind af Døren, og hun saa det Udtryk af tankefuld

Godhed, der hvilede paa hans Ansigt, tog hun ham varmt i Favn.

„Nu, Sophus?“ spurgte hun.

„Ja, kjære Charlotte,“ svarede han bekymret, „jeg veed i Sandhed ikke, hvad jeg skal sige. Det er en mislig Sag, Gottfried har indblandet mig i.“

Han fortalte nu Alt, hvad der var foregaaet mellem ham og den Fremmede, og fortaug ikke engang det Indtryk, hun havde gjort paa ham. Charlotte var dog i dette Fortrolighedens Dieblis langtfra nogen Skinsyge; men hendes ædelmodige Hjerte følte varm Deeltagelse for den Fremmedes Ulykke.

„Veed Du hvad, Sophus,“ sagde hun til sin Mand, „lad os imorgen indbyde hende til at besøge os. Vi have da Leilighed til at tale med hende, og synes vi om hende, saa lade vi hende synge her en Aften. Du indbyder da nogle Bekjendte og især Nogle, der kunne virke for hendes Ansættelse, eller som kunne faae arrangeret ein Concert for hende, saa at hun kan faae Penge til Reisen.“

Justitsraaden gned fortvivlet sin Pande ved dette Forslag.

„Skal jeg da virkelig for hendes Skyld udsætte

mig for al den Bysnak, der følger af at protegere
 en reisende Sangerinde?" udbød han, „gode Char-
 lotte det er virkelig altfor dristige Planer, Du
 lægger. Og hvem veed, om det virkelig forholder
 sig med hende, som hun selv har fortalt, saadanne
 Folk have altid en Roman paa rede Haand.“

„Javel," sagde Charlotte; „men vi lære hende
 ogsaa først nøiere at kjende. Vi bede Tante og
 Gottfried til Middag imorgen, og om Du synes,
 min Broder, vi danne da en lille Cirkel, hvis
 Dom skal afgjøre, om vi skulle tage Din romantiske
 Sangeriske under vor Beskyttelse. Lad os dog ikke
 af Bysnak lade os afstrække fra at staae den bi,
 der trænger til os; vær Du tillige forvisset om,
 at Ingen vil vove at angribe hende under Din
 Beskyttelse.“

Mand og Kone drøftede Sagen endnu længere;
 endelig seirede Charlotte's Betsalenhed, og det blev
 besluttet, at Sophus næste Dag i en egenhändig
 Billet skulde indbyde hende til Middag. Det Besøg,
 Charlotte havde betænkt at aflægge hos hende,
 opfattes til de vare fuldkommen overbeviste om
 hendes Respectabilitet, og efterat Høtsefolkene saa-
 ledes gjensidigen havde faaet en Deel af deres

Billie, vare de ganske tilfredse med sig selv og med hinanden.

„Men lov mig, min Veninde.“ sagde Justitsraaden til sin Kone, idet han beredte sig til at gaae i Seng, „at Alt imorgen bliver fint og gentilt; jeg vilde nødig, at denne Dame, der giver sig Miner som en Prindsesse, skulde have Noget at udsætte paa vor Gæstfrihed.“

Charlotte samtykkede smilende; men efterat hun i nogen Tid havde ligget vaagen for at tænke paa Stege og Geleer, gled hendes Tanke om paa hendes ubekjendte Gæst, og uden at bemærke det, faldt hun i Søvn, og drømte, at hun sad tilbords hos hende med en stor Dolk under Schawlet.

Sophus laae derimod længere vaagen; i Samtalens Iver havde han glemt at lade Kullegardinet gaae ned, og han kunde liggende i Sengen see Stjernerne paa Himlen. Og alle de Tanker, han havde tænkt paa Gaden paa sin eensomme Vandring, kom igjen, og han stod atter, og skuede ind i den oprørte Sjæl, der smittede ham med sin Bevægelse. Han fandt en selsom Glæde i at forestille sig, hvorledes man maatte være tilmode i en saadan Lidenskabens Bølgegang; han tænkte sig selv, sit eget

fredelige Jeg, rystet af heftige Følelser, revet ud af sin rolige, stille Væren, og kæmpende med Verden. Billeberne bleve mere og mere brogede; snart skjulte han hende for vilde Forfølgere, snart ledte han efter hende i et dybt Mørke, snart var hun reist, og han reiste efter hende i vild, rastløs Jil. Undertiden saae han ud efter hende fra Randen af et hurtigtsællende Skib, og saae hendes sorte Haar flyde paa Bølgerne, snart fløi han afsted med hende paa et rullende Jernbanetog, og han kunde neppe udholde den stærke Dundren af den buldrende Maskine. Da foer han op af Drømmen, og sølte, hvorledes Blodet fusede i hans Tindinger, saa at han længe ikke kunde løsrive sig fra sine skuffende Forestillinger. Han reiste sig op i Sengen, og inddrog i dybe Drag Luften; Morgendæmringen graanedes paa Himlen, og ved dens blege Lys betragtede han sin Hustrues slumrende Skikkelse. En Følelse af mild Omhed hufvaledes hans oprørte Sjæl; ligesom om der var Fred og Lise i hendes Nærhed, lagde han sagte sin brændende Pande paa hendes Skulder, og faldt i Søvn.

Næste Dag blev Billetten skrevet, og affendt. Svaret var skriftligt, taknemmeligt og samtykkende.

Charlotte fik travlt i Huset for at gjøre sin Mand til Behag med et rigt og udsøgt Maaltid; men da Middagstimen kom, sad hun i Dagligstuen rolig og mild, som om Formiddagens Travlhed var gaaet sporløs henover hende. Justitsraaden kom hjem, betragtede med Velbehag sin Kone, og skyndte sig at gjøre sit Toilette; men han var urolig og næsten ilde tilmode. Ikke heller adspredte Gæsternes Komme ham; hans Tanker vare fraværende.

Tante Dorothea, der kom først, saae sig som en gammel Bekjendt om i Huset, roste Anretningen, den stadfælgende Bordopdækning, men især Værtinden, og tog derpaa træt Blads i en Lænestol. Hun var i den sidste Tid blevet meget svagere, Sorg over Sønnen tærede paa hende. Derimod var Gottfried besjælet af en vild Lystighed; ogsaa han saae utaalmodig til Døren. Theobald havde til Sophus' Misfornøielse medbragt sit Barn, og den Lille sad med et fornøiet Smil over det blege Ansigt paa en Skammel ved Charlottes Fødder.

Klokken var en halv Time over den bestemte Spisetid. Justitsraaden rev med en ærgerlig Mine sit Uhr op, og saae paa det; Charlotte kom anden Gang ind fra Kjøkkenet, og denne Gang

ikke uden et ledi Spor af Belymring, da Tjeneren aabnede Døren, og meldte „Frøken Emerson.“ Sophus ilede hen til den, og Alles Dine hestede sig med Forventning paa den Indtrædende.

Charlotte havde vel forestillet sig den Fremmede som smuk og tiltrækkende, efter Sophus's Beskrivelse; men dog ikke saaledes som hun var. Hendes Ansigts klare, rolige Præg, det aandrige, næsten lysende Smil, de store, vidunderlig skønne Dine havde han ikke formaaet at male med Ord, og da hun, ført af Sophus, nærmede sig hans Kone for at forestilles for hende, afvæbnede den veemodige Venlighed, hvormed hun betragtede hende, uvilkaarligt den svage Følelse af nedladende Beskyttelse, hvormed Charlotte havde tænkt at modtage den fremmede Sangerinde. Og hun var jo heller ikke Sangerinde, det var kun en uhykkelig Flygtning, der søgte Ly hos deres Gjæstfrihed, og med elskværdig Hjertelighed modtog Charlotte hendes Hilsen. Derimod behagede hun hverken Tante Dorothea eller Theobald; med en ubestemt Belymring betragtede de Sophus' livlige Opmærksomhed mod den Fremmede. At Gottfried var lutter Die og Dre for hende, var ikke Andet, end hvad hans Moder havde ventet.

„Elgik mig,“ sagde Isabella til Charlotte, „at jeg modtager Deres Indbydelse, Frue, uden at vente paa, at De selv bekræfter den ved Deres Besøg; men Omstændighederne ere ikke de sædvanlige, og Deres venlige Imødekommen siger mig, at jeg har handlet ret.“

Det vansføre Barn, der havde helliget den fremmede Dame sin Opmærksomhed, stod opreist paa Stammelen, og betragtede hende med foldede Hænder.

„Min Broders Barn,“ sagde Charlotte, og tog den Lille paa sit Skjød.

„Staffels Lille!“ sagde Isabella, og klappede hendes Kinder, „Du er født til Resignation — eller,“ vedblev hun, da hun saae Theobalds Blik formørkes, idet hun med et hjerteligt Udtryk vendte sig til ham, „maaskee, rettere sagt, til at bæres paa Hænder over Livets Ujevnheder.“

Tjeneren aabnede Døren til Spisestuen, og Justitsraaden skyndte sig at byde hende Armen.

Bed Bordet blev Samtalen snart livlig, Tiden fløi let hen, og da man stod op, var den Fremmede, som man havde indbudt for at prøve, beskytte og vise Medlidenhed, umærkelig blevet til en hædret Gæst, hvis Underholdning man søgte med Begjær.

lighed. Og da om Eftermiddagen de andre Gæster fordeelte sig i Bærelserne, og lode Sophus og Charlotte ene med den Fremmede, følte han sig forlegen ved atter at berøre det Emne, hvis Drøftelse var den egentlige Anledning til hendes Komme. Hun bemærkede snart hans Forlegenhed.

„Nu, Hr. Justitsraad,” sagde hun venligt, „har De tænkt paa min fremtidige Skjæbne? Mener De, at jeg kan finde nogen Ansættelse heri Byen, og fremfor Alt” — hendes Stemme sank — „troer De, at jeg er sikker her?”

„Jeg skal inden faa Dage ordne Alt med Hensyn til Deres Sikkerhed,” sagde Justitsraaden, „jeg vil selv være Vorgen for Dem, saa at Intet fra den Side skal være iveien. Men Sagen er nu, hvad skal De tage Dem for? Tillad mig at gjøre Dem et Spørgsmaal, har De ingen Arv at vente efter Deres Hr. Fader?”

„Min Moder har Ret at hensesidde i uskiftet Bo til sin Død,” svarede hun, „af hende kan jeg Intet vente, og modtager Intet. Jeg er altsaa ganske henvist til mine egne Hjelpekilder.”

„De ønsker at forstaafe Dem Engagement ved et Theater,” vedblev Sophus nølende, „men

skulde der ingen bedre Erhvervsmaade gives for Dem? Skulde der ikke kunne berebes Dem en hæderligere og roligere Existence, om De optoges som Medlem af en Familie, hvor Deres Kundskaber, Deres sjældne Aands-gaver, Deres Talenter —

„Kort sagt,“ afbrød hun ham utaalmelig, „hvor alt dette vilde forskaffe mig den glimrende Løbebane at være Selskaberinde eller Lærerinde. Og De vilde maaskee ovenikjøbet anbefale mig, Justitsraad Schøller? Jeg vil sige Dem Noget, jeg vilde gjøre Deres Anbefaling tilskamme. Jeg er undertiden selv misfornøjet med mit eget Selskab, og skulde kunne tilfredsstille Andre, der ikke kjende Grunden til mine Luner? Og som Lærerinde — dertil udfordres hundrede Gange mere Taalmodighed, Stadighed, Selvbeherkelse, Nøjsomhed og Underdanighed, end jeg er istand til at opdrive af mit ringe Forraad, og Gud veed, hvilke frihedsvangre Principer jeg vilde blibringe mine Elever; nei, nei, Hr. Justitsraad! lad os blive ved vor første Bestemmelse.“

„Sophus meente,“ sagde Charlotte mildt „at det vilde være mere skaansomt mod Deres Familie,

om De bestemte Dem til en mindre fremtrædende Levevei."

"Ja netop," tog Sophus Ordet, "i det Hele vilde De derved bringe den offentlige Mening over paa deres Side —"

Hun saae fra den Ene til den Anden med et udtryksfuldt Blik.

"Den offentlige Mening," gjentog hun med Foragt, "en smuk Dommer over de menneskelige Handlinger! Troer De, at det var den, jeg tog paa Raad, da jeg forlod mit Hjem? O, for den Sags Skyld kunde jeg blevet der til min Dødsdag, nei, den offentlige Mening, Verdens gode Omdømme, Hæder og Ære, dem stænkede jeg min Moder, da jeg gik bort; hun behøvede dem, jeg ikke."

Sophus rødmede, men svarede ikke. Charlotte følte en hemmelig Sympathie med hendes Ord, og taug ogsaa. Hun tog da selv Ordet igjen, men i en mildere Tone:

"De har jo ikke raadspurgt Verden, mine ædelmodige Venner, inden De aabnede Deres Huus for mig, lad os da lade den være udenfor Sagen. See, der er en øm Plet i min Sjæl, der ingen Berørelse taaler, staaer mig da! Det er et Saar,

der evigt bløder, trykker da ikke Ederes Fingre i Blodet, for at see om det kommer fra Hjertet! Ikke sandt," hun vendte sit Blik til Charlotte, "De veed Alt, en Mand har ingen Hemmeligheder for sin Hustru, og bør ingen have, De veed Alt, ikke sandt, og jeg kan tale frit?"

"Ja, jeg veed det," svarede Charlotte med Deeltagelse, "og jeg føler alt det Skæffelige —"

"Nei, nei!" afbrød hun med en heftig og afværgende Bevægelse, "De føler det ikke, Ingen føler det, uden den, der selv har prøvet det! Dersom jeg havde levet hundrede Aar i Verdens Færdsel, kunde jeg ikke have oplevet mere end dette, og det, man oplever paa een Dag, er langt frygteligere end det, man langsomt og draabevliis erfarer i Aarenes Løb. Hvad mistede jeg ikke i dette ene Dieblif? O, naar De vidste, hvilke Skatte af Lykke der var i mit Hjerte! Et Barns glade Nydelse af Livet — en Datters rene Tilbedelse af en Moder — og Kjærlighed i Overflod og Fylde, baade den, der gives og den, der modtages — og siden Kulde, Tomhed, død, iisnende Nat — kan De føle dette, kan De lide alt dette med Nogen? Og Verden, som kan troe, at et Barn gaaer som en Flygtning ud

i Verden fra det eneste trygge. Paulun paa Jorden, fra Fædrehjemmet, at en Datter for evigt løsriver sig fra en Moder, uden et Afskedsord, uden en forsonende Taare, og nedkalder Forbandelse over Livets høieste Velsignelse — Verden, den usle, lettroende, bedragne Verden, dens Dom skulde jeg agte? Vil den sønderrive mit Rygte, saa kaster jeg det til den som et udtjent Klædebon, og lader dens sminkede Dyd lave sig Trophæer deraf!”

„De har Deres frie Billie,” sagde Justitsraaden med fremtvungen Rolighed, „og jeg har langtfra ønsket at indvirke paa deres Beslutninger; det var kun en Vens Raad, jeg bød Dem. De ønsker altsaa at blive her i Byen?”

„O ja,” svarede hun; „men hellere reiser jeg dog til Amerika. Her var et Sammenstød, et Gjenstød muligt, det ønsker jeg at undgaae.”

„I ethvert Tilfælde vil det være hensigtsmæssigt, om De foranstalter en offentlig Concert. Gottfried vil vistnok i denne Retning være Dem nyttig med at staffe Dem Medhjælpere, o. s. v., en Retning, hvori han paa Grund af sine Bekendtskaber vil være mere heldig end jeg. Hvis De tillader det, vil jeg derimod sørge for Tilladelse, Locale og andre

Tilberedelser, hvormed De ikke maa besværes selv. De vil imidlertid kunne overveie Deres endelige Beslutning, og vi kunne da nærmere raadslaae om denne."

"Og tillige," sagde Charlotte hjerteligt, "vil De ansee vort Huus for et Hjem, der hver Dag venter Deres Besøg. De maa ikke sidde ene i Deres Værelse, naar De er uden Væstjættigelse, men komme til os, og tale med os om Deres Planer og Forhaabninger."

Isabella svarede ikke; men med tændende Pine udstrakte hun en Haand til hver af dem, reiste sig, og gik hen til Fortepianoet. Hun aabnede det, og lod med Velbehag sine Fingre løbe henover det.

Tonerne talte til hende som gamle Bekjendte, som Venner, hvis Stemme man længe ikke har hørt, og som man finder med Glæde bestandig at være de samme, lige medfølende, lige fordringsløse. Det var som om alle Sjælens Klager pludselig fik et Accompanement, men et trøstende, formildende, forsonende, der bragte Bitterheden til at smelte ud i Beemod. Med sagte, klangfuld Stemme begyndte hun en lille Sang, hun ofte havde sunget for sin Fader; men efterhaanden steg Tonerne i Kraft og

Fylde, hun glemte Verden udenom sig, medens hun fremdrog den ene melodiske Grindring efter den anden, indtil den sidste Accord forstummede, og hun saae op, og saae sig omgivet af en taus og henrykt Tilhørerkreds. Hun reiste sig nu for at forlade Selskabet, og Gottfried styndte sig at tilbyde hende sin ledsagelse hjem. Hun modtog den uden Omsvøb, og da de vare komne ned paa Gaden, meddeelte hun ham Justitsraadens Plan med en Concert, og anmodede ham om hans Bistand. I de varmeste Udtryk forsikrede Gottfried hende om denne, og vedblev, idet han trykkede hendes Arm op til sig:

„De maa ikke forlade Byen, vær vis paa, at De nok vil finde Dem vel her; jeg kan ikke udholde Tanken om Deres Afreise.“

„Nei virkelig?“ sagde hun spottende, „vær først og fornemmelig saa god, min Herre, at lade min Arm i Ro, jeg holder ikke af at gaae geneert. Dernæst skal jeg ikke nægte, at jeg vil foretrække den nye Verden for den gamle; De vil selv indsee, at jeg med min frimodige Character let her er udsat for falsk Bedømmelse, jeg har lyst at prøve, om man ikke i Amerika er mere fordomsfr’

„Men er De selv ogsaa ganske fordomsfri?“ spurgte Gottfried; „De tilbageviser min Venlighed og mine Besøg, er det maaskee, fordi de i sig selv mishager Dem?“

„Det er hverken Deres Besøg eller Deres Venlighed, der mishager mig,“ svarede hun uden Betænkning, „men Deres Tænkemaade. De mener, at fordi jeg er uden Beskyttelse og muligens trænger til Deres Tjenester, behøver De ei at vise mig samme Agtelse som De vilde vise hversomhelst anden Dame af Deres Bekjendtskab. De forlanger, at jeg skal modtage Dem til alle Tider, at jeg skal ledsage Dem paa Spadseretoure og i Theatret; De lægger Dem ugeneert henad min Sopha, og sætter Hatten paa i min Stue; lad mig lære Dem, Herre, at Mangel paa Høflighed er ikke Oprigtighed og Ligefremhed.“

„De har Ret,“ sagde Gottfried noget ydmyget, „jeg lover Dem Bedring; men lov mig til Gjengjæld Absolution for Fortiden. Jeg kjender ingen Dvinde som Dem; jeg føler mig i Deres Nærhed som et andet Menneske, langt alvorligere og bedre end ellers.“

„Nei, nu er De altfor artig,“ sagde Isabella

med Fatter, „saameget forlanger jeg ikke. Men for at tale alvorligt, jeg er Dem taknemmelig for det Bekjendtskab, De har ladet mig gjøre, De har en elskværdig Familie.“

„Saa De finder min Fætter Justitsraaden elskværdig,“ sagde Gottfried med skjult Uergrelse „det havde jeg dog rigtignok ikke ventet.“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi De og han ere fuldstændige Contraster; han tilbeder den Afgud, som De træder under Fødder; med Udsigt til en Smule Folkesnak kan man jage ham i et Musehul, og De vil ikke være bange for at bryde en Landse med den hele Verden. Jeg gad see Dem gifte sammen!“

„Tillykke,“ sagde hun, „har han faaet en bedre Lod, og siden han, som De siger, er af en aldeles forskjellig Lænkemaade fra mig, maa jeg dobbelt paaskjønne hans Godhed mod mig.“

„Ja, han høster altid Taknemlighed og Roes,“ sagde Gottfried; „men jeg? Naar De vidste, hvor gjerne jeg vilde følge Dem til Amerika!“

„Her er min Gadedør,“ svarede Isabella, „og jeg vil foreløbig takke Dem for Følgeskabet til den. Glem nu ikke Alt, hvad jeg har paalagt

Dem!" Og hun forsvandt, inden han fik tilføjet noget Ord. Harmfuld begav han sig paa Hjemveien, idet han mumlede mellem Tænderne: „Forhadte Daand, I blive meer og meer til Lænker, hvorfor kan jeg ikke bestemme mig til at bryde Eder!"

Ottende Capitel.

I en Gade i Kjøbenhavn — ligemeget hvilken — er der en gammel Gaard, der ved sin Soliditet har overlevet mange yngre Brødre. Seer man den udenfra, da giver den nye og lyse Farve den et Skin af Ungdom; der er indsat store og moderne Vinduer, de fordums Jirater paa Murene ere afflebne og overmalede, den mørke Port er forsynet med Trægulv, fort saavidt muligt har man givet den gamle Bygning en nymodens Paaklædning. Men endnu røber Alderen sig. Saa snart man vil gaae op ad Trappen overrastes man af det underligt udjirede Trapperækværk; Trinene ere smalle, og sidde tæt sammen; men ved hvert Ophold udvider Rummet sig, og er ødselt tildeelt, ligesom for at vise, at det er af Smag og ikke af farrig Benyttelse af Pladsen, at man har stillet Trinene saa tæt sammen. Udenfor de svære Egedøre, af virkeligt Egetræ, ikke

kunstigt efterlignede i Malingen, synes de blanke, massive Messingkløffestrenge gjæstfrit at indbyde de Kommande til at ringe paa. Og sætter man saa det colossale Ringetøi i Bevægelse, næsten med Frygt for ved en altfor heftig Bevægelse af det at ryste hele det gamle Huus ved Klokkelyden, saa bliver man underligt overrasket ved den spæde, fine Tone, hvormed Bevægelsen besvares. Men Dørene derimod aabne sig, og falde i med Bulder, hvis Gjenlyd først hændør i det Hjerne, og bliver det mørkt, pusler det underligt paa de lange Gange, og der ligesom samler sig hele Bunker af Skygge i de dybe Dørfarme. Hvor den store Lampe hænger, og bestråler Alt med sit Lys, der er hyggeligt og godt; men kommer man heelt op til de øvre Etager, og især til de smaae Dvæstamre, som Forsyngelsens Haand ikke har berørt, da befinder man sig ligesom i en hemmelighedsfuld Verden. Her ere dybe Alcover i Væggen, omstyggede af tunge, mørke Gardiner, som naar Binden drillende sløtter igjennem de smaae Blyvinduer, synes at rystes af usynlige Hænder, og det gamle Træpaneel giver da en stønnende Lyd fra sig. Den, der om Aftenen sætter sig stille hen i eet af disse smaae, gammelbogs Dvæstørelser, for

at læse eller skrive, vil ikke undlade af og til med en uhyggelig Tølelse at see sig selv over Skulderen, eller maaskee endogsaa, naar han ikke formaaer at afryste den Gysen, der sidder bagved ham, styde Stolen op til Væggen, for saaledes bedre at kunne byde sine Tanker og Indbildninger Trods. Af og til vil han synes at høre slæbende Trin paa Gangen udenfor eller en sagte Puslen ved Dørlaafen, og føle sig trøstet, naar en stærkere Støi eller et pludseligt Fald underretter ham om, at det er en Skare Rotter, der forlyste sig udenfor Døren. Et saadant Huus har naturligviis ogsaa en Veirhane, der i uroligt Veir knirkende, jamrende og strigende holder alle Beboerne vaagne, for næste Dag, naar Luften er stille, at sidde ganske ustyldig og skinne i Solen, som om den aldrig havde givet en Lyd fra sig.

Naar man atter stiger ned i Porten, seer man fra denne en lille mørk Gang føre ind til Stueetagen, der ligger lige med Gaden, om Dagen er denne Indgang let at finde; men om Aftenen forsvinder den i Mørket, hvorfor der gjerne hænger en lille Lampe. Gaaer man videre ind i Stuerne, da finder man disse at være lave, gammeldags, og besynderligt blandede med smaae Gange og Rum,

men det var den Sjællighed, der ofte findes mere
 i de gamle end i nye Bøger, fordi man dengang
 var mere venlig til Bequemmelighed end til den
 gamle Skrupelse af Bladsen. I Dagligstuen, der
 var nærmest op til Gangen, sad de to gamle
 søst, hvem Huset tilhørte. Manden havde taget
 de store Briller paa, og læste høit af en Bog
 med alle de Bøger, der vare nødvendige for at
 hun og hans Tilhørerinde kunde rigtigt forstaae
 Indholdet. Hun var dog mindre opmærksom derpaa
 end han, endstjøndt det ikke var Koffen, som hun
 vigtigst havde stillet paa et lille Teppe, der bestjæs-
 agede hende; thi uagter hun rast dreiede den rundt,
 holdt hun dog med hældt Hoved, som om hun
 kunde opfange en anden Lyd end Hjulets Snurren
 og den Gamles monotone Oplæsning. Endelig
 standede hun Koffen, og lyttede. Den gamle Mand
 holdt op at læse, og spurgte utaalmodig: „Hører
 du noget, Moder? Du har jo slet ingen Sands
 og du ser ikke.“

„Jeg ved saamænd ikke rigtig, sagde den Gamle,
 men jeg hørte sig fra Koffen, og efter omhyggeligt
 at have lyttet til Hørfløide, gif hen og saae ud
 i den gamle Høde, „jeg syntes, jeg hørte

Roget pusle, snart ved Vinduet, snart ved Døren; men jeg kan ikke blive vis i min Sag."

"Na, det er vel Veirhanen, der piber, eller Binden, der tager i Dørene," sagde Manden lidt fortrædelig.

"Det regner," sagde hun, idet hun vedblev at see ud paa Gaden, „jeg seer Lygtesfinnet spille sig i Vandet paa Stenene; men jeg hører Ingen. Maaskee Støien kommer fra Judiths Kammer, Vinduet vil gjerne springe op derinde."

Og hun tændte et Lys ved det, der stod paa Bordet, og gik ind i Sideværelset. Da hun kom tilbage, var der foregaaet en Forandring i hendes Ansigt.

"Fader, Gud hjælpe os," sagde hun næsten hvissende, „da jeg kom derind, stod Vinduet aabent, jeg gik hen for at trække det til, da saae jeg tydelig en sort Skikkelse udenfor det, der forsvandt, da jeg kom derhen. Jeg saae til alle Sider, men der var Intet. Blot det ikke er et Barsel, maaskee vort Barn er død."

"Bedre død end levende i Synd og Elendighed!" sagde han strengt, og slog Bogen i, saa at Bordet rystede.

Hun sukkede; Moderhjertet vilde saa nødig opgive Tanken om at gjensee Barnet, selv om det stod syndefuldt og fortabt ved Døren.

„Mand, tal ikke saaledes,“ sagde hun efter en Pause, „har Du ikke selv læst for mig om den forlorne Søn i Guds Ord, hvorledes hans Fader græd af Glæde, da han kom tilbage, uagtet han havde forødt Alting?“

„Troer Du da ikke, hun har forødt Alting?“ spurgte den Gamle bittert; „ellers havde hun jo ikke behovet at liste sig bort, og lade os to Gamle sidde her alene.“

„Hun har vistnok tænkt paa snart at komme igjen,“ sagde Moderen, „men hun er blevet forhindret deri. Naar jeg staaer i hendes lille Kammer, ordner og støver af derinde, og seer Alting i den gamle Orden, saa synes jeg, at det er umuligt, at hun aldrig kan komme igjen. Det er for mig, som om vort Barn havde gjort en lang Reise, hvorpaa hun maaskee har lidt megen Nød og Elendighed, og naar hun kommer træt og hjertesyg hjem, saa skal hun gaae ind i det, hvile sig, og glæde sig, at Intet er forandret, og glemme Alt, hvad hun har lidt.“

„Gib hun vort død, dem Dag, hun forlod os,” sagde Faderen, „hvis hun havde noget Godt ifinde, havde hun da nødig at lifte sig bort som en Lys om Ratten? Maatte hun ikke vide, hvorledes vi vilde ængstes og søge og spørge, indtil vi vilde beslutte os til at troe paa vort Tab. Hvis hun turde komme for vore Dine, troer Du da ikke, hun var kommet længe før? O nei, lad os haabe til Gud, at hun er død!”

Der opstod en Pause; den gamle Kone troede endnu bestandig at høre en sukkende Lyd.

„Er det dog ikke underligt?” hviskede hun halvt til sig selv; men Manden hørte det ikke. Hun vendte sig til ham, og sagde med høiere Stemme:

„Huffer Du Ratten før vort næstnyngste Barn døde; jeg stod her alene ved Bordet, og tillavede en Drif, da hørte jeg tydeligt, hvorledes det kom gaaende tungt ned ad alle Trapperne, og standsede sukkende heruden for Døren? Det var neppe blevet Dag, før vor syge Dreng var gaaet bort.”

Han rystede paa Hovedet, og svarede ikke. I det samme hørtes tydelig en qvalt Graad udenfor Døren til Gangen. Begge de gamle Folk saae

paa hinanden med blege Ansigter, da greb Manden Lysen, og gik hen til Døren, og Konen fulgte efter ham.

Da de aabnede den, sad et lille, forfrøblet Barn paa Dørrinet, og græd bitterligt.

„Gudbevares, det er Doctor Müllers Lille!“ udbød Konen, „hvor kommer Du fra, min lille Pige, er der hendet Din Fader Noget?“

Den Lille svarede ikke, men vedblev at hulke; de løftede hende kjærligt op, og bære hende ind i Stuen. Hun var kold og skjælvende baade af Angst og Kulde. De gned hendes Hænder, aftenred hendes Hinde, og satte hende i den gamle Mandes Rænestol, og endelig fortalte hun paa gjentagne Spørgsmaal, at hendes Fader om Eftermiddagen var faldet til en Syg, og hun var blevet alene hjemme med Pigen. Denne havde først leget med hende, og havde fortalt hende Historier; men da de havde tændt Lys, havde hun sat hende i hendes lille Stol, havde advaret hende mod Lysen, og havde sagt, at hun kun gik et Grinde i Byen, hvorfra hun strax kom tilbage. I Begyndelsen var hun ikke bange; men da det begyndte at blæse, saa at Huset rystede, og Regnen slog mod Ruderne,

faae hun sig frygtomt om, og blev snart mere og mere ængstelig. Lampen brændte dunklere og dunklere, og tilsidst kunde hun ikke længer holde det ud. Sagte aabnede hun Døren, og satte sig ude paa Trappetrinet. Men ogsaa der var uhyggeligt, hun listede sig længere og længere ned, og da hun saae Lampen i den lille Gang, sneg hun sig derind, og satte sig tæt op til Døren, hvor hun svagt hørte den trøstende Lyd af Stemmer. Men Vinden blæste ind i den snævre Gang, og hun blev mere og mere kold og forfrossen, og da hun ikke længere kunde udholde sin forladte Stilling, begyndte hun at græde, og sagte at kalde paa sin Fader. Med barnlig Snakksomhed klagede hun sin Nød for de Gamle; men deres venlige Ord og Kjærtegn stillede snart hendes Sorg, og da den gamle Kone havde bragt Rager og noget Legetøj, der havde været gjemt som Reliquier efter de smaae Hedengangne, da sad hun ret lykkelig hos dem. De godmodige Folk lode deres Bige passe paa Theobald ved hans Hjemkomst, for at han ikke skulde foruroliges ved at savne Barnet. Saasnart han kom, ilede han ned til dem, og den Lille, der havde glemt Aftenens sørgelige Begyndelse, udstrakte jublende sine Arm

imod ham, og traf ham hen til sig for at vise ham Legetsiet.

Theobald var rørt og taknemmelig, og satte sig hos de Gamle for at beklage sig over den flette Pleie, han kun kunde skaffe Barnet, naar han i sine nødvendige Forretninger var fraværende. De forestillede ham venligen, hvormeget Barnet savnede en jevnaldrende Legefammerat, og at dets Sygelighed maatte tiltage ved saa ofte at overlades til Ensomheden. Børn havde aldrig godt af at være saa meget sammen med Eldre, disse kunde ikke forstaae, hvilke Længsler og Onsker, der rørte sig hos Barnet, og langt fra at blive floge og besindige, viste saadanne Børn ofte den meest brændende Higen efter Livets Færden. De sagde dette sukke; Theobald, der ikke kjendte deres dybe Hjertesorg, lyttede opmærksomt til deres Raad, og erkjendte Sandheden af dem; men hvad var der at gjøre?

Efter at han varmt havde taffet dem, tog han Barnet paa sin Arm, og gik atter op i sine ensomme Værelser. Længe gik han her frem og tilbage, overveiende og forkastende, indtil han standsede foran Sengen, hvori den Lille slumrede. „Mit moderløse Barn!“ sukke han smerteligt, „jeg veed, hvad Du

savner; men af! det er det Æneste, jeg ikke kan give Dig!”

Ogsaa hos hans Bært og Bærtinde havde denne Aften efterladt sit tungsindige Spor. Barnets Nærværelse, dets Sladdren og Kjærtegn, ja, selv det gamle Legetøi, der endnu laae paa Bordet, havde oprevet smertelige Saar. Een for een tog den barnløse Moder de forslidte Smaating op, og betragtede dem, som om hun endnu kunde see de smaae, rosenrøde Fingre, der havde leget med dem, og efter omhyggeligt at have indsvøbt dem, lagde hun dem med et dybt Suf paa deres Plads. Faderen fulgte hendes Bevægelser med Dinene; men da hun saae hen til ham, saae han til Siden, og bladede tilsyneladende ligegyldig i Bogen. Uden at vexle Ord, gik de tilsæns; men da Lyset var slukket, udstrakte Manden sin Haand efter Hustruens, og trykkede den til sit Hjerte med samme Kjærlighed, men med langt mere Varme end som paa Bryllupsdagen.

Niende Capitel.

Vi forlade Forældrene for at opsoge Barnet. Samme Dags Eftermiddag havde netop Stumringen bevæget hende til at slippe sit Arbejde, og at tage sit Barn paa Skjødets, ligesom for at søge Trøst for sine sorgfulde Tanker i at betragte dets Ansigtstræk. Det var ikke saameget Fremtiden som Fortiden, der opfyldte hende med Bitterhed; hun følte fuldtvel, at den inderlige, ungdommelige Kjærlighed, hun havde skænket denne uværdige Mand, der nu forlod hende, var forsvunden, og havde veget Pladsen for Foragt. Af alle Overgange i Følelser og Lidenskaber er ingen saa stor som den fra Kjærlighed til Foragt. Det er et Fald i en bundløs Afgrund og en Vandring paa en gold Heide; Hadet har dog endnu nogle Lidsler paa sin Ager; men Foragten — det er den fine, skarpe Sandflugt, der qvæler Aandedrættet, og fortærrer Alt. Som hun sad der med

al denne Bitterhed i sit Hjerte, værdige hun ham ikke engang en Forbandelse; men hun forbybede sig i en martrende Anger over at have givet den Saa meget, der Intet fortjente. Og denne Mand tilhørte hun for evigt, o nei, det var umuligt, det maatte kun være for dette Liv, histoppe maa der dog ikke være andre Baand end Kjærlighedens, og det den Kjærligheds, der ikke elsker sig selv, sin egen Tilfredsstillelse, sin egen fortværgede Lyst; men den, der elsker i Omhed, Trost og Opoffrelse. Men Livet er langt; naar man er ung, viner man neppe dets Grændse; den ligner den, man ser paa den aabne Sø; man veed ikke ret, hvor Havet ender, og Himlen begynder.

Den Lille havde forgæves søgt at formaae Moderen til at lege med sig eller synge for sig, og var tilsidst slumret ind ved hendes Fodder. Da bankede det haardt paa Døren, og Gottfried traadte ind. Det var en Uge siden, han havde været der, og Judith blev næsten forundret ved hans Komme.

„Hvor er Du, Judith?“ udbrød han, da han i Halvmørket ikke strax blev hende vaer.

„Her,“ svarede hun, og da han kom nærmere, strakte hun ængsteligt Haanden ud imod ham: „Træd ikke paa Barnet, han sover!“

„Naa,“ sagde Gottfried tvært, „han sover altid, naar jeg er her, troer jeg.“

Judith var i Begreb med at sige, at da det skete saa sjældent og især i Mørkningen, var det rimeligt, at dette kunde indtræffe; men hun holdt det ikke for Umagen værdt og taug derfor.

Gottfried havde øiensynligt Noget paa Hjerte; men da Judith ikke kom hans Meddelelser imøde, vilde det ikke ret gaae for ham. Han satte sig hos hende, rømmede sig; men stedse fremkom han kun med nogle ubetydelige Bemærkninger om Veiret og andre Gjenstande. Tilslidst bøjede han sig ned over Drengen, og betragtede ham tankefuldt.

„Hør, Judith,“ sagde han, „Drengen maa nu snart være fire Aar; erindrer Du den Samtale, vi engang havde?“

Judith foer op som stuktet af en Slange; denne Samtale var gaaet hende af Minde; hun havde kun beholdt Indtrykket af den.

„Du mener?“ spurgte hun bævenende.

„Jeg mener,“ sagde han med paatagen Lige-

gysdighed, ~~at~~ ~~Barnet er en~~ utaalelig Byrde for os, jeg kan ikke mere ernære Eder begge — idet mindste i nogen Tid ikke; men min Moder er syg, hun vil ikke leve længe, og saa forbedre mine Omstændigheder sig."

Judith betragtede ham med et Udtryk, der fik ham til at flaae Dinene ned.

"Han er mig ingen Byrde," sagde hun, idet hun kjærligt betragtede det sovende Barn, "jeg vil gjerne savne for hans Skyld."

"Men jeg vil ikke, at Du maa savne, Dit Helbred svækkes, Du stjæmmes Dig, jeg er vis paa, Du arbejder altfor meget," sagde Gottfried; men hans Tone var tvungen; "jeg beder Dig — Judith, vær fornuftig, Drengen kan jo faae det tusinde Gange bedre hos Andre. Endnu gaaer det an; men han bliver større, han skal lære Noget —"

"O jeg vil selv læse med ham," sagde Judith idet hun bevogtede ham med sit Blik, som om hun frygtede for, at han pludselig skulde bortføre Barnet.

"Javist, een Besværlighed mere! Du vil ikke kunne skaffe ham det Fornødne til Livets Ophold; han vil sygne hen af Mangel paa bedre Spise og Drikke —"

„D nei, betragt hans røde Kinder!“ sagde hun med Omhed, idet hun haardnakket forsvarede hver Fodbred imod sin Fjende.

„Og betænk, naar vor Forbindelse engang bliver offentlig,“ sagde Gottfried, „hvilken Plage for os med denne store Dreng!“

„Vi have ikke skammet os ved vor Forbindelse,“ svarede hun med flammende Dine, „lader os da ikke heller skamme os ved Barnet.“

„Kort og godt,“ sagde Gottfried bydende, „Barnet er mit saavel som Dit; jeg vil af med ham, Ingen kan forbyde mig at tage ham. Jeg beder i Avtsen ædle Medmennesker og gode Christne, som det hedder, at tage imod et sundt, velstabt Drengsbarn, hvis Fader er død eller paa anden Maade kommet tilskade, — nei, det gaaer ikke an, Folk i Huset vide, at jeg lever — altsaa, hvis Fader har forladt ham, og det sværger jeg Dig til, at hvis Du modsætter Dig, og nøder mig til at bruge Magt, eller nævner mit Navn for Noget, saa seer Du hverken Drengen eller mig mere.“

Det var for den arme Judith, som om Jorden aabnede sig under hendes Fødder. „Uhyre!“ udraabte hun fortvivlet, „jeg har dog aldrig tiltroet

Dig en saadan Ondskab! Du er fjed af mig, ikke sandt? Tal ud, hvorfor vil Du spare paa et grusomt Ord mere eller mindre, jeg læser dog i Dit Hjerte, hvad Du endnu undseer Dig for at sige."

"Du vil engang i Tiden erkjende, hvor klogt jeg handler," sagde Gottfried med usædvanlig Sagtmodighed, som om han bar over med Udbruddet af hendes billige Sorg; „jeg forlanger ikke, at Du nu strax skal indsee det, og Drengen selv vil engang takke Dig derfor."

"Spar disse hykkelske Ord," sagde hun med dyb Foragt, „Du har Magten, derfor leer Du i Dit stille Sind ad min frugtesløse Fortvivlelse. Lov mig dog idetmindste, at han ikke reent gaaer tabt for mig, sig mig, hvor han kommer hen, at jeg kan vide, hvorhen jeg kan sende mine Bængsler og mine Bønner!" Hun brast i Taarer, idet hun bøiede sig over Barnet.

"Du skal selv tale med dem, der antage sig ham," sagde Gottfried, der ingenlunde ønskede at indblandes i Sagen, „og jeg vil reentud sige Dig, at jeg, inden jeg kom her, har ladet indrykke en Annonce i Avisen. Lad mig nu see, Judith, at Du er fornuftig. Mit Navn maa Du ikke nævne;

Du kan vel begribe, hvormeget det vil skade mig, om Nogen fik at vide, at Drengen er min, og at jeg ikke selv kan sørge for ham."

"Men Du da," spurgte hun, idet hun saae paa ham, som om hun vilde see ind i hans lønligste Tanker, "hvad vil Du give mig til Gjengjæld for dette store Offer?"

"Hvis Du stiller Dig ved Barnet," sagde han med Eftertryk, "og ikke indblander mit Navn deri, som jo Ingen heri Huset kjender, saa sværger jeg Dig til, at jeg aldrig skal forlade Dig, og at Du inden kort Tid skal være min Kone."

Hun smilede bittert, og vendte sig fra ham.

"Nu, velan, jeg føter mig i Din Billie," sagde hun, "jeg begriber, at Du kun bryder Dig lidt om min Kjærlighed, siden Du forsynder Dig saaledes imod den."

"Tro mig, Gud i t h," sagde han heftigt; men hun afbrød ham.

"Lad os idetmindste ikke lyve for hinanden, naar vi begge vide det. Jeg kjender Dig, Gottfried, og jeg er forbausset over, at Du virkelig har kunnet holde det ud med mig i næsten fem Aar. Du maa dog altsaa eengang have elsket mig,* og det er min

Trøst; thi hvor stræffeligt maatte jeg ikke synke i mine egne Tanker, om jeg troede, at Du aldrig havde elsket mig."

"Jeg kommer imorgen Aften, og hører til Dig," sagde han kort, og forlod hende. Det var ham ikke imod, at Judith ansaae deres Kjærlighed for ophørt; Intet hidsfører saa let et Brud som den indbyrdes Kulde.

Judith blev staaende ved Barnet, og saa efter ham. Da han var borte, foldede hun sine Hænder, trykkede dem mod sit Bryst, og udbød: "O Gud, og denne Mand har jeg elsket, fulgt, og opoffret Alt!"

Hun saa ned paa Barnet, der slumrede sødt, og anede ikke, at den næste Dag maaskee vilde rive ham ud af hans Moders Arme. Hendes Hjerte bankede lydeligt af de mange smertelige Følelser, og hun blev grebet ind i Sjælen af den piinlige Bevidsthed om sin forladte Stilling. Hvis der blot var et Menneftsbryst i Verden, hvorved hun kunde hvile og modtage Medlidenhedens Trøst; — men der var intet. I en saadan Sindstemning søger Diet uvilkaarligt til Himlen; hun gik hen til Vinduet, og saa ud; men Himlen var mørk og tung, og Regnen

stillede ned. Hvis hun dog blot kunde være i Nærheden af Mennesker, der elskede hende eller een gang havde elsket hende; hun saae paa Drengen, han sov dybt og ubevægelig; med en hurtig Beslutning kastede hun et stort, sort Schawl over Hals og Hoved, og ilede igjennem de mørke, eensomme Gader til sine Forældres Huus.

Som en Forbryderste sneg hun sig forbi den velbekjendte Port, henunder de lave Vinduer, af! de nedrullede Gardiner skjulte det Indre af Stuen for hende; men hun troede at gjentjende sin Moders Skygge, der hvilede paa Gardinet, og bevægede sig frem og tilbage. Hun hørte endogsaa en svag, mumlende Lyd som af en forelæsende Stemme, og hun lænede sig til Muren aandeløs og lyttende. Men hun kunde Intet forstaae eller skjelne, da blev hun et aabent Vindue vaer; hun listede sig derhen, og stak Hovedet ind. Det var hendes lille Bærelse, her havde hun som Barn slumret, bevogtet af den sømmeeste Kjærlighed, og Kjærligheden var ikke borte; thi Alt stod endnu som for fem Aar siden, hendes Seng, hendes Bord, hendes Speil, ja selv de hvide Gardiner vare omhyggeligt ordnede om Vinduet, og hun trykkede en nedhængende Flig til sine Læber.

Da gik Døren pludselig op, og i Lysskinnet saae hun sin Moder, der traadte ind med et Lys, hun satte paa Bordet. Slagen af Stræk lod Judith sig synke ned paa Brostenene, og hørte hende nærme sig Vinduet, og see ud. Der var kun nogle faae Alens Afstand mellem dem, og dog hvilket milevidt Rum! Vinduet blev lukket omhyggeligt, og Moderen fiernede sig igjen. Judith laae nedbøiet paa Knæ paa de fugtige Stene, og under en Strøm af Taarer nedbad hun Lykke og Betsignelse over dem, der ikke havde glemt hende, men endnu elskede og tilgav hende, derpaa slogtede hun bort med tilhyllet Hoved.

Morgenens efter denne Aften sad Charlotte ene i sin Stue; Solstraalerne faldt venlige ind paa Gulvet; men i hendes Hjerte var der ingen Glæde. Sophus havde travlt med den forestaaende Concert, og talte aldrig om Andet end om Isabella; Tante Dorothea var syg, og Charlotte havde sendt Bud til Gottfried, at han maatte komme og see til sin Moder, da hun uafslædig spurgte efter ham.

Sophus havde netop forladt hende; hans sidste Ord, medens han isørte sig Overtøiet, vare: „Jeg skal først hen til Frøken Emmerson med

disse Moder, — jo mere jeg taler med dette Fruentimmer, jo mere aandrig og interessant finder jeg hende, hun har virkelig en fortrinlig Dannelse! Skade — " Sophus fortsatte ikke, med et venligt Nis til sin Kone forsvandt han i Døren.

„Skade“ — hvilket? Derover grublede Charlottes, medens hun støttede Hovedet i Haanden. „Skade, at hendes Væsen var saa frit, saa utvungent?“ Saaledes meente Sophus rimeligviis; men hvergang Isabellas Navn blev nævnet, foer der et Stif af Skinsygens Braad gennem Charlottes Hjerter, og hun lod sig derfor ikke nøie med den simple og beroligende Forklaring. „Skade, at min Kone ei er saaledes?“ Eller maaskee endogsaa: „Skade, at jeg alt er bundet — nogle Maanedes før?“ — Arme Charlotte! jeg har Medlidenshed med den stille, taalmodige, smertefyldte Draabe, der ruller ned ad Din Kind!

Hun afstørrede den hastigt, og modtog den indtrædende Gottfried med sin sædvanlige Fatning. Maaskee var det dog en Følge af hendes egen Bevægelse, at hun med Varme og Hjertelighed erindrede ham om hans Pligt, oftere at see til sin Moder.

„Hvis De saae hendes Uro, naar De er borte, og hun forgjæves venter Dem,“ tilføiede hun, „vilde De komme oftere. Jeg frygter, at hendes tiltagende Svagelighed vil ende med Døden, er det da underligt, at hun stedse ønsker at see sin Søn?“

„Min Moder har faaet Fordomme imod mig,“ sagde Gottfried uvillig, „formodentlig har Sophus talt faaledes om mig —“

„Hvor kan De troe Sligt?“ afbrød Charlotte ham med Barme, „Sophus, der altid har været Dem en Ven, og desuden er Sophus det bedste Menneſke, han vilde hverken gjøre Dem eller Deres Moder noget Ondt.“

„Jovist, det bedste Menneſke,“ sagde Gottfried spodst, „af det Slags gode Menneſker er der desværre nok, der hverken gjøre Ondt eller Godt. Jeg har nok lagt Mærke til, at han i den sidste Tid har faaet imod mig, siden hans Forlovelse, da jeg sagde Noget, han ikke kunde taale at høre.“

„Og hvad var det?“ spurgte Charlotte med spændt Forventning.

„Na, Noget, der traf ham paa det ømme Sted — at en Mand i hans Alder, der forlovede sig, gjorde sig til Nar, Løier; — Narrestreger naturligtvis!“

Atter et Stød for Charlottes pirrelige Følelser; han kunde ikke tilgive, at man fandt hans Forlovelse latterlig, altsaa han fandt det selv. Ja, det var Grunden til den Kulde og Tilbageholdenhed, han saa ofte viste, hvilken Smaaltighed! — Med et skarpt Blik opdagede Gottfried hendes Bevægelse, og det morede ham at drille hende.

„Det kunde nu aldrig falde mig ind at finde noget Latterligt ved Sophus' Frieri,“ sagde han ligegyldig, „han bar sig jo meget fornuftigt og sindigt ad, og da desuden min Moder ikke længer kunde bestyre hans Huus, var det jo nødvendigt, at han giftede sig, hvortil hun ogsaa raadede ham. Den kjære Sophus har sine smaae Rykker; men jeg synes Gudskeelov han har forbedret sig en heel Deel, siden han er faldet i Deres fornuftige Hænder, kjære Cousine; jeg havde virkelig ikke ventet, at han paa en saa elskværdig Maade skulde taget sig af Frøken Emmerson.“

Charlotte skiftede Farve; men hun svarede med Rolighed:

„Ja, jeg haaber, at det maa vare ved, og at hun ei maa støde ham ved altfor megen Frihed. Om et Par Dage vil hun jo give sin Concert?“

„Ja, jeg hører, at vi mødes der,“ sagde Gottfried med en Compliment, og gik ind til sin Moder.

Den lille Samtale gjød Gift i Charlottes Hjerte, og det var hende en Lindring, da hendes Broder traadte ind.

Theobald var endnu nedslaaet i Sindet efter den foregaaende Aftens Hændelse; han beklagede sig til sin Søster med Bedrøvelse, især kunde han ikke udholde Tanken om Barnets Angst og Forladthed, da det stod i Vorten, og kaldte paa ham.

„Jeg har imorges faaet et Indfald,“ sagde han, og tog en Avis op, „see her, der tilbydes en lille Dreng paa fire Aar, hvis Moder ikke mere kan ernære ham. Hvad om jeg tog Barnet til mig, min lille Sophia fik da en Legekammerat, og jeg var vis paa, at hun aldrig var alene. Al, jeg frygter for, at hun lever ikke længe!“

„Et Barn paa fire Aar kan let være fordærvet, fjære Theobald,“ sagde Charlotte, idet hun gjennemlæste Avertissementet.

„Derfor er jeg kommet til Dig,“ sagde Theobald, „beviis mig den Godhed at følge med mig derhen. Du vil bedre kunne tale med dets Moder,

og kan bedre bedømme det Hele. Vil Du ikke nok?"

Charlotte samtykkede strax, og beredte sig til at gaae ud. I samme Øieblik kom Gottfried tilbage, og stude ved at see disse Tilberedelser. Theobald forklarede ham Anledningen, og istedetfor at Gottfried, som han ventede, skulde gjøre Nar af deres Forsæt, roste han tvertimod deres menneskekjærlige Beslutning, men anbefalede dem ikke at indlade sig med Barnets Familie.

Da de to Sødsfende kom til Judiths Dør; — thi derhen førte Avertissementets Anviisning dem, — bad Theobald sin Søster vente et Øieblik til han i Huset havde indhentet nogle Underretninger om Beboeren. Da han kom tilbage med den Forsikring, at Ingen vidste noget Ondt at sige om hende, bankede de paa.

Judith aabnede Døren, og hendes forgrædte Øine og bedrøvede Mine i Forening med hendes Ungdom og Ulykke rørte deres Hjerter til Medlidenhed. De saae paa hinanden, og Ingen af dem havde Mod til at fremsøre deres Grunde. Endelig tog Charlotte Ordet:

„Min kjære, unge Kone! De har idag sat et Avertissement i Avisen, ikke sandt?"

„Ja Frue,“ svarede hun med sagte Stemme og nedslagne Øine, „hvad maa De troe om mig; men det er Nød, jeg forsikkrer Dem, bitter Nød, der driver mig. Jeg havde troet, at jeg før vilde døe, end gjøre dette Skridt.“

„Det er en lille Dreng?“ spurgte Charlotte.

Judith gif hen og løstede Barnet ned af Stolen ved Vinduet, hvorpaa han sad, og stillede ham foran dem, uden at kunne sige eet Ord. Denne stumme Sorg talte høiere end alle Klager.

„Hvilket smukt Barn!“ udbød paa eengang Theobald og Charlotte

„Ja, ikke sandt?“ sagde Judith med et veemodigt Smil, „o det er en god Dreng, kan De troe, saa stille og lydig!“

Og hun slyngede sine Arme om ham, som for at holde ham fast.

Theobald satte sig foran ham, tog sit Uhr op, og lod det dingle frem og tilbage.

„O, det kjender jeg godt,“ udraabte den Lille, pludselig livlig, „det er et Uhr, min Fader har ogsaa saadant Et!“

Judith blev rød.

„Hans Fader?“ gjentog Theobald forundret,

„De har en Mand, og har dog nødig at stille Dem ved Deres Barn! Hvad er Deres Mand? Maaskee vi kunde hjælpe Dem paa en anden Maade?“

„Jeg er ugift,“ svarede Judith med Anstren- gelse, og idet hun saae op paa dem med et bønligt Blik, tilføiede hun bedende: „D forbømmer mig ikke, jeg har snart udsonet min Brøde!“

Theobald lagde deeltagende sin Haand paa Barnets Hoved.

„Jeg har et lille Barn selv,“ sagde han til Judith, „som har mistet sin Moder, og maaskee ikke har eet Livsaar tilbage. Naar jeg er ude i Forretninger, sidder det ene, og da jeg er læge, hændes det ikke sjældent. Jeg vil derfor give det en Legekammerat, og hvis De vil betro mig Deres lille Dreng, lover jeg Dem, baade saalange mit Barn lever og efter dets Død, at være en Fader for ham.“

„Gud høre Deres Løfte, og velsigne Dem, hvis De opfylder det,“ sagde Judith, og brast i Graad. Drengen klyngede sig til hende.

„Har Du lyst at lege med en lille Pige?“ spurgte Theobald ham venligt, „hun er syg, vil Du være god imod hende?“

„Ja,“ svarede Drengen med barnligt Alvor;
„kommer hun her?“

„Nei,“ svarede Theobald, „jeg skal sige Dig, hvor hun boer.“ Og han nævnte Gaden og Huusnummeret. En Skjælven gjennemfoer Judith; hendes Forældres Huus, og der skulde hendes Barn boe, de skulde maaskee see og kjærtegne ham!

„Skal jeg gaae med Dig,“ sagde Drengen, idet han fortroligt tog Theobalds Haand, „saa maa Moder gaae med, ellers sidder hun jo ene.“

Som grebne af een Tanke saae Theobald og Charlotte til hinanden; de reiste sig og gik hen i et Hjørne af Stuen, hvor de hvilede sammen.

„Hvad om jeg tog Moderen med i Huset?“ sagde Theobald, „hun er af god Familie, sagtens Offeret for en Forsfører? Jeg vil dog bortsende mit utroe Tjenesteyende, som jeg holdt til Barnets Pleie, og jeg er vis paa, at denne vil passe hende godt.“

„Betænk dog, Theobald,“ sagde Charlotte, „hvad vil man sige, om Du tager et saadant Fruentimmer i Huset; man vil snart erfare hendes Rygte. Biskop er hun uhykkelig, og har et tiltalende Væsen;

men vil Du betroe hende Dit Barn, saa lei hellere her et Bærelse mere til hende, og sæt Barnet i Kost hos hende."

"Gjør Du Forslaget," hvistede Theobald.

Charlotte traadte hen til Judith, og i milde, deeltagende Ord meddeelte hun hende deres forandrede Plan.

Dette forekom Judith at være en saa stor og uventet Lykke, at hun ikke spildte een eneste Tanke paa Gottfrieds Befalinger og Trudser. Hendes skjønne, bedrøvede Ansigt forklarede af Glæde og Taknemlighed.

"Gode, ædle Mennesker!" sagde hun dybt rørt, idet hun greb deres Hænder, og førte dem til sine Læber, "o, det er den lykkeligste Dag for mig, siden Barnet blev født. Gud velsigne Eder med ligesaa megen Glæde og Trøst, som I have bragt mig!"

Og hun trykkede Drengen fast til sit Bryst.

Saa snart hun havde fattet sig lidt, toge de en nærmere Aftale. Theobald leverede Judith Penge, at hun strax kunde leie et Bærelse til, til Sovestue for sig og Børnene, og endnu samme Aften skulde den lille Sophias Seng flyttes derhen. Theobald vilde da selv bringe Barnet, og opholde

sig hos det en Timestid, medens det vænnede sig til de nye Omgivelser.

Da de havde fjernet sig, vendte Judith's Tanke sig med Angst til Gottfried, og det varede kun kort efter deres Bortgang, som han i en Afstand paa Gaden havde lagttaget, inden han indfandt sig. Judith fortalte ham Alt, og han blev rasende ved saaledes at see sit Anslag tilintetgjort. Forgjæves forestillede hun ham, at hans Ønske at see Barnet forserget, paa denne Maade jo dog blev opfyldt, hans Brede lod hende tydelig see, hvad hun havde anet, at Hensigten med hans Omsorg egentlig var at blive baade hende og Barnet qvit. Efter at han under Trudsel af at hæve sig baade paa hende og Drengen, hvis hun nævnte hans Navn for Nogen, erklærede han al Forbindelse mellem dem for ophørt, og at hun aldrig mere vilde faae ham at see.

Hans raae og hjerteløse Opførsel var vel stiftet til at forsoner Judith med hans Bortgang; men dog var der nogle Levninger af fordums Omhed, nogle ikke aldeles udslettede Erindringer, der overlevede hendes Foragt og Ligegyldighed, og frembragte en qvælende Fornemmelse i hendes Bryst. Alt

Haab var nu forbi om en Opreisning i Egteskabet; og med det svandt tillige Udsigten til nogensinde at betræde Forældrenes Hus; men Judith havde lidt saameget i de sidste Dage, at da hun om Aftenen laae i sin Seng, og saae hen paa de sovende Børn, var det en længe ukjendt Fred og Fortrøstning, der svalede hendes trætte Hoved.

Tiende Capitel.

Theobald fulgte Charlotte til hendes Hjem, og forlod hende der, for at træffe Foranstaltninger til den forestaaende Omslytning. Da hun kom ind i Stuen, fandt hun Sophus siddende der, utaalmodig og gnaven.

„Du er borte, Charlotte,“ udraabte han, „og jeg ventede at finde Dig her, for at fortælle Dig, at Concerten kan blive iovermorgen. Jeg har taget en Voge til os og vore Venner. Jeg haaber virkelig, at den vil faae et saadant Udfald, at vi beholde vor nye Veninde her.“

Disse Forhaabninger behagede ikke Charlotte.

„Det skulde Du ikke raade hende til, kjære Sophus,“ sagde hun tørt, „hun vil gjøre meget bedre i at forsøge sin Lykke andetsteds. Om kort Tid vil hun dog paa een eller anden Maade gjøre

en ubehagelig Omsigt heri Byen, hvoraaf vi ville faae en lille Deel i Ubehagelighederne."

Justitsraaden troede heri at see en Gentydning til den Afvigelse fra sine Principer, han ved denne Leilighed havde tilladt sig, hvilket ikke formilbede hans vrantne Sindstemning. Imidlertid lod han, som om han ikke havde bemærket det, og sagde med et Blik paa sin Kones Paaklædning: „Du har allerede været ude idag?"

Hun fortalte ham Anledningen dertil, samt Alt, hvad der var passeret. Sophus hørte opmærksomt til, uden at gjøre nogen Bemærkning; men hans Pande rynkede sig, og Alt tydede paa, at et Uveir traf op. Da hun havde talt ud, sagde han med blegt Ansigt og dirrende Læber:

„Og Du har fulgt Din Broder paa denne Expedition? Du vidste, hvad det var for et Fruentimmer, Du besøgte, og Du betænkte Dig ikke? Han var lav nok til at betro sit Barn til hende, og min Kone, min Kone tog Deel i dette Arrangement!"

Sophus kunde ikke tale mere for Harmen, han kastede sig tilbage paa Sophaen, og skjulte sit Ansigt. Charlotte stod for ham som en Synder-

inde. Ved Synet af hans Forbittrelse, begyndte hun at tvivle om, hvorvidt hun havde Ret i hvad hun havde gjort; i ethvert Tilfælde bebrejdede hun sig, intet Hensyn at have taget til hans pirrelige Anstuelser af Belansthændighed.

Hun vilde tage hans Haand; men han rev den heftigt til sig.

Uagtet hun følte sig dybt krænket herover, sagde hun dog ydmygt: „Tilgiv mig, Sophus, at jeg ikke huskede paa, at mit Foretagende maatte misgaa Dig. Da min Broder kom, fulgte jeg kun mit Hjertes Indskydelse, og var Ulykken da saa stor? Hvis Alle skammede sig ved at besøge de Ulykkelige Boliger, var der jo aldrig Nogen, der blev hjulpen heri Verden. Tilgiv mig da, jeg har ikke villet trodse Dig.“

Han svarede ikke; da blusfede Breden over den tilbageviste Undskyldning ogsaa op i hendes Bryst, og hun vedblev:

„Du kalder min Broder lav, — hvor lav han end kan synes i Dine og i mange Andres Dine, har han dog Mod til at forbarme sig over de Forladte, og maaskee frelse hende fra Fortabelsen. Hvis Du selv havde seet hende, vilde Du maaskee, om

Du end ikke selv havde hørt Hjerte til at hjælpe, dog maaskee kunnet begribe, at han gjorde det."

Sophus tog Haanden fra Dinene, og saae paa hende.

"Du haaner mig?" spurgte han med en Stemme, der skulde være rolig.

"Jeg haaner Dig ikke," svarede Charlotte fast, og uden at slaae Dinene ned; „men jeg troer, at Hensyn til Verdens Omdømme kan drives saa vidt, at det binder vore Hænder, og forhindrer os i at gjøre baade Ondt og Godt. Naar jeg seer, at jeg kan gjøre en god Gjerning, skal jeg da først spørge min Næste, om han finder, at det anstaaer mig at gjøre det, og om jeg gaaer hen i syndefuldeste Braa paa Jorden, og tager ham ved Haanden, som Verden har forstødt, skulde jeg da ikke være reen nok selv til at gaae uplettet bort?"

"Og Du vil fordømme Isabella?" sagde Sophus haanligt.

"Jeg fordømmer hende ikke; men hun behager mig ikke. Fordi man, naar man kan gjøre noget Godt, eller for Pligtens Skyld tænker høit nok til at forsmaae Verdens Roes og foragte dens Dadel, skal man ikke gjøre det for Lyst, eller fordi man

derved troer at vinde en tom Storhed. Jeg nægter ikke, at hun har været truffet af en stor Ulykke; men havde hun ikke gjort sig langt værdigere til vor Deeltagelse, om hun havde baaret den i dyb Stilhed? En Mand flyr ud i Verden med sin Smerte, en Kvinde behager mig altid meest som l'humble violette qui se cache sous l'herbe."

Sophus betragtede sin Kone med en forunderlig Blanding af Forbittrelse og Forundring.

"Siden Du er af den Mening," sagde han bittert, "vilde jeg virkelig ønske, at Du føiede mig i at forblive en Smule mere sous l'herbe. Maaſkee vi een af Dagene kunne vente en Viſit af denne Dame, Din Broder har taget under sin Protection? Eller maaſkee Du nu ſkal have Tilſyn med den Opdragelse, denne aparte Bonne ſkal give hans Barn?"

"Tal nu ikke ſaaledes," ſagde Charlotte venligere; "naar Du var ulykkelig, og Du havde fortjent Din Ulykke, kjære Sophus, vilde Du være af en anden Mening, og være taknemlig mod den, der trodsede Verdens Mening for at trøſte Dig. O, lad os dog tænke paa, at ogsaa vi ere Menneſter, og at der kan komme den Time, hvori vi

dele Trangen til Medlidenhed og Deeltagelse med den usleste af vore Medskabninger!"

"Da vil jeg før sidde til evig Tid i det dybeste Mulm og Mørkel," raabte Sophus opbragt, "end tage imod Nogens Medlidenhed!"

"Forshynd Dig ikke," sagde hun blidt, og idet hun greb hans Arm, tilføiede hun bønligt: "Kjære, bedste Sophus, lad os ikke tale saaledes til hinanden; jeg har forseet mig, og Du har været vred, jeg beder Dig, lad det nu være forbi. Gaa ikke fra mig med Brede!"

Men i dette Dieblif var Sophus ikke god; han var saaret paa det ømmeste Sted, og maaskee var der Noget i hans Indre, der forandrede hans sædvanlige, blide Sindsstemning. Det bruste i hans Sjæl som aldrig før, og uagtet hans Overbeviisning bød ham at give efter, og svare venligt og forsonende, var der dog en ond Gjæring i ham, der gjorde ham det umuligt.

"Naar Du har givet mig Tid at glemme, hvad der er skeet idag," sagde han med frastødende Kulde, "bliver jeg nok som før."

Hun slap hans Arm, men med et bebreidende Blik, der mere indtrængende end en heel Tale, fores-

holdt ham det Uædle i hans Dødsførel. Det bragte ham til at standse paa Veien til Døren, og betænke sig paa, om han nu skulde bede hende om Tilgivelse. „Vilde hun blot endnu engang see godt til mig!“ tænkte han; men hun ordnede med Rolighed sit Schawl, og lod ikke til at bemærke, at han standse, alle de onde Tanker kom forstærkede tilbage, og idet han sagde: „Vent mig ikke til Middag!“ ilede han bort.

Da han var gaaet, gif Charlotte hen til Vinduet, og aabnede det sagte, for at see efter ham. Da hun luffede det igjen, stod der Taarer i hendes Øine, hun satte sig ned, og gav dem frit Løb.

„Er det saaledes, vi skulde lære hinanden at kjende!“ luffede hun ved sig selv; „skulde det være sandt, hvad den stygge Gottfried sagde, at han slet ikke er god. Idag idetmindste var han det ikke; det var ikke ædelt af ham at afslaae mig sin Tilgivelse. Han gaaer nu bort den hele, lange Dag, maaskee til denne svenske Dame, der er meget mere for ham end jeg, og jeg sidder her med et beklemmt Hjerte, og han tænker ikke derpaa, uden maaskee for at glæde sig ved, at han har straffet mig. Nei, nei! han skal Intet mærke; naar han kommer hjem,

vil jeg være som sædvanlig, — maaskee han da fortryder sin Uret.“

Charlotte gik ud og ind i Huset, spslede med Alleslags, og da hun havde spist til Middag, tog hun et Haandarbeide, og gik ned til Tante Dorothea. Den gamle Kone var kommet op, og sad i sin Lænestol. Sygdommen havde taget paa hende; det rynkede, blege Ansigt saae ud som om det allerede tilhørte et Vg, Hænderne rystede, og Bliffet var mat.

Hun blev glad ved at see den unge Kone, og endnu mere, da hun hørte hendes Bestemmelse at tilbringe Aftenen hos hende.

„D mit Barn,“ sagde hun, dybt sukkende, „jeg trænger haardt til at adsprede mig fra alle mine mørke Tanker. Det er i den sidste Tid som om Vorherre havde taget alt Haab og al Glæde fra mig, maaskee for at jeg skal rigtig ønske mig snart ind i hans Himmerig.“

Hun foldede Hænderne, og sad som om hun bad.

„Sæt Dig her hos mig, Barn,“ sagde hun til Charlotte, „jeg maa aabne mit Hjerte for Nogen, om det ikke skal sprænges. Al, Du veed endnu ikke, hvad det er at sørge for et Barn; men det vil komme,

det vil komme! Du veed ikke, hvorledes det er med Børn — naar de vore i Skjønhed og Haab, da gribes vi af Hovmod, og vi formaste os mod Gud, og sige: „Al denne Herlighed har dog eengang hvillet i mit Skjød og ved mit Hjerte!“ Og gaaer saa Alting under, og Alting visner hen, hvad vi haabede paa, da knurre vi, og ville ikke bøie vore Hjerter, eller betænke, at vi høste som vi saaede.“

Efter en Pause vedblev hun:

„Drengen har altid været letsinelig og uregjerlig; men han var smuk og klog og kraftig, og jeg tænkte: „Det gaaer over!“ Jeg lod ham aldrig mangle Penge; Gud havde velsignet os, min salig Mand havde efterladt mig Alt, og Gottfried skulde først have det, naar jeg døde. Men hemmelig havde vi aftalt, at naar han havde artet sig vel, havde Embede, og gistede sig, da skulde jeg dele med ham. Jeg gav ham derfor altid rigelig, og troer næsten, fordi der var en hemmelig Frygt i mit Hjerte for, at hvis jeg ikke gav ham, vilde han selv tage. Men altid sagde jeg til ham: „Gottfried, gør ikke Gjæld; hvis Du gør det, tilgiver jeg det aldrig.“ Og Gudsfeelov, det troer jeg dog heller ikke, han har gjort.“

Charlotte var ikke ganske af denne Mening; men hun vilde ikke modsigge den Syge, og denne sagde selv kort efter:

„Maaskee jeg dog tager Felt; thi paa den sidste Tid har han stræffeligt forandret sig. Han har flere Gange forlangt af mig, at jeg skulde give ham Størstedelen af min Formue, og han har bestemt nægtet at ville tænke paa nogen Gramen. Før kunde jeg dog bevæge ham ved Bønner og Forskællinger; men nu er Alt forgjæves. Imorges, da han kom for at see til mig, hørte han neppe, hvad jeg svarede paa hans Forespørgsel; men han afbrød mig haardt, for at spørge, om jeg havde tænkt paa at indrømme hans Forlangende. Da jeg vilde bede ham betænke, hvor liden Nytte han kunde have af disse Penge, naar han Intet vilde foretage sig, sagde han — o, med en Stemme, der bragte mit Blod til at iisne — at han vilde have dem, hvorledes det saa skulde stee. Og uden at ville høre et Ord, gif han bort, og mumlede Noget mellem Tænderne, o Gud hjælpe mig! — jeg troer, det var en Forbandelse!“

Den ulykkelige Moder græd.

„Tal endelig med Sophus,“ bad Charlotte

indstændigt; „han vil tale med Deres Søn, og forbyde ham at plage Dem.“

„D, Sophus er et godt Barn,“ sagde Tante Dorothea; „men han har ikke Kraft eller Myn-
dighed nok til at formaae Noget over Gottfried. Af, om hans Fader stod op af Graven, vilde han
lee ad hans Formaninger! Og hvad har han dog
ifinde, naar han faaer Pengene? Det veed Ingen.
Jeg er saa bange for, mit Barn, at denne svenske
Sangerinde reent har forheret ham, og at han en
Dag reiser ud i den vide Verden med hende.“

„Troer De?“ udbød Charlotte, og en
egenfjærlig Glæde rørte sig i hendes Hjerte.

„Jeg frygter det,“ sagde den Gamle, og faldt
hen i Tanter. Efter nogen Tids Forløb vendte
hun sig om, og betragtede alvorligt Charlotte,
der syede i dybe Tanter. Det bedrøvede Udtryk i
hendes Ansigt var selv Tante Dorothea paafal-
dende, hun udstrakte sin skjælvende Haand, lagde
den paa hendes Skulder, og sagde: „Du har Sorger,
Barn, jeg læser det i Dit Die. Kom, fortæl mig
dem; det letter Hjertet, naar man giver Sorgen
Luft. Nu har jeg nylig klaget for Dig, gjør Du
nu Gjengjæld.“

Charlotte fortalte Morgenens Hændelse, og hvorledes Sophus var blevet usædvanlig vred derover, saa at han havde forladt hende i Harmen.

„Jeg har aldrig seet Sophus saaledes,“ vedblev hun, „han kaldte min Broder lav, og han haanede mig, jeg vil nu ikke tale om det ulykkelige Fruentimmer. Før er det dog lykkedes mig at tale ham tilrette; men idag var han bitter og usorsonlig. Jeg synes dog ikke, at min Brøde var saa stor.“

„Sophus er fordærvet af Verden,“ sagde den Gamle hovedrystende, „den har stedse smigret ham med, at han var god, naar han kun var svag; men det er det Slags Godhed, der behager Alle. „Et godt Menneſte“ saaledes har jeg altid hørt ham nævne, og for ikke at forspilde dette Navn, bøier han sig til Gjengjæld for Verden igjen. Saaledes er det i Verden: Noget for Noget, Verden fjærtegner ikke dem, der selv have en Villie.“

„Naar min Broder nu beder mig at see til sit Barn,“ sagde Charlotte „maa jeg afslaae det, jeg tør jo ikke gaae derhen. Og da jeg ikke kan sige ham Grunden, uden at forbittre ham mod Sophus, maa han jo troe, at det er Ufjærlighed af mig. Maaskee Thelsofald ogsaa har havt Uret

i at betroe hende Barnet; men vi saae kun hendes Sorg, og vi kunde ikke bringe det over vore Hjerter at tage den lille Dreng fra hende. Og maa man da ikke altid vove Noget, hvis man vil vinde Belsignelser heri Verden? Men Sophus var ikke med, o, jeg er vis paa, han vilde have handlet ligesom vi."

"Vi skulle nok ordne den Sag," sagde den Gamle trøstende; "saasnart jeg bliver lidt bedre, skal jeg gaae derhen, for at see, hvorledes den lille Sophie har det, og Din Broder vil da ikke finde det underligt, at Du ikke gaaer. Imidlertid kommer vel den gode Sophus til bedre Erkjendelse."

"Tak, tusind Tak, kjære Tante," sagde Charlotte, noget trøstet ved dette venlige Løfte. Vel led hun ved Tanken om Uenigheden med sin Ugtesfælle; men hun glædede sig til, om Aftenen, naar han kom hjem, at finde ham venlig og maaftke lidt angerfuld, og at den hele Sag da skulde være glemt.

Hendes Haab blev dog skuffet. Sophus havde spist til Middag paa en Restauration, og havde om Eftermiddagen besøgt Isabella. Han traf hos hende de Personer, der havde lovet at assistere ved hendes Concert; man sang og spillede, man

passerede, ~~saat~~ ~~Liden~~ ~~for~~ hastigt hen. Man mærkede ikke, at det var blevet seent, før en lille, besked, men ret Anretning blev indbaaret. Man slog sig nu ret til Ro. Isabella syntes at have bortmanet de mørke Aander, der ellers omsvævede hende; hun var munter, livlig, straalende af Skønhed, og Sophus' beundrende Blikke hængte ved hende. Som sin Beskytter og virksomste Medhjælper indrømmede hun ham Pladsen ved sin Side og sine huldfuldste Smil. Naar blot hendes Kjoles Folder berørte hans Arm, eller hun bad ham om en ubetydelig Tjeneste, strømmede det varmt og sødt til hans Hjerte, og han sagde til sig selv: „D, dette, det er Kjærlighed!“ Charlotte var glemt; han var altfor beruset til blot at erindre hendes Tilværelse. Lige saalidt saae han Gottfried, der mørk og stum sad i en Krog, og med glødende Blikke bevogtede ham og Isabella. Han svarede vel alle dem, der talte til ham, men som vandrende i en Drøm; ikke engang Gottfrieds Stemme erindrede ham om Hjemmet; han befandt sig i en lys, bedaarende Verden, hvori der for ham kun var to Væsener til — Sophus og Isabella.

Men Liden henrandt, det var Midnat. Alle

toge Afsted, Sophus var den Sidste. Hans Kinder glødede, hans Dine sunnede, da han nærmede sig Isabella.

„Sov sødt til Triumphens Dag!“ hvisttede han, idet han til Afsted bøiede sig over hendes Haand.

Inde i Stuen var der varmt, fuldt af berusende Blomsterduft, og Luften var opfyldt af den brusende Støi af Menneskestemmer, — paa Gaden var der kjøligt, stille og mørkt. Sophus fastede et Blik op til det oplyste Vindue, derpaa tog han Hatten af, og lod Nattevinden stryge hen over sin brændende Pande. Den bragte Ro, Bevidsthed og Erindring tilbage, men ikke som behagelige Fornemmelser; snarere som martrende Skygger i Sjælen. Han forjog dem ved at tilbagekalde Aftenens tryllende Billeder. „O dette, det er Kjærlighed!“ havde han sagt til sig selv, han erindrede det godt. Intet Øre havde hørt det; men det var dog sagt, og opfanget af Tanken; det levede i Sjælen. Og han knugede Haanden mod sit Bryst og sin Pande, og han sagde jublende til sig selv, at først nu, først nu vidste han hvad det var at leve! Hvormangen har ikke sagt dette til sig selv i Lidenstidens Febervanvid?

Men han stod ved Husets Port, han gik sagte op ad Trappen. Hjemmets rene, hellige Lust slog ham imøde, og vakte ham til Bevidsthed. Sagte aabnede han Døren, og gik ind i Sovesamret; hans Dine søgte Egtefællen, hun var der ikke. Med beklemt Hjerter og lydløse Trin nærmede han sig den aabne Dør til hendes eget Værelse.

Der sad hun i Kænestolen i sin Natdragt, men slumrende. Hun var saa bleg, der laae et Slør af Lidelse over hendes Ansigt, der trængte som Vebredelse ind i Sophus's Bryst. Han havde været hende utro i denne Aften, ja utro med Sjælens Følelser, og der sad hun taalmødt ventende. Hans Hjerter svulmede, han gik sagte tilbage, og ind i sit Værelse. Der satte han sig ned, og — græd.

Han reiste sig atter, han gik tilbage, listende som en Misdeeder. Lampen lyste svagt, hun sov endnu. Han lagde sig paa Knæ foran hende, slyngede sine Arme om hende, og sagde høit: „Vaagn op, min Charlotte!“

Hun vaagnede forstrækket; men da hun saa ham foran sig, lagde hun sine Arme om hans Hals og sagde ømt:

„Ak, jeg har lidt saameget!“

Han følte med Skamfuldhed, at han ikke kunde besvare disse Ord uden med en Usandhed; hans Svar var Kyss og Omfavnelse.

O Groø! hvi vender Du Diet bort, hvi rødmer Din guddommelige Kind? Hvi skjuler Du Dit Afsyn, Himmelske! og flyer?

Al, medens Manden omslynger Qvinden med sin Arm, trykker han hende op til et Bryst, der er vanhelliget af en anden Lidenstabs Flamme, — hvad Under da, om de himmelske Magter vende ham Ryggen?

Elleve Capitel.

Man skulde troet, at de unge Ægtefolk næste Dag vilde have gjenfundet deres tabte Lykke; men det var langt fra saa. Charlotte havde lidt saameget den foregaaende Dag, at de paafølgende Kjærlighedsbeviser ikke havde udvidsket Grindringen derom; der var ikke verket retfærdiggjørende eller forsonende Ord, og der sad endnu en Braad i hendes Hjerte, der uafslædig mindede hende om den lidte Uret. Sophus havde ingen Ro paa sig; han, der ellers altid før havde hængt med Kjærlighed ved sit Hjem, fandt ikke Hvile noget Sted. Snart var han isærd med een Bestjæftigelse, snart med en anden; snart saae han ud af Vinduet, snart gik han op og ned ad Gulvet. Paa de Ord, Charlotte af og til henvendte til ham, svarede han adspredt, og naar han blev opmærksom paa sin Feil, søgte han i sin Forlegenhed at oprette den igjen ved et vidtløftigt

Svar. **Charlotte** kunde derfor ikke tvivle om, at han kun blev hjemme, fordi han skammede sig over, alt igien at forlade hende. Efter nogle Timers Forløb fik hans Tilbøielighed til at gaae bort pludselig Overmagten, han mumlede Noget om Forretninger, tog sin Hat, og skyndte sig bort.

Da han var borte, kom **Theobald**, og **Charlotte** glædede sig over, at han ikke var stødt sammen med **Sophus**, uagtet hun paa samme Tid smerteligt følte dette Misforhold. **Theobald** havde netop været hos **Judith**, og seet til sit Barn; han fandt den Lille muntert legende med sin nye Legebroder, og han havde med Glæde iagttaget, hvorledes den barnlige Glæde oplivede de lidende Træk. **Charlotte** betroede **Theobald** sin Beskyrmring for, at **Gottfried** var paa gale Veie, og at han maaskee vilde afstvinge sin Moder en Deel af hendes Formue i een eller anden Hensigt, som Ingen kjendte, men som vistnok ikke var god, da han ikke vilde aabenbare den.

Theobald rystede betænkelig paa Hovedet, men sagde dog:

„Jeg anseer ikke **Gottfried** for saa frygtelig; uagtet hans store Ord og tilfyneladende Menneſte-

foragt og Frygtløshed, er han efter min Mening ikke alene et ustabigt og letfindigt, men ogsaa et svagt og for Fasthed eftergivende Menneske. Hvad der er meest at frygte hos ham, er hans Hensynsløshed og Mangel paa sand Godhed; naar hans Moder blot er bestemt nok til vedholdende at afflaae hans Begjæring, vil der vist ikke komme andre Følger derefter, end at Gottfried overvælder hende med Bitterheder og Trudslar, og maaſtee ikke lader sig see en fjorten Dages Tid; men det er da ikke saa farligt."

"Gid det var saa vel," sagde Charlotte; "men Tante er svag, hun taaler vist ingen Eindsbevægelser; Du skulde see, hvor hun falder af."

"Ja, ja," sagde Theobald, "han ærgrer hende jo, og forvolder hende Sorg, og det er Gift for det stærkeste Helbred. Forresten løber Gottfried ud og ind hos denne fremmede Sangerinde, og hans Fremtidsspeculationer gaae vist ikke synderlig videre end til at vinde hendes Gunst."

"Du beroliger mig," sagde Charlotte, "jeg har virkelig været bange for ham."

Theobald vilde gaae; men da han havde naaet Døren, vendte han sig, og sagde:

„Det er sandt, Sophus har sendt mig en Billet til Concerten imorgen, hils ham, og tak ham med at sige, at jeg mod Sædvane skal komme. Det er billigt, at jeg bliver hans Protegées Triumph.“

Med et muntert Smil hilste Theobald, og gik.

Concertaftenen kom; hele Eftermiddagen var Sophus borte, men han havde lovet til den bestemte Tid at afhente Charlotte. Hun stod paaflædt, og ventede; men Sophus kom ikke. Endelig, da Tiden næsten var forløben, kom Gottfried med en Vogn for at hente hende; han bragte Justitsraadens Undskyldning; det nødvendige Arrangement holdt ham tilbage i Concertsalen. Med et tungt Hjerter fulgte hun Sendebudet.

Gottfried ledsagede hende til Logen, hvor hun traf sin Broder og nogle Bekjendte; efter nogle høflige Ord forlod han hende, og begav sig bort. Kort efter kom Sophus; han udvexlede nogle Hilsener med de Forsamlende, og tog Plads ved Siden af sin Kone.

„Tilgiv mig, Charlotte,“ sagde han forlegen, „jeg kunde ikke holde mit Løfte.“

Hun svarede ikke, og behøvede det heller ikke;

thi i det Samme rullede Tæppet op, og Isabelle viste sig.

Hun sang upaatvilelig godt; thi Charlotte hørte en fiern Susen af Bisaldsraab og af Lovtaler af de Omstaaende; men hun selv hørte Intet; thi hun saae kun Sophus, hvis Blikke slugte Sangerinden; han hælde sig ud over Balustraden for at klappe i Hænderne, og tiljuble hende Bisald; han vendte sig kun til Charlotte for at udbryde: „Hvor hun er deilig! Hun synger som en Engel!“ Og alt dette uden at vide om hun svarede, eller om hun deelte hans Begejstring.

Endelig faldt atter Tæppet, og hun vovede at see sig om. Da faldt hendes Blik paa hendes Broder, der med et mørkt Ansigt og med synlig Bedrøvelse ligesom hun betragtede Sophus. Hendes Blik tildrog sig hans; han saae hendes Bevægelse og hendes Blegghed, og han bøiede sig hen til hende.

„Du er ikke vel, Charlotte!“ sagde han, „Du gjorde bedst i at tage hjem.“ Der laae næsten en Befaling i hans Stemmes Tone. Hun nikkede, og reiste sig; men hun maatte lægge sin Haand

paa Sophus' Arm for at tilbrage sig hans Opmærksomhed.

„Jeg fører hjem,“ sagde hun, „jeg er syg, Varmen og jeg veed ikke selv hvad det er, der trykker mig, bliv Du kun, Theobald følger mig, og han er gaaet efter en Vogn.“

Disse Ord kaldte som for et Dieblif Sophus tilbage til sig selv.

„Er Du syg? Det er dog vel ikke Noget?“ spurgte han med Bekymring, idet han selv tog hendes Arm, og lagde i sin, for at følge hende ned. „Luften vil gjøre Dig godt,“ tilføiede han, idet de steg ned ad Trappen; men idet han afventende et Svar, saae ind i hendes Ansigt, taug han pludselig; thi hun græd.

Theobald mødte dem.

„Vognen er her,“ sagde han, og trak sin Søsters Arm ud af hendes Wands, „jeg skal selv følge min Søster, Din Nærværelse er rimeligvis fornøden deroppe.“

Hurtigt trak han sin Søster ned til Vognen, og lod Sophus staae paa Trappen; men istedetfor at stige ind selv, slog han Døren i, raabte

Adressen til Rubsten, og først igjennem det aabne Karethvindue hvistede han til hende:

„Naar Du kommer hjem, saa gaa til Ro, Charlotte!“

Og selv vandrede han tungsinelig henad de mørke Gader.

Da han kom hjem til sit Huus, havde der været Bud hos ham fra Judith, at hans Barn var sygt, og at han ved sin Hjemkomst maatte begive sig derhen. Theobald skyndte sig øieblikkelig til Judiths Bopæl.

Han fandt den Lille liggende tilsengs i en heftig Feber. Formodentlig havde Forkjølelsen hien foregaaende Aften været Aarsagen dertil, og Omflytningen og de usædvanlige Omgivelser, der satte den Lilles Sind i Bevægelse, havde fremskyndet Udbruddet. Theobald blev alvorlig bekymret; han foreskrev Lægemidler, og vilde gjerne selv have tilbragt Natten der; men Omhu for Judiths Rygte forhindrede ham deri. Han anbefalede hende derfor Barnet, og gik hjem. Men hans Uro lod ham ikke finde Hvile, og allerede ved Dagens Frembrud var han igjen derhenne. Da fandt han den Lille lidt bedre, og Judith vaagende trofast over hende.

Saaledes henrandt en Ugestid; snart var den Lille bedre, snart igjen syg, Judith begyndte at sygne hen under den evige Vaagen, og betroet Barnet til en Fremmed, vilde hun ikke. Theobald anmodede hende vel derom, men var dog hemmelig beroliget ved, at hun ikke modtog det; thi han frygtede, at en leiet Opvarter ikke skulde passe hende godt, og Barnet græd, hvergang Judith forlod dets Seng.

Da Theobald kom en Aften, og fandt hende nærved at bukke under for Træthed, gjentog han sit Forslag, men denne gang oprigtigt meent og alvorligt.

„Jeg nænner ikke at forlade hende,“ svarede Judith som sædvanlig; men, pludselig betænkte hun sig, og spurgte:

„Men hvorfor vaager De da ikke selv en Nat for Deres Barn?“

Theobald rødmede.

„Jeg frygter, at man vilde misforstaae min Nærvarrelse her,“ sagde han.

„O, hvad mit Rygte angaaer,“ sagde Judith med et bedrøvet Smil, „da har jeg Intet at tabe. Jeg har opgivet, nogensinde at see det opreist igjen.“

Blev De her inat hos Barnet, jeg vil da søge lidt Ro."

Theobald blev om Natten hos den Lille. Herefter vaagede han hveranden Nat.

Uagtet Tante Dorotheas Sygdom og Svækkelse, forlod hun dog atter Sengen, og sad oppe om Dagen, ja, nogle Gange gjorde hun endogsaa en Tour i den friske Luft; men hendes Udseende vedblev at være lidende og blegt. Mellem Sophus og Charlotte vedblev der at herske det spændte Forhold, der eengang var begyndt. Selv de smaae Glimt af Gudhed og Opmærksomhed, Sophus hidtil havde ladet see, viste sig ikke mere. Isabella besøgte dem engang imellem, men kun sjældent. Naar hun kom, var Charlotte kold og tilbageholdende; Isabella forundrede sig, og blev borte. Men hvad nyttede det den forladte Kone? Hvergang Sophus forlod hende, selv naar han anvendte Tiden til Forretninger eller en Spadseretur, tænkte hun: „Nu gaaer han til hende!“ og hun fortvivlede. Det var hende umuligt at troe, at hans Forelskelse blev ugiengjældt, og hun hadede sin lykkelige, glimrende Medbeilerinde.

Ogsaa Sophus sammenlignede. Han beru-

stes af det Bifald, der stændedes den gentale Sangerste, og han tænkte: „Var hun min Kone, hvilken Glands vilde hun ikke give mit Huus! Det er Noget, Charlotte ikke forstaaer!“ Undertiden naar han erindrede Charlottes Godhed, Taalmodighed og Omhu for ham, foer der en Bebreidelse over hans Utafnemlighed igiennem ham; men da trøstede han sig med; „Hun veed Intet, og om hun anede Noget, vil hun ikke bryde sig om det, hun er jo nu engang min Kone.“

Men i Stilhed haabede Charlotte paa, at Isabella skulde reise, reise saa langt bort, at Sophus aldrig mere vilde faae hende at see. Men vilde da ikke hans Tanker følge hende? Al jo, maaſtee i Begyndelsen; men hun vilde ved sin Omhed og Overbærenhed fængsle dem i Hjemmet, og Isabella skulde blive glemt.

Colote Capitel.

En Dag kom Sophus mod Sædvane hjem med et fornoiet Ansigt.

„Jeg har i dette Øieblik erfaret,“ sagde han, „at det Engagement ved vort Theater, som Isabella søger, vil blive tilslaaet hende. Vi have altsaa Udfigt til at beholde hende her i Byen, hun kan, hun maa ikke reise.“

„Hvorfor vil Du holde hende tilbage, Sophus?“ spurgte Charlotte, næsten bedende.

Sophus studsede først; men da hans Kone ikke saa op, eller gav noget Tegn til usædvanlig Bevægelse, beroligede han sig, og svarede:

„Fordi jeg anseer hende for en Acquisition for vort Selskabsliv; hun er smuk, behagelig, aandrig, talentfuld, slige Omgangsvenner træffer man ikke hver Dag.“

„Hust paa, i Sophus,“ sagde Charlotte,

„at Du engang ~~ligget~~ ~~alt~~ ~~dette~~ betænkte Dig paa at aabne Dit Huus for hende, at Du kun paa mine Bønner gif hen at besøge hende.“

Som alle svage Menneſker var der Intet, der ſaarede Juſtitsraaden mere, end at erindreſ om ſine Inconſequentſer.

„Jeg har nok mærket,“ ſagde han med ſkjælvende Stemme, „at Din Kulde og Stivhed forjage Iſabella herfra; Du handler meget urigtigt; thi jeg vil omgaaes hende, og Du forjager alſaa ogſaa mig. Jeg har dog Lov at vælge mine Omgangsvenner ſelv, uden at behøve min Kones Samtykke? Du vælger jo Dine, uden mit, og jeg veed ikke, hvilke der ere de meeſt paſſende.“

„Taler Du ſaaledes til mig?“ ſpurgte hun næſten forſtenet.

Sophus følte, at han havde forløbet ſig, og han vilde ſkynde ſig at gaae bort.

„Nei, bliv,“ ſagde hun, og holdt hans Arm faſt, „Du er uædelmodig, Sophus, hvis Du gaaer nu. Jeg beder Dig, lad hende reſe! Siden hun har betraadt vort Huus, har hun traadt al vor Lykke under Fødder!“

„Du er ufornuſtig,“ ſagde Sophus utaal-

modig, „hun kommer her jo aldrig; hvis Noget forstyrrer vor Lykke, er det Din Urimelighed.“

„Nu velan da,“ sagde Charlotte heftigt bevæget, „jeg er skinsyg paa denne Kvinde, hun berøver mig Din Kjærlighed!“

„Du raser!“ sagde Sophus forvirret, „er ikke Alt som før? Du raader i mit Huus, Alt hvad Du ønsker, kan Du faae, viser jeg Dig ikke alle mulige Hensyn? Hvad kan Du ønske mere? Du vil aldeles berøve mig min Frihed? Skulle vi da, fordi vi ere gifte, spærres inde sammen her? Jeg trænger til Dmgang, Samtale, Opmuntring, fort, til andre Menneſter.“

„Forhen var det ikke saa,“ sagde Charlotte.

„Forhen? D, ja vist, i Hvedebrødsdagene,“ sagde han koldt.

Hun slap hans Arm, og lod ham gaae.

Men da han var gaaet, tryede hun ind i sit Bærelse, der, hvor han den første Aften, deres Bryllupsaften, havde ønsket, at denne lykkelige Dag maatte blive den mindst lykkelige i deres Liv. D, hvilken Sammenligning! Hun vred sine Hænder, og sagde de simple, ofte udtalte Ord: „D, der er ikke Noget ved ham!“ disse Ord, som dog indeholde

saa Meget. ~~Net, det var~~ iffe Noget ved ham
 ingen mandig Selvbeherffelse, ingen ædel Fortrydelse,
 der hellere giver for megen Udsoning end for Lidt,
 ingen høihjertet Dpoffrelse, der lader sig tilgive,
 hvor man troer at have Net, iffe Hjertets blide
 Sagtmodighed, der hellere vil taale Smerte end
 forvolde den, og som vægrer sig ved at udtale en
 faarende Mindelse om forgangen, kun halvt tilgivet
 Uret. Og han elskede hende iffe engang mere, hun
 var ham en Byrde. Havde han iffe tydelig ladet,
 hende forstaae, at hun var fordunklet i hans Dm-
 domme, tilovers i hans Liv? Ja, Gottfried
 havde Net, det var en Huusbestyrerinde, han behø-
 vede, som fik en Kones Navn og en Kones ydre
 Forrettigheder; men Kjærligheden, han havde viist,
 var kun et Dieblifs Flyvegrille. Forgjæves søgte
 hun at trøste sig med, at der igjen vilde komme en
 Tid, da hendes Taalmodighed og Trofasthed vilde
 feire; hun kunde iffe mere haabe, hun overgav sig
 til sin Smerte.

Isabella var uvidende om alle de Sorger,
 hun forarsagede en Anden. I Sophus' Ven-
 lighed, ja, Tilbedelse, saa hun kun en vidtdreven
 Høflighed, og hun var i det Hele altfor beskæftiget

med sine Fremtidsplaner til at ane Noget. Charlottes Kulde havde vel været hende paafaldende; men Charlotte var hende ligegyldig, og hun glemte det snart.

Hun sad alene i sit Værelse; uagtet hun i den sidste Tid havde været mere rolig og tilfreds end forhen, var hun dog idag usædvanlig beklemmt. Uden at bemærke det, havde hun forbyttet sig i Erindringen om de landlige og frugtbare Omgivelser ved hendes Barndoms Hjem, og da hun saae ud af Vinduet, og saae den snævre Gade og kun et Glimt af Himlen, blev hendes Hjerter grebet af en veemodig Længsel efter Fuglesang og grønne Træer. Hun blev derfor siddende ved Vinduet, og fulgte med Øiet en lille Sky, der gled hen høit oppe over Tagene, og hun hørte ikke, at hendes Navn blev nævnet først sagte, saa høiere. Endelig lagde der sig beskedent en Haand paa hendes, hun foer op, og saae sig om.

Ved hendes Side stod en middelaldrende Mand med et smukt, men blegt og mørkt Ansigt; han bukkede dybt, næsten i Støvet.

Alt see ham, fare op med et Rædselsøffrig, og

at ville flygte bort, var et Dieblis's Sag for Isabella.

„Jeg beder Dem, vær rolig, Frøken Emmerson,“ sagde han med en Stemme, der skjælvede af Bevægelse, „jeg kan begribe, at De ikke havde ventet at see mig; men —“

„Nei, i Sandhed,“ afbrød hun ham haanligt, „jeg havde virkelig troet, at De før vilde skjule Dem i det dybeste Mørke, end nogensinde see min Foragt i Minene.“

Han bukkede atter.

„De har Ret, fuldkommen Ret,“ sagde han; „men naar jeg trodser, ikke Deres Foragt, men den Sønderknuselse, den opvækker i mit Hjerte, saa vil De deraf kunne slutte Dem til, hvor vigtigt, hvor nødvendigt det er for mig at tale med Dem. Forund mig derfor en Samtale, giv mig Tid og Leilighed til at udrette mit Grinde.“

Isabella betænkte sig.

„Nu velan,“ sagde hun, „jeg hører Dem.“ Og hun satte sig, og indbød ham med et Vink til at tage Plads.

„O nei, lad mig staae foran Dem,“ sagde han, „jeg føler mig altfor ydmyget ved at være i

Deres Nærhed, ved Bevidstheden om min Brøde, till at jeg skulde turde modtage Deres Gunst."

Han tøvede atter, og syntes at overveie.

"De bringer mig maaskee et Budskab fra min Moder?" spurgte Isabella med piintlig Overvindelse.

"Nei," sagde han kjæft, og saae op paa hende, "da jeg forlod Deres Moder, sagde jeg hende ikke, hvorhen jeg gik, og jeg vil aldrig vende tilbage at fortælle hende, hvor jeg har været. — O, Frøken Emerson — nei, Isabella, tillad mig at nævne Dem ved dette Navn, som altid har været mig saa dyrebart —"

"O, nei, lad os blive ved det første Navn," afbrød Isabella ham, "det har den Fordeel, ikke at erindre Dem om noget Forbigangent, som det er tjenstligt for Dem og behageligt for mig at glemme."

"Hiin skræffelige Morgen, da Deres Fader døde," vedblev han, "forlod De os uden at sige et Ord, uden at modtage en Forklaring, —"

"Jeg vilde ikke uleiliggøre Dem med at sammensætte een, Friherre," sagde hun spottende; men han lod sig ikke forstyrre.

„Da vi søgte Dem, søgte vi alle vegne, først med Uro, siden med Angst og Fortvivlelse; intet Spor kunde vi opdage. Jeg besteg strax min Hest for at forespørge alle omliggende Steder, men var saa ulukkelig ikke at kunne finde Dem. Jeg kom hjem med usorrettet Sag!“

„Ja, jeg begriber Deres Fortrydelse,“ sagde Isabella, „havde De fundet mig strax, vilde De have havt lettere ved at fange og indespærre mig end nu.“

„Tillad mig at fuldbende,“ sagde den Fremmede bedende. „Endelig fik Deres Moder Brev fra Dem, hun viste mig det, med Fortvivlelse, forsiktrer jeg Dem. O, det er meget haardt, ikke at give dem, man har elsket, Leilighed til at forsvare sig; De veed jo ikke, om der ikke kunde gives Bevæggrunde til Undskyldning, ja, maaskee til Retfærdiggjørelse?“

„Det er mig ligemeget,“ svarede Isabella haardt; „thi jeg erkjender ingen saadanne.“

„Ingen Forestillinger formaaede at trøste deres Moder, og i Sandhed jeg var lidet istand dertil —“

„Min Herre!“ udbrød Isabella utaalmelig og med grusom Haan, „forstaaen mig for Fortællingen

om Deres Kjarlighedsforger; er De kommet her for at sige mig dette?"

"O Isabella!" sagde han smerteligt, og en heftigt Rødme udbredte sig over hans gustne Kind, "De forstaaer at træffe Hjertet. Nei, derfor er jeg ikke kommet; men jeg frygter for at udtale, hvad der bragte mig hid, hvad der lod mig søge Deres Spor, og endelig finde Dem her. Deres Moder skjulte mig, hvor De var; men jeg lod mig ikke afstrække."

"Beed De da ikke, Herre," sagde hun, "at det er nedrigt af Dem at lade min Moders Navn gaae over Deres Læber i min Nærværelse? Hvis De er kommet for Andet end for at haane mig, saa tal ud!"

"Kan De da ikke fatte det, Isabella?" sagde han, idet han bønligt løftede sit Blik til hendes.

"Jo, jeg fatter det," svarede hun, "De er kommet for ved Ligt og Dvertalelse at formaae mig til at vende tilbage til min Moders Huus; men De er forgjæves reist hid."

"Har De saa reent glemt de Ord, der forhen ere verlede mellem os?" spurgte han bebreidende, "det er Deres Tilgivelse, jeg anraaber, Deres Tilgivelse, Isabella!"

Han gjorde en Bevægelse for at gribe hendes Haand, hun tog den til sig, og betragtede ham med et Blik, der indeholdt nok af Had og Foragt, men Intet af Forsonlighed.

„Min Tilgivelse?“ gentog hun spottende, „kun den?“

Han vovede ikke at svare. Hun hestede sit forstendende Blik paa ham, hun saa den gule Blegghed paa hans Ansigt, Dødens altfor fagre Roser paa hans Kind og den spillende Glæde i Diet, og en svag Følelse af Medlidenhed afvæbnede hendes Bitterhed.

Han opfangede strax denne Forandring.

„Ja,“ sagde han næsten hvissende, „De seer ret, det er Døden, der tærer i mit Indre. Det er forbi med Ungdommens Glæde, med Livets Forhaabninger, med Kjærlighed og Lykke — med Alt; der er Intet tilbage, uden den fredelige Græstøv, der skjuler den slumrende Vandrer. O, Isabella, Din Tilgivelse! lad den lyse Fred over Graven!“

Han bøjede Knæ for hende, og hævede de foldede Hænder imod hende. Hun kjæmpede med sig selv, Kinden blegnede, og Læben zittrede; men

tilsidst udstrakte hun sin Haand imod ham som til en Velsignelse:

„D min første, min rene, uskyldige Ungdoms-kjærlighed! gaa velsignet i Din Grav! Klæber der Brøde, ubevidst Brøde ved Dig, da skal Dødens Haand rense Dig for den, jeg tilgiver Dig alle mine Smerter!“

Han reiste sig med lynende Blik, og udstrakte sine Arme mod hende:

„Du tilgiver mig,“ jublede han, „o Isabella! min Elskede! Du tilgiver mig!“

Og han vilde trykke hende til sit Bryst. Vildt stødte hun ham tilbage.

„Hvorledes?“ udbød hun, næsten aandeløs af Harm, „De vover?“ —

„Har Du ikke tilgivet mig?“ raabte han; „er det ikke det Samme som at give mig Din Kjærlighed tilbage?“

I det Samme gik Døren op, og Sophus stod forbauset paa Dørtrinnet.

„Befri mig for denne Løsling!“ sagde Isabella bydende til ham. Friherren stod ikke ulig en Steensstatue. Sophus, der havde seet ham udstrække

Armene for at omfavne Isabella, gif som en Rasende hen imod ham, og tog ham i Brystet.

„Hører De ikke,“ raabte han, „hvad denne Dame befaler Dem, vil De, at jeg skal kaste Dem ud?“

„Hvem er De?“ spurgte Friherren ligesaa ophidsset.

„Justitsraad Schøller og denne Dames Beskytter!“ svarede Sophus, og greb om den Fremmedes Arm for at trænge ham hen mod Døren; men denne gav ham et voldsomt Stød, der kastede ham henimod Væggen, og idet han vendte sig til Isabella med fortrukne Miner, sagde han med giftig Haan:

„En Beskytter! nu begriber jeg, hvorfor jeg er tilovers!“ Derpaa sagde han til Sophus, der igien var traadt nærmere, rystende af Harm:

„I mit Land slaaes Adelsmænd ikke med Hænderne; kom, følg mig til mit Hotel, der har jeg Pistoler, og istedetfor at kaste Andre ned ad Trappen, kan De selv blive baaret ned af den!“

Uden at sige et Ord greb Sophus sin Hat for at følge ham; men Isabella, der bittert for-

trød sin ubesindige Opfordring til Sophus, kastede sig iveten for dem.

„Nei, nei!“ raabte hun fortvivlet, „udgyder ikke Blod for min Skyld!“

„Jeg vil dræbe denne Mand!“ raabte Friherren, ude af sig selv, „og dræber han mig, hvad har jeg da at miste? Nogle Dages Dødskamp, det er det Hele!“

Midt i denne Forvirring traadte Gottfried ind, og i samme Dieblis ilede de to Modstandere ud af Døren. Gottfried blev staaende forbauset.

„For Himlens Skyld!“ raabte Isabella, „iil, Gottfried, iil efter dem, de dræbe hinanden! O, frels mig for denne Ulykke!“

Gottfried vilde have Forklaringer; men hun stødte ham ud af Døren, og adlydende hendes Opfordring, løb han nedad Gaden. Han havde neppe naaet Omdreningen, før han indhentede dem, men anderledes end han havde ventet.

Friherren sad paa en Steentrappe, og Blodet løb i en mørk Strøm ud af hans Mund, medens hans ligblege Ansigt og luffede Dine gav ham Udseende af en Død. Sophus understøttede medlidende sin Fjende, medens der allerede samlede sig

en Hob Menneſter om dem. En tjenſtagtig Tilſtedeværende havde hentet en Vogn; deri løſtede man forſigtig den Syge, og Sophus ſteg ind hos ham for at følge ham til Høſpitalet. Gottfried gik tilbage til Iſabella, hvem han fandt i en ſtrækkelig Sindſbevægelse, og Udfaldet af Begivenheden tjente ikke til at berolige hende. Hun bad Gottfried at lade hende ene, og han begav ſig hen til Charlotte, for at fortælle hende, hvad han havde ſeet, og for der at vente Sophus.

Trettende Capitel.

Charlotte sad endnu i sit Bærelse, grublende over sin Ulykke, da Gottfried hestigt bankede paa Døren. Hun vidste i sin Forvirring ikke, om hun skulde aabne den eller ei; men da hun ikke kunde vide, om det maaskee var hendes Mand, astørrede hun hastigt sine vaade Dine, og luffede op. Gottfrieds ophidsede, forstyrrede Miner indjogte hende Skræk.

„Hvad er der hændet?“ sagde hun med bankende Hjerter.

„En smuk Historie,“ svarede han; „jeg kom op til Frøken Emmerson, og finder hendes Dør aaben, medens Sophus var ifærd med at kaste en fremmed Mand ud af den. De styrtede forbi mig, og ned ad Trappen; men Isabella fik mig til at løbe efter dem. De vilde skydes, troer jeg, og dette skulde stee i den Fremmedes Bopæl.“

„Hvem var denne Fremmede?“ spurgte Charlotte, rystende som et Espeløv.

„Na, en gammel Elsker af Isabella,“ svarede Gottfried ærgerlig, „det lader til, at hun aldrig saaer nok.“

„O Himmel!“ udbrød Charlotte, og slog Hænderne sammen, „og De lod dem gaae? De fulgte ikke med for at frelse Sophus?“

„Jo vist gjorde jeg,“ svarede han; „jeg løb efter dem alt hvad jeg kunde; men paa Gadehjørnet traf jeg dem begge. Svenskeren, der var en stakkels, brystsvag Person, havde undervejs faaet en Blodstyrtning, og laae paa en Steentrappe, medens Sophus holdt paa ham. Siden førte han med ham paa Hospitalet, og Duel bliver der nok Intet af denne Gang; thi han saaer ikke ud til at staae op igjen for at slaaes.“

Charlotte sad og saaer ud som et Billede paa Fortvivlelse. Gottfried gif i et heftigt Dyr om i Stuen.

„Sophus opfører sig smukt,“ mumlede han, „hvad mon han mener, at Folk ville sige om den Scene, han opførte idag, først for Isabella, og siden paa Gaden? Jeg vilde før troet, at Himlen

skulde falde ned, end at han skulde løbe hen, og duellere for et Fruentimmers Skyld."

"Hvor er Sophus nu?" spurgte Charlotte.

"Paa Hospitalet, tænker jeg," svarede Gottfried, "og saa skal han vel hen at trøste Isabella."

Gottfried standsede sin Gang foran Charlotte, og betragtede et Dieblit taus hendes uforgulgte Lidelse.

"Jeg burde maaſtee ikke fortalt Dem dette," sagde han i en forandret Tone; "men bryd Dem ikke derom, det har ikke Stort at betyde, jeg kender Sophus; imorgen vil De see ham som en angrende Synder. Tilgiv mig, hvad jeg har sagt; men jeg er selv ulykkelig, skal jeg sige Dem, o, jeg er reent fortabt!"

Han sagde dette med et inderligt Udtryk af Fortvivlelse, og slog sig for Panden med Hefstighed. Men Charlotte var fordybet i sine egne Tanker, og svarede ikke; han saae medlidende paa hende, og listede sig bort.

Saaſnart han var borte, sprang hun op, og udbrød:

"O, nu er Alt forbi! Bort, bort herfra! Han

skal ikke komme her, og søge at formilde min Smerte med tomme Undskyldninger, han skal ikke haane mig med nye Bitterheder! For hende har han vovet sit Liv! Og jeg skulde sidde her i hans Hjem, og Verdens Forundring og Nysgjerrighed skulde pege Fingre ad min Sorg! Nei, nei! jeg vil opføge Theobald!”

Og med frampagtig Hast indhyllede hun sig i sit Shawl; men da hun nærmede sig Døren, var det som om de bedrøvede Huusguder endnu holdt hendes Fjed tilbage.

„O, Forsagelse er da bleven min Lod!” hulkede hun; „anden Gang forlader jeg flygtende mit Hjem! Levvel, min arme Sophus! gid min opoffrede Lykke maatte kjøbe Dig Din, levvel, jeg vil bede for Dig!”

Og hun skjulte med Sløret de nedrullende Taarer, og forlod Huset.

Luften kjolede hendes bankende Tindinger, og vederqvægede for et Dieblif hendes Sind; men da hun kom til Huset, hvor Theobald boede, overfaldt en ny Beklemthed hende. Naar hun gik op af disse Trapper, var Alt forbi! Men hun styrkede sig ved denne Tanke, at nu, i dette Dieblif var

han hos ~~Thobald~~ og med Lønnen for sit Forsvar, og hun steg op af Trappen.

Hendes Skridt gave Gjenlyd paa de gamle Eggetrin. O, hvormangen tung Sorg have ikke bedrøvede Menneſteſjæle baaret op af diſſe Trapper, maafkee tidt ſaa tung, uagtet dens Børde var uſynlig, at den neppe ſyntes mulig at bæres ſaa langt! Hvis diſſe knagende Trin havde Mæle, vilde de maafkee fortælle underlige Hiſtorier om de mangehaande Fødder, der i Tidernes Løb havde ſtredet op og ned, ſnart Brudens lette Skridt, naar hun forlod Huſet, medens Solen legede gjennem de ſmaa Binduer i Blomſterne af hendes Krands, ſnart de tunge Trin af dem, der løſtede den Døde i ſin Kiſte ud af hans Sorgerø og Glæderø jordſke Bolig. De livløſe Gjenſtande have ingen Tunge, hvormed de kunne fortælle om Menneſtenes ſære Drætter; men det er ligesom om de opfangede Gjenlyden af deres for-gjængelige Forhaabninger og Dvaler i deres døde Bryſt, for ſiden at udaande den i hemmelighedsfulde Sukke.

Charlotte ſtod ved ſin Broders Dør, og mod hendes Forventning var Theobald hjemme, og aabnede ſelv for hende. Hun kaſtede ſig i hans

Arme. Det varede længe, inden han ved Bønner og Overtalelser formaaede hende til at fortælle, hvad der havde ført hende til ham i denne Sindsforfatning. Hun kunde ikke give nogen sammenhængende Beretning, og af Staaansomhed mod sin Broder fortaug hun sin Uenighed med Sophus i Anledning af Besøget hos Judith; men hun skjulte ikke, at hun troede sig forurettet ved Sophus' Dpførsel mod Isabella, og at hun ikke tvivlede om, at et Tilbud om Adskillelse vilde være Sophus velkommen.

Theobald hørte paa hende med rynket Pande.

„Godt,“ sagde han, „vi ville forsøge.“

„Hvor gaaer Du hen?“ spurgte Charlotte ængstelig, og standsede ham.

„Jeg vil opsøge Sophus,“ svarede han, „han skal gjøre mig Regnskab for sin Dpførsel, og hvis Du har Ret i Din Formodning, at han er ligegyldig for Dig, skal han samtykke i en Skilsmisse.“

„Men skaansomt, Theobald, skaansomt, beder jeg Dig,“ sagde Charlotte med Taarer, „lov mig det, ingen Strid, intet Brud mellem Eder!“

„Jeg er aldrig voldsom eller fremsfusende,“ svarede Broderen, „stol paa mig.“

I Døren vendte han sig om.

„Men,“ sagde han tvende, „hvis han endnu elsker Dig, hvis han giver Slip paa hende —“

„O, hvis han ikke elsker hende,“ udbød Charlotte inderligt, „saa vender jeg lykkelig tilbage til ham!“

Men Theobald traf ikke Sophus denne Aften, uagtet han flere Gange var i hans Hiem. Vel havde han været hjemme eengang; men da han ikke traf sin Kone, var han atter gaaet bort. Theobald skulde om Natten vaage hos sit Barn; han bad derfor sin Søster tilberede sig et Natteleie paa hans Sopha, og derpaa forlod han hende med det Løfte, næste Morgen tidlig at indfinde sig hos Sophus.

Denne gang var han ogsaa saa heldig at træffe ham; men Sophus var i et lidet elskværdigt Humeur. Han havde tilbragt Aftenen i en Klub, var kommet temmelig seent hjem, og opdagede da til sin Forfærdelse, at hans Kone var borte. Han udtømte sig i Gisninger; men da det var Midnat, og han ikke vidste, hvor han skulde søge hende, gik han iseng, i Forventning om, at den næste Dag skulde bringe en Opklaring.

Saa snart han saae Theobald, kom han ham imøde med de Ord:

„Har Du seet min Kone? Er der hændet hende Noget?“

„Hun er hos mig,“ svarede Theobald alvorlig.

„Hos Dig?“ gjentog Sophus forbauset.

„Du vil erindre Dig,“ sagde Theobald, „at Du igaar Eftermiddag forlod Charlotte, for at begive Dig til Frøken Emmerson, som jo nu har besluttet sig til at blive her i Byen. Kort efter Din Vortgang kom Gottfried til Din Kone, og fortalte om den Strid, hvori Du var indviklet, og dens Følger. Charlotte kunde ikke tvivle om, at den paa een eller anden Maade stod i Berørelse med Isabella, idetmindste udtalte Gottfried sig, som om Du havde opkøbt Dig til hendes Ridder; forholder det sig saaledes?“

„Javist gjør det,“ svarede Sophus, ikke uden Forvirring.

„Belan da, Sophus; Enhver, der kjender Din Frygt for Opfigt, Din Ærbødighed for den offentlige Mening, kan ikke tvivle om, at kun en særdeles Bevæggrund kan bringe Dig til at træde Dine egne Grundsætninger under Fødder.“

„Det bliver i ethvert Tilfælde min Sag,” sagde Sophus utaalmodig.

„Maaskee ikke saa ganske,” svarede Theobald koldd; „det vil for en Deel beroe paa, hvilken den er, denne overordentlige Bevæggrund. Din Kone antog den for Kjærlighed til Sangerinden, og det var hende ikke muligt med denne Tro at forblive i Dit Huus.”

„Hvorledes!” udraabte Sophus forstenet. Han havde vel tænkt sig denne Grund til Charlottes Graværelse, men dog stedse hemmelig smigret sig med, at der var en anden, ham ubekjendt Aarsag.

„Ja,” sagde Theobald rolig, „min Søster har forladt Dit Huus.”

„Min Kone har forladt mit Huus!” raabte Justitsraaden stammende, „hvilken Scandale!”

„Efter den Scandale, Du selv har forarsaget,” sagde Theobald, „maatte denne naturligviis paafølge. Svar mig, Sophus! elsker Du dette Fruentimmer, har hun saaledes bedaaet Dig, at Du kan glemme Alt for hende?”

„Det var et uheldigt, et skrækkeligt Sammenstød,” sagde Sophus, skjælvende af heftig Sindsbewægelse.

„Undrig mig ikke,” afbrød Theobald ham, „tilstaa det, Du elsker hende?”

„Ja, jeg nægter det ikke,” svarede han med svag Stemme; „men sig mig, hvad forlanger Charleslotte af mig?”

„Efter Din sidste Tilstaaelse,” sagde Theobald sørgmodig, „forlanger hun Intet uden sin Frihed. O, Sophus! Sophus! hvorledes har Du vogtet det, som jeg betroede Dig!”

„Det er ikke muligt,” sagde Sophus heftigt, „nei, nei, Theobald! Sig hende, at jeg vil faste mig for hendes Fødder, jeg vil bønfalde om hendes Tilgivelse, o, hun maa vende tilbage til mig! Sig det til hende, hører Du, med Tiden vil Alt blive godt, hun maa bære over med mig saa længe, — o tal, tal min Sag!”

„Nei, Sophus, nei,” sagde Theobald, „min Søster kan leve ulykkelig, men ikke nedværdiget. Hvorfor skulde jeg sige hende alt dette, naar jeg dog vil raade hende til aldrig at see Dig mere?”

„Det vil Du gjøre!” raabte Sophus, „o det forner for mine Dine, Theobald, jeg kan ikke bære denne Strid i min Sjæl, mit Hoved svimler!”

Theobald førte ham medlidende hen til Sophæen, Sophus satte sig, og støttede Banden mod Haanden. Efter nogle Diebliffes Tausked udstrakte han sin flamme, rystende Haand, og greb Theobalds.

„Hav Medlidenhed med mig,“ sagde han, „jeg lider mere end Du troer. Charlotte maa ikke forlade mig, jeg elsker hende dog mere end nogen Anden, jeg føler det i dette Dieblif.“

„Du troer at føle det,“ sagde Theobald; „men om nogle Maaneder, maaskee om nogle Dage takker Du mig for, at jeg ikke tog Dig paa Ordet. Hvad vilde være Følgen af, at Charlotte vendte tilbage til Dig? Dvaler for Eder begge, og siden, naar de blive utaalelige et nyt Brud.“

„Maaskee Charlotte —“ og Sophus tøvede, og saae ængsteligt paa Theobald — „maaskee Charlotte ikke elsker mig mere?“

„Jeg troer det ikke,“ sagde Theobald mod sin bedre Overbeviisning; men han ansaae det for rigtigt ogsaa imod Sophus at gjøre en Ende paa Sagen.

Et dybt Suf undslap Sophus' Læber.

„Hvad ønsker hun da?“ spurgte han med Anstrengelse.

„Sin Frihed, intet Andet,“ svarede Theobald stolt. „Af min Haand modtog Du hende, min Haand tager hende atter tilbage.“

„Hendes Dufte er opfyldt,“ sagde Sophus; „men er der ellers Intet —“

„Stille,“ sagde Theobald alvorligt. „Der er Intet, Intet! — Levvel, Sophus!“

„Hør mig,“ sagde han, og holdt ham tilbage, „lov mig, at Du vil sige mig, hvor hun gaaer hen. Sig hende, — nei, sig hende Intet; men huff paa, at Alt, hvad hun vilde forlange af mig, vil blive opfyldt. O Theobald! jeg vilde saa gjerne takke hende —“

Han lagde sit Hoved til Theobalds Skulder, og græd. Bludselig reiste han sig, sagde: „Vent lidt!“ og gik bort.

Da han kom tilbage, holdt han et forseglet Papir i Haanden.

„See, Theobald, det er Alt, hvad jeg i dette Dieblif eier af rede Penge; — nei, stød dem ikke tilbage, Du skal ikke give hende dem, Du skal gjemme den, give hende dem fra Dig; at det er fra

mig, maa hun ikke vide, idetmindste ikke nu, først
 engang, naar hun mindes mig med Æggyldighed.
 forstaaer Du? O Gud, hvor kunde jeg ville give
 den Penge, som jeg ikke kunde bevare min Kjær-
 lighed! Men Du, Du er nu hendes Forsørger, Du
 kan modtage dem, og hvert Aar — nok, nok! Du
 forstaaer mig!“

Han lagde Papiret i Theobalds Hat, og
 kastede sig endnu engang om hans Hals.

„O, hvis Du nogensinde hører hende sige, at
 hun tilgiver mig, at hun ikke hader og foragter
 mig, o saa glem ikke at lade mig det vide!“

Han rev sig løs, og vinkede ad Theobald,
 at han skulde gaa.

Da Theobald kom hjem, ventede Charlotte
 ham i smertelig Spænding. Han rystede veemodigt
 paa Hovedet.

„Alt er forbi?“ spurgte hun heftigt bevæget,
 „han elsker mig ikke mere?“ Uden at svare trykkede
 Theobald hende til sit Bryst. De to Sødsfendes
 Taarer blandedes.

Fjortende Capitel.

Det blev besluttet, at Charlotte skulde forlade Byen. En Slægtning af dem, havde for lang Tid siden bosat sig i Havre, og ofte indbudet dem til at besøge sig; derhen vilde hun reise. Uden den af Sophus til Theobald givne Sum vilde hun neppe kunne have udført denne Beslutning; men Broderen vogtede sig vel fra at lade hende ane, at disse Penge ikke kom fra ham selv.

„Jo længere bort, jo bedre!“ sagde Charlotte.

Forberedelserne vare snart trufne, med Dampskibet vilde hun komme lige til sit Bestemmelsessted, og i et Brev vare Slægtningene alt underrettede om hendes Ankomst. Inden sin Afreise gif hun hen til Judith for at see til Theobalds lille Datter.

Judith modtog hende med en rørende Ufreds frygt og Taknemlighed.

„O, som en god Mand har De betraadt dette Huus,” sagde hun, „jeg var forladt, forskudt og i Begreb med at synke i Fordærvelsen, da vilde Gud sende een af sine gode Engle til min Redning, og han valgte Dem.”

Hun førte hende hen til Barnets Leie.

Den Lille var bleg, gulsten, indskrumpen af sine Lidelser; men det brune Haar var ordnet af en kjærlig Haand om den magre Pande, og ud af de dybe, indfaldne Hulinger lyfte Dinene med forunderlig Glæde.

„Tante, kjære Tante!” raabte hun, og strakte Armene ud efter Charlotte, „saasnart jeg bliver rast, maa Du igjen spadserere med mig i det varme Solstien! Saa skal jeg ikke blive træt, saa at Du maa bære mig som sidst!”

Charlotte lod sig omfavne af den Lille.

„Ja, naar Du bliver rast igjen, skulle vi spadserere sammen,” svarede hun med beklemt Hjerte.

Ja, stakkels Lille! Solen skal skinne paa Dig, Blomsterne bedække Dig, og Vinden fuse henover Dig; men de kjære Venner skulle ikke mere vandre med Dig!

Charlotte talte ikke til Barnet om sin Afreise; men i sit Hjerte tog hun den lange Afshed med det.

Judith fulgte hende ud i den anden Stue.

„D, at jeg skal forlade min Broder i denne Prøvens Tid,“ sukkede Charlotte. „Men De har pleiet hans Barn med en Moders Omhæd, han vil ikke være døv for Deres trøstende Ord, sig ham da, at hans Søster har testamenteret Dem den Blygt at bede ham om at have Taalmodighed og Styrke i Sorgen!“

Den næste Morgen stode de to Sødsfænde ved Toldboden; det var en stum Afshed, en stum Opmuntring til ikke at forsvage, som de udværløde; men de forstode hinanden, og da hun hilste ham fra det bortflyvende Skib, og allerede et bredt Baand af stummende Bølger vælte sig op og imellem dem, da sørge de deres Hjærter, ikke for sig selv, men hendes for ham, og hans for hende.

Der var blevet stille og eensomt hos Sophus. Allerede den Dag, da Theobald forlod ham, faldt Alt hvad der var skeet med Gentnervægt paa hans Sjæl; han følte nu, at han aldrig havde forudseet dette Udsald. Men han bortviste de Skygger, der vilde nærme sig ham, han mærkede vel, at de

ligesom fødtes af Hjemmets Luft, og usynligt fremmanedes af enhver Gjenstand, der i sig bar Erindringer om Fortiden. Han vilde hen til Isabella.

Men mod Sædvane var Isabellas Dør lukket for ham. Dybt rystet af det sidste Optrin og af den af Gottfried modtagne Efterretning, havde hun besluttet Ingen at see, saalænge hun kunde frygte, atter at see den saa uventet fremtraadte Gæst vise sig for hende. Hendes Dør skulde kun aabne sig for Budskabet om hans Vortreise eller hans Død.

Sophus gik altsaa bort med usorrettet Sag. Hans Sjæl var betaget af Uro; hvor han saa gik hen, var der Roget, der forstyrrede hans Nydelse. Der kunde komme Tanker, der pressede Blodet op i hans Tindinger, og betog ham Veiret, da maatte han ud i Luften. Hjemme kunde han ikke udholde at være, og naar Natten drev ham hjem, da maatte han i Drømme stride med alle de Billeder, han om Dagen saa heftigt bekjæmpede.

Nogle Dage efter Charlottes Vortreise besluttede Tante Dorothea, der havde grædt mange Taarer for sin unge Pleierste, at opfylde sit Løfte at see til Theobalds Barn, hvis Adresse Char-

Lotte havde oversendt hende et nogle hjærlige Afstedsord. Den gamle Kone følte sig svag og udmattet, under Paaklædningen maatte hun ofte sætte sig ned; men hun tænkte: „Solen og Luften ville gjøre mig godt,” og støttende sig til sin Parapluie begav hun sig paa Veien. Møjsommeligt stred hun frem; men idet hun tænkte: „Dette er min sidste Vandring, det føler jeg,” befæstede dette netop hendes Beslutning, at ville opfylde sit Løfte til Charlotte.

Ankommen til Judiths Dør formaaede hun neppe at holde sig opreist; hun skyndte sig at ringe, og Judith forlod Barnets Leie for at lufte op. Hun blev forundret ved Synet af den gamle Kone, der næsten saae ud som døende, og skyndte sig at lede hende hen til en Stol.

Efterat den Gamle havde truffet Veiret, sagde hun venligt til Judith:

„Bliv ikke forundret, mit kjære Barn! over mit Komme; naar De hører mit Navn, vil De begribe, hvorfor jeg er kommet, — jeg er Fru Schøller, Fru Dorothea Schøller.”

Judith, der aldrig havde vidst, at Charlotte var gift med Gottfrieds Fætter, og nu pludselig saae hans Moder for sig, kunde ikke troe Andet,

end at hun kom fra Gottfried, og dette Komme kunde i hendes Tanke ikke betyde Andet, end at Gottfried havde fortrudt sin uværdige Opførsel, og nu vilde ægte hende. Hvad der for kort Tid siden vilde opfyldt hende med Glæde, slog nu som et Lyn ned for hende, og hun udbød forfærdet:

„O Himmel! De kommer fra Gottfried!“

„Gottfried!“ gientog Tante Dorothea, og blev om muligt endnu blegere end før, „De kender min Søn?“

Judith flammede, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og saae ud som om hun ønskede at synke ned i Jorden.

„De kender min Søn, unge Kone?“ spurgte den Gamle med unaturlig Kraft, „tal ud, De kan ikke bedrage mig længer, De skal sige mig, hvorfra De kender min Søn!“

„D forstaa mig,“ bad Judith bævende, „jeg kender ham ikke længer, Alt er forbi imellem os.“

„D Gud!“ stønnede Moderen, „derfor skulde jeg plyndres, derfor gif jeg ikke hurtigt nok ned i Graven!“

„Nei, ved Himlen, nei!“ udbød Judith, oprørt over denne ufortjente Mistanke, „for Penge

gav jeg mig ikke hen til ham. Troer De, at vi have svælget i Bellevnet og vandret paa Roser? Vi have sultet, hans Barn og jeg, vi have sultet, siger jeg Dem, jeg har arbeidet Nat og Dag for vort Brød, for vor Skyld har han ei behøvet at plyndre sin Moder!"

"Kom," sagde den Gamle roligere, "fortæl mig Alt, jeg vil vide Alt. Jeg er hans Moder, Du maa Intet fortie mig."

Den længe tilbagetrængte og qvalte Følelse af lidet Uret og uskyldt Forhaanelse i Judiths Sjæl brød nu frem, og hun fortalte Alt fra det første Møde til den sidste Afsked. Hun besmykkede ikke sin egen Uret; men hun skjulte ikke heller hans. Tante Dorothea hørte paa hende med dyb Opmærksomhed.

"Og Alt dette er Sandhed?" spurgte hun endelig med dump Stemme, "Du tør løfte Din Haand mod Himlen, og bede den gode Gud være Vidne til, at hvert af Dine Ord er Sandhed?"

"Ja, det tør jeg," svarede Judith med Overbeviisningens Fasthed. Hun havde søgt at glemme Gottfried; men i dette Dieblik, da hun efter nogen Tids Forløb atter erindrede hans flette Opførsel imod hende, var det ligesom om der vældede

end at hun kom fra Gottfried, og dette komme kunde i hendes Tanke ikke betyde Andet, end at Gottfried havde fortrudt sin uærdige Opførelse, og nu vilde ægte hende. Hvad der for kort Tid siden vilde opfyldt hende med Glæde, slog nu som et Lyn ned over hende, og hun udbrød forfærdet:

„O Himmel! De kommer fra Gottfried!“

„Gottfried!“ gjentog Tante Dorothea, og blev om muligt endnu blegere end før, „De kjender min Søn?“

Judith stammede, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og saae ud som om hun ønskede at synke ned i Jorden.

„De kjender min Søn, unge Kone?“ spurgte den Gamle med unaturlig Kraft, „tal ud, De kan ikke bedrage mig længer, De skal sige mig, hvorfra De kjender min Søn!“

„O forstaa mig,“ bad Judith bævende, „jeg kjender ham ikke længer, Alt er forbi imellem os.“

„O Gud!“ stønnede Moderen, „derfor skulde jeg plyndres, derfor gif jeg ikke hurtigt nok ned i Graven!“

„Nei, ved Himlen, nei!“ udbrød Judith, oprørt over denne ufortjente Mistanke, „for Penge

gav jeg mig ikke hen til ham. Troer De, at vi have svælget i Bellevnet og vandret paa Roser? Vi have sultet, hans Barn og jeg, vi have sultet, siger jeg Dem, jeg har arbejdet Nat og Dag for vort Brød, for vor Skyld har han ei behøvet at plyndre sin Moder!"

"Kom," sagde den Gamle roligere, "fortæl mig Alt, jeg vil vide Alt. Jeg er hans Moder, Du maa Intet fortie mig."

Den længe tilbagetrængte og kvalte Følelse af lidt Uret og uforskyldt Forhaanelse i Judiths Sjæl brød nu frem, og hun fortalte Alt fra det første Møde til den sidste Afsked. Hun besmykkede ikke sin egen Uret; men hun skjulte ikke heller hans. Tante Dorothea hørte paa hende med dyb Opmærksomhed.

"Og Alt dette er Sandhed?" spurgte hun endelig med dump Stemme, "Du tør løfte Din Haand mod Himlen, og bede den gode Gud være Vidne til, at hvert af Dine Ord er Sandhed?"

"Ja, det tør jeg," svarede Judith med Overbeviisningens Fasthed. Hun havde søgt at glemme Gottfried; men i dette Dieblis, da hun efter nogen Tids Forløb atter erindrede hans flette Opførsel imod hende, var det ligesom om der vældede

en **Strøm af Had og Bitterhed** imod ham op af hendes Hjerter.

I det Samme aabnede den lille Dreng Døren. Han var hidkaldt ved at høre sin Moder tale; men da han saa den fremmede, blege Kone, standsede han paa Trinnet.

„Er det hans Barn?“ spurgte den Gamle hvissende, idet hun pegede paa Drengen. Judith nikkede taus.

„Bring ham hen til mig,“ sagde hun bydende. Judith tog Drengens Haand, og førte ham hen til hendes Kæde.

„Et smukt Barn,“ sagde hun alvorligt, og betragtede ham opmærksomt, „ja, saaledes saa han ogsaa ud i sin Barndom, røde Kinder, Dine, saa fromme og klare som en Engels, o, og dog et sort Hjerter! Kan Du begribe det, Judith? Nu er han voksen og stor, en Mand af Al; men jeg følte ham dog bestandig her ved mit Hjerter; men det er godt, Du har lært mig ham at kjende, jeg vil rive ham ud deraf!“

Hun skjælvede heftigt. Den lille Dreng betragtede hende med frygtsomme Blikke. Den gamle Kone tog hans smaae Hænder.

„Bliv en god Dreng,“ sagde hun til ham, „der staaer Din Moder, nu kan Du huske, at hun har baaret Dig paa sine Arme, grædt for Dig, og elsket Dig; naar der engang kommer en Tid, da Du bliver stor, og har glemt det, da tænk paa, at hvis Du bliver et slet Menneske med en ond Samvittighed, da borer Du et Sværd i Din Moders Hjerter, og det gjør ondt, kan Du troe, — saa ondt, at man aldrig forvinder det.“

Hun lagde Haanden velsignende paa hans Pande, og reiste sig. Judith vilde understøtte hende; men hun viste hendes Hjælp tilbage.

„Lad mig gaae ene, det er sandelig den sidste tunge Vandring, men den tungeste af alle,“ sukkede den Gamle.

„Tilgiv mig,“ bad Judith rørt.

„O Du Ukyldige!“ svarede hun, „tilgiv Du ham, o, lader os bede for ham, at Gud vil omvende hans Sind!“

Hun vendte sig bort, og gik ned af Trappen. Engstelig saae Judith efter hende.

Saa snart Tante Dorothea kom hjem, maatte hun gaae tilfængs; men strax efter sendte hun Bud

en Str.
hendes

I
Han
da h
han

hvi
ni'

2
,

www.libtool.com.cn

en Str. Han kom hastigt, og blev forstræffet
er hendes Tilstand.

„Jeg skal siebliffelig sende Bud efter en Læge!“
sagde han, og vilde lle bort.

„Nei, nei, Sophus,“ sagde hun med brudt
Stemme, „Lægen er her til ingen Nytte, — lad
hente en Notarius!“

„En Notarius!“ udbred Sophus forundret,
og standse.

„Ja,“ sagde hun, „en Notarius, men strax,
strax! Jeg føler, at jeg døer; men jeg vil først
give mit Testament.“

„Men, bedste Tante,“ sagde han, „hvortil
behøves dette? Er Gottfried ikke Deres eneste
Arving?“

„Staf mig en Notarius,“ sagde den Døende
heftigt, „hvis Du ikke vil, at jeg skal døe fortvivlet.“

Sophus ilede ud at sende Bud efter den
forlangte Retsperson, men tillige efter en Læge,
derpaa kom han tilbage, og satte sig ved hendes
Seng.

Hun laae stille, med Vinene heftede paa Døren.
Da den endelig gif op, var det Lægen. Han gjorde
hende nogle faae Spørgsmaal, skrev en Recept; men

idet han gik ud, hvisttede han til Sophus: „Jeg formaaer Intet mere.“

Altsaa Døden var i hans Huus, — det løb foldt igjennem Sophus.

Notarius kom, og traadte hen til den Syges Seng. Hun reiste sig op.

„Striv,“ sagde hun med fast og tydelig Stemme, „jeg raader selv, ifølge min Mands Testament, over min Formue. Min Søn Gottfried Schøller gjør jeg arveløs —“

„Tante!“ afbrød Sophus hende.

„Stille!“ sagde hun høitideligt, „vil Du, at Døden skal afbryde mig? Jeg gjør ham arveløs, og testamenterer Alt, hvad jeg eier, til min Søn Gottfrieds uægte Søn med Judith N., og indsætter Justitsraad Sophus Schøller til hans Formynder. — Lad Vidnerne træde ind!“

„Jeg beder Dem ibermindste, Tante,“ sagde Sophus ømtfindtlig, „vælg en anden Formynder.“

„Sophus, ingen Indvendinger, jeg beder Dig,“ sagde den Døende, famlende efter hans Haand, „nægt mig det ikke, at jeg kan gaae rolig i min Grav.“

„Belan da,“ sukkede Sophus.

Testamentet var underskrevet, og Vidnerne fjernede sig.

„Fold Papiret sammen, og læg det under min Hovedpude,“ sagde hun med svag Stemme.

Sophus adlød.

Hun laae længe taus.

„Jeg vilde dog gjerne see mit Barn endnu engang,“ sagde hun endelig.

„Jeg skal lade ham opføge,“ sagde Sophus, der følte sig syg og angreben af de mange Sindsbevægelser, og længtes efter en Lællighed til at komme ud i Luften.

„Lad mig lidt alene,“ sagde hun, „naar han kommer, da send ham ind.“

Den Døende var alene. Det var blevet Skumring. En Lampe var sat ind i Stuen, og lyfte svagt. Døren til Siderørelset stod aaben, og viste en mørk, nattesort Baggrund. Tausshed hersker, saa dyb Tausshed, at hvis Døden skred hen over dette Gulv, maatte selv hans lydløse Fjed ryste Luftens stillestaaende Strøm.

Gudelig hæver den Døende sin brudte Stemme; hvad taler hun med sig selv? Det er Moderens Bønner for det fortabte Barn, det er Livets sidste

Smerte, Moderhjerterets lidste Klage, frembaaren for den himmelske Domstol, ikke som Anklage, nei, som Jammer og Forbøn.

En sort Skygge træder frem i den mørke Dør — lydløs og taus. Stille staaer han, og lytter; hvorledes kan det beklemte Bryst bære sine Dvæler, uden at sprænges? O, er det den forlorne Søn, han som var tabt, men som er kommet tilbage? Er han vendt hjem fra Syndens fjerne Land for at nyde Tilgivelsens forsonende Gjæstebud?

Han strider frem, og nærmer sig Sengen. Hans Trin kalde hende tilbage til Virkeligheden.

„Er det Dig, Gottfried, min Søn?“ spørger hun.

„Ja, Moder,“ svarer han sagte.

Hun tier. En lang, dyb Pause. Hun udstrækker sin iiskolde Haand, han griber den, og holder den fast til sine Læber.

„Kom, tag min Velsignelse!“ siger hun som af en pludselig Indskydelse. Han knæler ved hendes Seng, hun lægger sine Hænder paa hans Hoved.

„Alt har jeg berøvet Dig,“ siger hun som talende til sig selv eller til en usynlig Tilstedeværende, „Alt uden min Velsignelse, maatte den hvile paa

Dit Hoved, lilop en gang, afværge Guds retfærdige Straf!"

"Moder?" udbryder han spørgende.

"Ja, min Søn, Din Arv har jeg bortskjæntet som et Sonoffer for Din Brøde."

"Min Arv!" Han farer op, og bøier sig over Sengen. "Til hvem, Moder, til hvem?"

"Til Din Søn, til Judiths Søn, til Dit forladte Barn!"

"O Helvede!" raaber han, "hvilken Dævel har hvistet dette i Dit Øre?"

"Ingen Dævel," svarer hun mat og afbrudt, — "en Engel ledte idag mine Skridt til Dit Barns Hjem. Jeg vidste ikke, at jeg var der, et Tilfælde — o nei, min Søn, Guds Styrelse, hører Du, Gud selv vilde, at jeg skulde erfare Alt. See, jeg døer deraf; men Du — Du dræber mig!"

Gottfried stod som sønderknuust.

"O mit Barn!" sagde Moderen bedende, "vend om, vend om, mens det er Tid. Hvad har Du dog gjort? Har jeg da født et Uhyre til Verden? Du har elstet dette ulykkelige, unge Fruentimmer, dette Barn er Dit, Dit eget Kød og Blod, og Du har forladt dem! O Gottfried, kom, kom herhen,

jeg seer Dig viffebder, hvor. Du staaer; men lad mig høre Din Stemme!"

„Min Arv! Min Arv siger jeg!“ streg han rasende, som farende op af en Drøm; i det Samme opdagede han Papiret, som Sophus kun løseligt havde skjult under Hovedpyden.

„Ha!“ udraabte han, og traf det frem, „det er i min Magt!“ Og han udfolgede Papiret ved Lampens Skin. Han læste det med en Haanlatter, og idet han foldede det sammen, og triumpherende svang det i Haanden, raabte han:

„Nei, Moder! nei! Du skal ikke bestjæle Dit Barn!“

Og han nærmede sig Døren.

„Gottfried!“ raabte den Døende, og reisste sig med en heftig Kraftanstrengelse op i Sengen, „for Din Sjæls Skyld! giv mig det tilbage! Min Forbandelse over Dig, hvis Du tager det, min Forbandelse, hører Du! En Moders Forbandelse!“

Disse Ord standsede ham i Døren, han vendte sig, — et frygteligt Ansyn! Bidtopspilede Dine, fortrukne Miner, zittrende Læber, der viste de hvide, klapprende Tænder, Fortvivlelse, Rædsel, ja næsten Dødsangst i en ulyksalig, menneftelig Skikkelse! Et

Dieblitt standsede han, ligesom for at indpræge sig Billedet af den døende Moder, der opløstede de skjælvende Arme mod Himlen, og nedfaldte dens Forbandelse over ham — da flygtede han! —

Sophus gik op og ned i sit Værelse med urolige Skridt. Dybt rystet ved det Optrin, han havde været Vidne til, forekom det ham, som om usynlige Skygger fulgte hans Skridt; af og til svimlede hans Hoved, og han maatte sætte sig ned.

Da blev Døren revet op med Larm; Sophus foer skræmmet op, og alt Blod iisnede i hans Arter, da han saae en døddleg, vild, skræffelig Skikkelse vise sig i Døren. Han stirrede paa den, og den paa ham.

„Gode Gud, er det Dig, Gottfried!“ stammede Sophus endelig.

Gottfried holdt et sammenknuget Papir i Haanden; han kastede det vildt for Sophus' Fødder.

„Der er det!“ raabte han med huul Stemme; „giv hende det tilbage, — jeg kan ikke, jeg kan ikke! Jeg vil være en Tigger, en udsel, elendig Tigger, — men sig hende, — sig hende —“ han snappede

efter Beiret. — „Sig hende, at jeg kan ikke leve med hendes Forbandelse.“

Sophus vilde have en Forklaring.

„Gaa!“ sagde han bydende, „vil Du, at hun skal døe, uden at have taget sin Forbandelse tilbage? En Moders Forbandelse, sagde hun!“

Sophus tog næsten villieløs Papiret op, og ilede ind til Tante Dorothea.

Hun laae døende paa Sengen. Sophus gjentog Gottfrieds Ord for hende, og udfoldede det ulykkelige Testamente.

„Jeg kan ikke see mere,“ stønnede hun, „er det Testamentet, Sophus?“

„Ja, Tante!“ svarede Sophus, og sank ned paa Stolen ved Sengen.

„Naa, saa Gud velsigne ham!“ hvisttede hun, og faldt tilbage.

Der var atter stille, dødsstille i Stuen, mere stille end før; thi Døden var der.

Femtende Capitel.

Da man traadte ind i Sygeværrelset, var Tante Dorothea død, og Sophus laae afmægtig segnet hen over Sengen.

Ihi dette var ikke den eneste Sjælsrystelse, Sophus havde havt den samme Dag. Han havde denne Eftermiddag erfaret, at Friherren var død, og med dette Budskab ilede han op til Isabella. Da han havde sagt ved Døren, at han medbragte en vigtig Efterretning, blev han indladt til hende, — til hende, som han ikke havde seet i mange Dage!

Men hvilken Forandring! Hvilken knusende Sorg har saaledes tilintetgjort al denne Ungdom og Kraft? Ak, i det stærke Legeme boer ogsaa den stærke Sjæl, og naar den i Fortvivlelse ryster Pillerne til sit jordiske Tempel, da bliver den ofte

dets ødelæggende. Samson, der begraver sig selv under Ruinerne.

Med nedbøjet Hoved, sunket sammen i sig selv, med Lidelsens Blød i Diet, sad den ulykkelige Sangerinde i sin Gensomhed. Da Sophus traadte ind, løftede hun Hovedet og spurgte:

„Nu da, De kommer med Budskab; det maa da være fra ham, siden De forlanger at tale med mig. Er han død?“

„Ja, kjære Isabella,“ svarede Sophus blidt, og satte sig hos hende. „Men hvorledes seer jeg Dem igjen? Hvad er dog hændet?“

Hun svarede ikke, men vred sine Hænder, og græd.

„Himmel!“ sagde han urolig, „naar har jeg seet Dem saaledes? Hvorfor har De ogsaa siddet her alene med alle de Grindringer, hans Komme maa have oprevet. Tal, kjæreste Isabella, betro Dem til mig!“

„Min Sorg har ingen Ord, og ingen Klage, — der er ingen Medlidenhed stabt for den!“ hulkede hun.

Sophus sad taus, og betragtede hende. Han

vidste ikke, i hvilken Stikfelse han skulde tilbyde hende Trøst.

Endelig holdt hun op at græde, og lænede sig tilbage i Sophaen i stum Sorg.

„Tak for Deres Deeltagelse,“ sagde hun mat, „disse Dage have været stræffelige for mig.“

„Hvorfor vil De ikke tillade Deres Venner at komme til Dem,“ sagde Sophus ømt, „eller idetmindste mig; thi De vil dog have bemærket, hvor kjær, hvor dyrebar De er mig? — O Isabella, Ingen har som De bemægtiget sig mit hele Væsen, o, De maa alt længe før have følt, at mit Hjerter tilhører Dem.“

Isabella stadsede, og spurgte:

„Deres Hjerter? De har jo en ung, fortræffelig Hustru, det maa dog være hende, der eier Deres Hjerter?“

„Jeg troede det,“ svarede Sophus; „men siden jeg har seet Dem, siden De er kommet her, da har jeg erkjendt, at der gives noget Høiere i Verden end de simple, huuslige Dyder. Ofte har jeg fortrudt det Vaand, der bandt mig, inden jeg kjendte Dem; men dengang vidste jeg endnu ikke, at man kan elske som jeg gjør!“

„Og troer De virkelig,” sagde Isabella, og der lyfte Roget i hendes Øie, der lignede Haan, „troer De, at jeg føiellig havde gaaet i Ægteskabsaaget, at jeg havde pleiet og opvartet Dem, baaret taalmodig over med Deres Udselighed, og naar De i Ustadiighed forlod mig, taalmodig siddet og ventet paa Deres Kjærligheds Tilbagekomst?”

„O, jeg vilde baaret Dem paa Hænder!” udbød Sophus frygt. „Hvorledes skulde jeg nogensinde være Dem utro i mine Følelser, man glemmer ikke Dem, Isabella!”

„Virkelig?” spurgte hun ironisk. „Men da De nu uheldigviis er gift, faaer jeg neppe Leilighed til at erfare Sandheden heraf.”

„Min Kone har forladt mit Huus, og er reist bort fra Landet,” svarede Sophus.

„Hvordan!” udraabte Isabella forundret. „Deres Kone har forladt Dem? Hvad har De da gjort imod hende?”

Sophus fortalte, hvad der havde tildraget sig, hvorledes hans Kone havde bebreidet ham hans Ligegyldighed, og endelig, foranlediget ved hans Strid med Friherren, havde begivet sig bort i hans Graværelse.

„Vi harmonerede ikke,” sluttede han, „naar hun fik Lyft til at foretage sig Noget, tænkte hun ikke paa, hvad jeg vilde tænke derom. Saaledes traf jeg hende en Dag med sin Broders lille Krøbling paa Armen, spadserende paa Gaden, fordi Barnet var bleven træt; en anden Gang var hun uden mit Vidende med sin Broder hos et ulykkeligt, faldent Fruentimmer, — nei, vi kunde ikke leve sammen.”

„Jeg troer det gjerne,” sagde hun med et eget Udtryk; „men hvoraf troer De da, at vi kunde harmonere?”

„O, det føler jeg i mit Hjerte,” sagde Sophus inderligt. „See, Isabella, jeg er kommet for at bede Dem, bliv her i Landet, hold op at synge offentlig, og om nogen Tid — bliv min Hustru. Jeg har Feil, ja, det er sandt; men De vil kunne forbedre mig, jeg skal elske og forgude Dem. —”

„Og hvad vil Verden sige?” spurgte Isabella med Eftertryk.

„Den vil Intet sige,” sagde Sophus, „hvad skulde den vel sige? Jeg bliver stilt fra min Kone, en passende Tid derefter ægter jeg en Dame af god Familie, vi aabne vort Huus for hele den fine Verden, — o, den vil beundre Dem!”

„Jeg troer, jeg veed bedre, hvad den vil sige,“ sagde Isabella med en Blanding af Spot og Smerte, „den vil sige, hun var hans Elskerinde, for hendes Skyld forlod hans Kone ham, nu ægter han hende for at skjule deres Skjændsel.“

„Nei, nei,“ sagde Sophus, men dog kom han i en heftig Sindsbevægelse, „det vil den ikke sige; desuden Ægteskabet vilde hellige Alt, De vil jo blive min Kone.“

„Maaskee,“ sagde Isabella med bitter Haan, „jeg troer gjerne, at Verden vil give Dem Ret; men veed De, hvad jeg vil sige? — De er en Uølning! Ja, far kun tilbage, en lavhjetet, elendig Mand; gaa, kast Dem for Deres Kones Fødder, og bed hende tage Dem til Raade igjen, hold ikke op at bede, før hun tilgiver Dem, siger jeg; thi før er De ikke engang min Brede værd. Jeg skulde forbedre Dem? O vee, ikke engang min dybe, ubegrændsede Foragt vil kunne forbedre Dem; nei, for at lære Dem, hvad sandt Menneſteværd og Ære er værdt, maa der regne Ulykker ned over Deres svage Hoved, den Verden, De tilbeder, maa træde Dem under Fødder, og kaste Dem tilside som en værdiløs Ting, forladt, forkastet, i Gensomhed, først da vil

De lære at forstaae, hvad De letfindig har forødt paa een eneste Dag. Forlad mig, og fornærm mig ikke mere!"

"D, forlad mig ikke," bad Sophus og kastede sig for hendes Fødder; „jeg elsker Dem med en brændende Videnskab, for Deres Skyld har jeg bortgivet Alt!"

"Harde jeg anet det," sagde hun koldt, „var jeg forlænge siden reist. Maaskee alt Menneffene pege Fingre ad mig, som den, der har bragt en Mand til at forstøbe sin Kone. Ja, bort, bort, til Amerika! forlad mig, og kom ikke mere igjen!"

"Hvad, vil De agte Verdens Dom!" raabte han harmfuld, og reiste sig, „De, som spotter mig, vil De lade Dem skrække af det samme Phantom?"

Isabella betragtede ham et Dieblit taus.

"Dg De kan virkelig troe, at jeg kunde elske Dem?" sagde hun med en spottende Medbynk, der ydmygede Sophus dybt; „vid da, — jeg vil knuse Din Hovmod — vid, at for at elstes af mig, maa man være en Mand. Dg jeg vil betro Dig en Hemmelighed —" hun greb hans Arm, og førte ham hen til Døren — „denne Mand, hvis Døds-

budskab, Du bragte mig, det er mit Hjertes første og eneste Kjærlighed!"

Hun aabnede Døren, Sophus gik næsten villieløs ud paa Gangen. Han hørte Døren laases efter sig, medens han støttede sig til Muren, og han maatte samle alle sine Kræfter for at naae hjem. Der blev han strax kaldt til Tante Dorotheas Dødsleie.

Isabella blev alene, og overlod sig til sin Smerte. Skrækkelig greb Følelsen af Forladthed hendes Hjerte.

"Jeg er ene," tænkte hun, „maaskee det havde været bedre, ikke at have stødt ham bort, — nei, nei! tusinde Gange hellere ene, end at betroe sit hele Liv til en Mand, der paa en lav Maade har sveget sin Kjærlighed. Jeg vil reise, og det snart; den lille Sum Penge, Concerten har indbragt mig, har forøget min ubetydelige Capital saameget, at jeg kan reise for den. Hu! Verden ligger for mig som en øde Ørk; men ligemeget, jeg maa vandre ud i den!"

Og hun tænkte atter paa den Døde, paa Hjemmet, paa Fædrelandet, og hun fandt en smertelig Sødhed

fra mig, jeg befalede Sophus at bringe det tilbage der, hvor jeg tog det, og at løskjøbe min Sjæl fra Forbandelsen. Jeg haaber, at han har gjort det! Men nu er jeg en Tigger, fattig paa Alt, hvad Livet kan stjæle! Men maastee der endnu er et Haab for mig, Isabella! Lad os reise, lad os følges ad, lad os søge vor Fred i den nye Verden!”

Isabella troede ligesom at høre en prophetisk Stemme tale til sig; disse To, to uhyggelige Skibbrudne, skulde klynge sig til eet Frelsens Brædt, og enten naae Fredens Havn eller i Forening gaae under i Uhykkens Strømninger.

„Kom,” sagde hun, og lagde sine Arme om hans Hals, „Du har idetmindste ikke sveget den hellige Kjærlighed!”

„Du feiler, Isabella!” sagde han, „hvorfor skulde jeg lade Strømmen af alt det Glette i min Sjæl bruse frem for Dagen, og glemme det værste Budskaab? Nu hviler Din Arm om min Hals; men vld, at en ung, uskyldig Pige har i Kjærlighed ladet sit Havntag hvile om mig, hendes Barn har kaldet mig Fader, jeg har høitidelig tilsvoret hende Egetestkab, — og dog har jeg nedrig

forladt dem begge Fremmede have forbarmet sig over dem, som Faderen og Elskeren forskjød!"

"O Himmel!" sukkede Isabella, og løftede sine sammenknugede Hænder iveiret, "skal det da være forbeholdt mig at see al Menneskehjerternes Udselighed og Forfærdelse! — Men ligemeget! om Du end kunde endnu tilstaae noget Sortere og Slettere om Dig selv, jeg begaaer dog ingen Døds synd ved at følge Dig, lad os da forene vor Skiebnes Glendighed!"

Sextende Capitel.

Endnu et andet Sted var der i denne skjæbnesvangre Aften Sorg og Død. Theobald og Judith vaagede tilsammen ved det døende Barns Leie. I hvorvel dette Barn alt fra Fødselen syntes indviet til et skrøbeligt og hjælpeløst Liv og en tidlig Død, havde Theobald dog, sig næsten ubevidst, knyttet nogle Forhaabninger til dets svage Tilværelse. Nu havde han opgivet dem. han indsaae, at om faae Timer vilde Barnet have ophørt at leve.

Stum sad han med sin Sorg, et skjent Billede paa mandig Hengivenhed i Guds Willie. Judith betragtede ham med Deeltagelse.

Den Lille opvaagnede af sin urolige Slummer.

„Min Tante lovede at komme at spadserere med mig,” sagde hun med svag Røst, „jeg længes efter

Solen, Fader, det er saa længe siden jeg har været ude."

"Naar det bliver rigtigt varmt," sagde Faderen med bævende Stemme, "saa skal Du komme ud. Hvis Du kom ud i Luften nu, vilde det gaae Dig som de stakkels Blomster, der alle døe naar det er foldt."

"Jeg vil gjerne vente," svarede den lille Syge blidt; "thi jeg er saa træt, saa træt."

Og hun luffede sine Dine for at sove.

Theobald lænede sig mod Sengen, og betragtede sørgmodigt Barnet. Judith bemærkede Forandringen i hans Ansigt, hun lagde blidt sin Haand paa hans Skulder, og sagde med sagte Stemme:

"O sørg ikke for den Lille, bed hellere til Gud, maaskee hun endnu kan leve"

"Bede til Gud," gjentog Theobald med dyb veemodig Følelse, idet han vendte sig til sin Trøsterinde, "o Judith, som David har jeg bedet om Barnets Liv i de trøstesløse Nætter, saalænge jeg troede, at det kunde leve; men nu nei, nei, nu maatte der skee et Mirakel, om det skulde frelses. Og er det ikke bedre, hun døer, end at leve et ulukkelig, tilfældigt Liv? Det smerter mig kun at

tænkte, at det var hien sørgelige Aften, da jeg havde betroet hende til et Tjenesteyende, der var Skyld i hendes Død."

"Hvilken Aften?" spurgte Judith forundret.

Theobald fortalte, hvorledes Barnet havde listet sig ned, og var blevet modtaget af de gamle Folk, der eiede Huset, hvorledes det havde siddet hos dem, og leget med det gamle Legetsøi, da han ved sin Hjemkomst blev kaldt derind.

Judith luttede med spændt Opmærksomhed; hun vidste, at Theobald boede i hendes Forældres Hus, og af Beskrivelsen fik hun let Billede om, at dette Barn, hvis Bleierne hun var, og som nu laae døende under hendes Tag, havde siddet paa hendes Forældres Knæ, og leget med det Legetsøi, der havde tilhørt de smaae, afdøde Sødsfende.

"O Gud, hvor ere Dine Veie underlige!" udbød hun rørt. Det forekom hende paa eensgang som om der var en hemmelighedsfuld Forbindelse imellem hende og dette Barn, og da hendes Udraab tildrog sig Theobalds Opmærksomhed, sagde hun: "Disse gamle Folk ere mine Forældre," og hun fortalte i simple, ufinklede Udtryk om sin Flugt og sin Kjærlighed. Hun fortaug ikke mere sin Elsters Navn;

det var som om al menneskelig Frygt og Undseelse forsvandt her i Dødens høitidelige Nærhed, hun skristede sin Synd som om hun stod for Guds Afsyn, og Theobald lyttede næsten med Årefrygt. „Der sidde de ene, sørgende og forladte,“ vedblev hun, „og deres eneste Barn tør ikke komme angrende og bønfuldende at kaste sig for deres Fødder, medens det fremmede Barn har siddet paa deres Skjød, og er blevet hjærtegnet af deres Hænder. O, om de ogsaa vilde tilgive mig, tør jeg dog aldrig bringe min Bønere over deres hellige Dørtærskel! Først til deres Grav tør jeg komme ydmyg, valfartende, og anraabende om deres Tilgivelse!“

Theobald udstrakte sine Hænder over Sengen, og greb hendes. Saaledes stode de tause, betragtede hinanden med Rørelse og Smerte; Sorgen for Barnet og Sorgen for Forældrene smeltede i hinanden, og der var Trøst og Deeltagelse i det stumme Haandtryk.

Og Barnet bevægede sig, udstrakte sine Hænder mod dem, sukke dybt, og — var død.

Og Theobald og Judith sadde stille ved Dødsleiet, en tro, høitidelig Natteragt.

Men Sophus? Sophus sad eensom i sit

eenfomme. ~~Hjem~~. ~~Der~~. var foregaaet en stor og
 forunderlig Forandring med ham. Det var for ham,
 som om han havde levet en kort Tid i en vilde,
 larmende Verden, og nu var Alt forbi — Tomhed
 og Døde vare tilbage. Han søgte ikke mere Livets
 Udspreddelser, han gik ikke ud, og tog ikke imod
 Besøg; nien alle hans Vandringer indskrænkede sig
 til hans eget Hjem. Der gik han fra eet Sted til
 et andet, betragtede alle Gjenstande, og syntes dog
 aldrig at finde det Rette. Naar det blev Aften,
 sad han stille og taus i Lænestolen i sin Dagligstue,
 og kun Tanernes dunkle Aander svævede om ham.
 O arme Sophus! dybt maa jeg beklage Dig!
 Først nu føler Du, hvilke kostbare Skatte, Du har
 bortgivet, og at Alverdens Bid og Forstand og
 Glimmer dog ikke opveie den Kjærlighed, Du har
 forskudt ligesaa letfindig som man bortkaster een
 Blomst for at bryde en anden. Er det ikke som om
 Dit Hjem frænkede Skytsaander omringe Dig
 med deres stille Udbredelser, og spørge, hvorfor Du
 atter har berøvet dem det Lys og den Glæde, som de
 saa kort have frydet sig ved? Svarer Du dem da
 ikke sukende, at ogsaa i Dit Indre er der tomt og

mørkt, og at Gensomheden hviler i tavshed og drøbende paa Dit Hoved.

Men Tomheden taber sig mere og mere; thi en ubestemt Længsel opfylder den med sine Billeder. Denne Mand, der sidder der taus og ubevægelig, er paa sine Tankers Vinger langt borte fra sit Hjem. I den synkende Aften seer han langt ude paa Havet det flygtende Skib, det efterlader sig intet andet Spor end en sort Røgsky, der udbreder sig som en mørk Vinge over den brede, stummende Fure. Men det bærer hende, hans forurettede Hustru, bort til en fremmed Kyst, som hun opsøger for at glemme ham. O Smerte! selv om han kunde indhente hende, og standse hendes Flugt, vilde hun dog ikke vende tilbage til ham!

Men der ere Grindringer i disse øde Bærelser, der ere værre at bære. Hvormangen een af disse stumme Gjenstande har ikke faaet en klagen Tunge at fortælle med om de mange, smaae, i Diebliffet overseete og ufølte Bevægelser paa oprigtig, uegennyttig Omhed, som han aldrig havde vidst at have bemærket, og som dog nu sammenknugede hans Bryst. Var der ikke den lykkelige Bryllupsaften, da de stode her Haand i Haand, og hans Læber udtalte Ønsker,

som han siden selv havde traadt under Fødder? Havde han ikke der hiin Aften fundet hende indslumret med et bedrøvet Hjerte, og havde vækket hende med sit Kys; dengang troede han, at hans Kjærtegn kun vare Frugten af et Dieblifs Undseelse og Fortrydelse, nu vidste han, at der dog paa Bunden af dem havde hvilet en om Medlidenhed, der endnu presser Taarer ud af hans fordunklede Øie. Da fremstiger Erindringen om den Nat, da han opvaagne ved hendes Side af den forvirrende Drøm, og fandt Ro og Trøst ved at lægge sit Hoved op til hendes Bryst, o, hvis han kunde det endnu, da vilde maaskee denne brændende Dval kunne udgylde sig i „Angerens smeltende Dug.“

Theobald kommer til ham, og besøger ham. Med Betsymring seer han Bennens Tilstand.

„Sophus, hvorledes har Du det?“

Han ryster med et mat Smil paa Hovedet.

„Du maa gaae ud at adsprede Dig,“ siger Theobald, idet han med Aengstelse betragter denne kraftesløse Grublen, der har udpræget sig i Sophus's Træk, og det ustadigede, forvirrede, besynderlige Blik. „Du maa gaae ud, Du er syg, Lusten vil gjøre Dig godt.“

Med sagte Stemme fremfører Sophus en kort, men resigneret Beflagelse. Theobald skjælver, han nærmer sig, seer Bennen fast i Diet, og trykker deeltagende, næsten ømt hans Haand.

Ja, det er saa! Sorgen har kastet et sort Slør over Sophus, det synker dybere og dybere, og skjuler Alt, hvad der omgiver ham, bag sine Folder. Han er blind. De mange, efter hverandre følgende Kystelser, de stufede Forhaabninger og endelig den eenfomme Grublen har slukket hans Dines Lys. Den ydre Verden forsvinder mere og mere i en graasort Taage, kun den indre bliver ham tilbage, og den er ikke mere lys.

Men han, som ikke var en Helt ligeoverfor Verdens Anfægtelser, han, der feig veg tilbage for enhver Kamp i sin Sjæl, bærer sit store, uerstattelige Tab med en Martyrs Standhaftighed. Nu har han Visshed; Teppet er rullet ned for Livets glimrende Herlighed, og ingen menneskelig Haand vil nogensinde formaae at løfte det; men en blid Resignation har udbredt sig over hans hele Væsen. „Det er Guds Haand,“ siger han til sig selv, „jeg har bortkastet Alt, hvad der nu ikke kunde opveies med et heelt Livs Taknemlighed, en trofast Haand til Støtte

og Pleie, utrættelig Overbærelse og Kjærlighedens Trøst i mit mørke Fængsel, og nu har jeg Intet, Intet uden leiede Fremmede! Og hvor iørgeligt! dersom jeg nu udstrakte mine Hænder mod hende, og bad: „D kom tilbage!“ da vilde hun komme, enten hun elskede mig eller ei, og netop derfor maa jeg tie.”

Han opgiver sine Forretninger; men han vil ikke forlade sin gamle Bopæl, hvilket Theobald ønsker.

„Nei,” siger han bestemt, „her kender jeg Alt; jeg kan gaae omkring uden Vedsagelse, her har jeg tusinde gamle Venner og Bekjendte, jeg intet andet Sted vilde kunne finde.”

Han hører, at Isabella og Gottfried ere reiste; hans Ansigt formørkes; men lidt efter siger han roligt: „Gudske lov!”

En Dag kommer Theobald til ham, undersøger hans Befindende, fortæller ham Gæt og Andet, men synes dog bestandig at have noget paa Hjerte. Endelig kommer det frem, han er forlovet med Judith. Kun med Løven og nogen Frygt for Sophus' Misbilligelse meddeler han ham det; men mod hans Forventning svarer denne sukkende:

„Du gjør Ret, o. Enhver handler ret, der sørger for, at hans Liv ikke skal mangle Kjærlighed og Hengivenhed. Gud velsigne Eder!”

„Jeg betragter hende som Gottfrieds Enke,” siger Theobald rørt, „og vee mig, om jeg nogensinde glemmer den Staausel, jeg skylder hendes Ulykke.”

Sophus fortæller ham nu om Tante Dorotheas Testament, og tilføier: „I min nuværende Forsatning kan jeg, Gud være lovet! overlade Dig Formynderskabet over Drengen, opdrag Du ham til en dygtig og hæderlig Mand!”

For første Gang siden Skilsmisfen fra Charlotte føler Sophus sig hjertelig omfavnet af sin Ven.

„Kom, og boe hos os,” siger Theobald venligt, „vi skulle pleie og opmuntre Dig.”

„Tal ikke derom, jeg beder Dig,” svarer Sophus, „værer glade i Eders Hjem, og naar I have Tid og Lyst, saa glemmer ikke mig stakkels Blinde!”

Da for første Gang siden Sophus' Ulykke ruller der en Taare ned ad hans Kind. Theobald fjerner sig dybt bedrøvet.

Syttende Capitel.

Det er er henad Aften; udenfor Theobalds Hjem har samlet sig en Mængde Mennesker for at see ham bringe sin Brud hjem fra Kirken. Man veed ikke Andet om hende end at hun er Enke, om hun er ung eller gammel, smuk eller styg er en Hemmelighed, som Theobald ikke har viist Lyst til at forklare. Endelig kommer Vognen, Døren slaaes ned, Theobald springer ud, og løfter Bruden ned. Men hvorledes? Hvad er dette? Et stort, sort Slør bedækker hendes Hoved og Skuldre, hvem har nogensinde seet en Brud med et sort Slør? Med stuffet Forventning fjerner Mængden sig.

Det er blevet mørkt, Alt er stille i det gamle Huus. Nede i Stueetagen sidde de gamle Folk, og tale endnu om det underlige Bryllup.

„Jeg har aldrig seet Mage,“ sagde den gamle Kone, „er det en Bryllupshvitidelighed! Nei, til et

rigtigt Bryllup, hører der glade Venner og Slægtninge, Blomster og Lykønstninger, og ikke fortør og en Stillehed som hos en Eneboer. Vær Brudfolk sidde saadan alene?"

Hun seer til Kammerdøren, og sukker, idet hun tænker paa, at om sliq Fryd var blevet dem beskjaeret, da skulde Alt være gaaet anderledes herligt til.

Da banker det sagte paa Døren, og Theobald træder ind. Det gamle Par reiser sig, og gaaer ham venligt imøde med hjertelige Lykønstninger. De indbyde ham til at tage Plads, og til deres Forundring sætter han sig.

"Men, Hr. Müller," siger endelig den gamle Kone, "er det ogsaa ret, at holde Bryllup paa den Maade? Sin Sorg skal man beholde for sig selv, og lufte godt for den; men sin Glæde skal man sandelig dele med sine Venner. Har De nogensinde seet et saadant stille Bryllup før?"

"Men," sagde Theobald alvorlig, "om det nu manglede Noget, der ikke kan undværes, naar Brylluppet skal fejres med Lyst og Gammen? Om det nu manglede Forældrenes Velsignelse?"

Begge de Gamle saae bedrøvede ned for sig.

"Jeg vil fortælle Dem min Kones Historie. Hun er hjærlige Forældres eneste Barn; de elskede

og forgubde hende. Men en slet, ung Mand benyttede sig af hendes Ungdom og Uerfarenhed, han loffede hende til sig, og tilsvor hende, at hun snart som hans ægteviede Hustru skulde vende tilbage til sine Forældres Huus. Hun fulgte ham."

"Stræffeligt!" sukkede de Gamle, "og de stakkels Forældre, ere de døde, uden at have seet deres Barn igjen?"

"Nei," svarede Theobald, "de leve endnu. Men hun led megen Nød. Hendes Forfører vilde og kunde ikke give hende Nøt til Livets Ophold, hun maatte arbejde Dag og Nat for sig og sit Barn. Han blev kjed af hende og sit Løfte, han ønskede at indgaae andre Forbindelser, og han udbød i Avisen sit eget Barn som en Gave til den, der vilde modtage det."

"Men hvorfor vendte hun ikke tilbage til sine Forældre?" spurgte Moderen utaalmodig, "hvorfor kom hun ikke, og lagde sig og sit Barn i deres Arme?"

"Hun vovede det ikke," svarede Theobald, "hun frygtede deres retfærdige Brede. Jeg søgte en Legekammerat til mit Barn, og jeg kom derhen. Hendes Ungdom og Ulykke rørte mig, jeg formaaede

ikke at rive Barnet ud af Moderens Arme, og jeg bragte mit hen til hende "

„Edle unge Mand,“ sagde de Gamle og hver af dem greb een af hans Hænder.

„Og Gud belønnede Dem, ikke sandt?“ tilføiede Moderen.

„Ja,“ sagde Theobald; „thi da mit Barn døde, da følte jeg, at Ingen stod mit Hjerte nærmere end dets Pleierske. Det varede længe, inden jeg overvandt hendes Modstand; men endelig lyffedes det, jeg troer især, fordi hun haabede, nu atter at gjenvinde sine Forældres Tilgivelse.“

Den gamle Kone græd inderligt.

„Og hun har ikke været der endnu? Hun har ikke omfavnet dem, og modtaget deres Velsignelse — o saa opsæt det ikke, Hr. Müller! maastee de græde og sukke for hende.“

„Og troer De,“ spurgte Theobald tøvende, og saae fra den Ene til den Anden, „troer De, at hun tør vove det?“

„Hun tør det, hun tør det,“ sagde den gamle Kone høitideligt, „hvad Faderen vil gjøre, veed jeg ikke; men for Moderen tør jeg svare, — hun vil hilse sit Barn med Blædestaarer!“

Th e o b a l d aabnede Døren ud til den mørke Gang, hvor eengang hans lille Barn havde staaet angstfuldt og bedrøvet, og ind over Dørtærskelen traadte den fortabte Datter. Hun var endnu iført den hvide Brudekjole, og det sorte Slør hængte ned over hende; men det skjulte ikke hendes taarevædede Ansigt. Da hun var kommen indenfor, sank hun paa Knæ, og udstrakte bønfoldende sine Hænder imod dem.

„Tilgiver mig,“ bad hun, „giver mig Eders Kjærlighed igjen!“

De Gamle stode forstenede; men da de hørte hendes Stemme, ilede de begge hen til hende, trykkede hende i deres Arme, og velsignede hende under Taarer og Omfavnelser.

Th e o b a l d havde fjernet sig.

„Jeg har forvoldet Eder saamegen Sorg,“ stammede Judith, „hvis I kunne, da glemmer det, Tanken om Eder har været min eneste Trøst. —“

De vilde Intet høre; kjærlige Ord afbrøde hende. Ingen af dem kunde blive træt af at omfavne deres tabte, deres gjenfundne Barn.

„Sagde jeg Dig det ikke, Fader,“ udbrød Moderen triumpherende, „vor Datter er kun paa

en lang Rejse, hun kommer hjem igjen, hun længe efter os — see her! Alt var beredt til Din Rødtagelse.”

Og hun aabnede Døren til det lille Bærelse. Judith fortalte da, ofte afbrudt af sin Bevægelse, om den skræffelige Aften, da hun knælede udenfor dette Bindue paa de vaade Stene, og ikke vovede at træde for deres Afsyn. Og de afbrøde hende med kjærlige Bebreidelser.

Da Theobald kom tilbage, sad Judith imellem begge Forældrene, der holdt hende i Haanden, og med Fryd og Kjærlighed betragtede hendes smukke, glædestraalende Ansigt.

„Maa jeg nu komme?” spurgte Theobald skjelmst, idet han ved Haanden trak den lille Dreng, Judiths Søn, ind. Rødmende reiste Judith sig, og førte Barnet hen til Bedsteforældrene.

„Velsigner ogsaa ham,” sagde hun bedende, „haver ogsaa lidt Kjærlighed tilovers for ham!”

Theobald løstede rask Drengen op paa Bedstefaderens Knæ, og da den Lille slyngebe sine Arme om hans Hals, trykkede den gamle Mand velsignende Drengen ind til sit Bryst.

Paa samme Tid udstrakte den gamle Moder

sine Arme mod Theobald, taffede ham, og kaldte ham Søn, og Judith foldede uvilkaarligt sine Hænder, og løftede i en taus, men brændende Takkebøn sit Hjerte til Gud.

Medens her var Lykke og Glæde, blev det mørkere og mørkere omkring Sophus; men med det ydre Mørke, der udbredte sig om ham, kom der mere og mere Lys i hans Sjæl. Hans forrige Pirrelighed og Utaalmødighed vare forsvundne, han havde altid været godmodig og føielig, nu var han blid og resigneret. Intet er saa stiftet til at adle Menneskehjertet som en stor Ulykke; det føler vel Sorgens Byrde; men Trykket kommer fra Guds Haand.

Theobald og Judith besøgte ham ofte, sjældnere lod han sig føre til deres Hjem. Naar han da hørte deres muntre Stemmer, og skjøndt uden det legemlige Syn dog saa deres Lykke og deres Kjærlighed, da faldt der en Sky over hans Ansigt, og han forlangte at følges hjem. Der befandt han sig bedst, og bedst med sine Tanker; naar Nogen vilde læse eller spille for ham, morede det ham vel en kort Stund, men aldrig længe.

Og hvorledes vare disse Tanker? Hvorledes

kunde de bestjæftige ham saaledes? Jo; thi der var Noget i dem, som Sophus aldrig før havde kjendt, en dyb, drømmende Kjærlighed. Vel levede Gjenstanden for den langt, langt borte; men hun havde een gang været hans, elsket ham, og lidt for ham, og det var ham sødt at tænke, at hun neppe anede, at hans sværmende Tanker og Længsler levede omkring hende. Men slige Grublerier fortære Sjælen; paa denne umættelige Glæde og Nydelse af Gensomheden fulgte en stille Melancholi, Sophus blev bleg, mager og svag. Theobald begyndte atter at betragte ham med Bekymring.

Saaledes sad han en Aftenstund; han vidste, det var en deilig Sommeraften; thi een af hans Følk havde yttret det i Forbigaaende, og desuden følte han det milde Pust af en qvægende Sommerluft, der listede sig ind ad det aabne Vindue. Da faldt Gensomheden paa hans Hjerte, Veemod greb hans Sjæl, uvilkaarligt følte han Savnet af alt det Skjønne og Lyfende, som nu for ham for evigt laae begravet i hans Døds Mørke, og en sukende Klage undslap hans Læber.

Da følte han, at varme, bløde Hænder omfattede hans, han følte hede Taarer falde paa dem, og

varme ~~hvis~~ ~~bedøtt~~ dem. Som en electrisk Strøm flød der Liv og Evighed gjennem hans Sjæl, og han udbød forvirret:

„Hvad er dette? Hvem er det?“

„Min stæfels, elskede Sophus!“ sagde en Stemme, hvis Klang lød i hans Øren som en himmelsk Musik.

„Charlotte! Gud i Himlen!“ og han udstrakte søgende sine Hænder efter hende, „hvor er Du, led mig, at jeg kan falde for Dine Fødder!“

Men hun omfavnede ham, og trykkede ham til sit Bryst.

„Du har tilgivet mig Uværdige!“ stammede han, „min Længsel og min Anger have naaet Dig! Du er kommet tilbage til den Blinde, til den Hjælpe-løse, o, jeg seer, at jeg endnu ikke har sørget nok over min Bidsjærelse! Og Du vil blive hos mig, Du forlader mig ikke igjen?“

„O nei!“ svarede hun, „hvis Du vil have mig igjen, hvis jeg maa være Din Haand, Din Fods Støtte, Dit Døds Lys!“

Samlende greb han hendes Hænder, og trykkede dem til sine Læber, medens Lykkelighedstaarer trillede fra de blinde Dine ned paa dem.

Da de blev rolligere, fortalte Charlotte, at Theobald havde stadig givet hende Underretning om Sophus, om Isabellas Giftermaal med Gottfried og deres Vortreise. Da han meddeelte hende Sophus' forandrede Sindsstemning, blev hun dybt rørt, og da hun hørte om hans Blindhed, kunde Intet meer holde hende tilbage.

„Her er jeg da,“ endte hun, „som Din tro Ledsageresse i Liv og Død!“

Ofte seer man paa vore Gader og Spadsere-gange en endnu ung Mand, der er blind, og som med den ømmeste Omsorg veiledes af en ung Kone. Tidt ledsages de af to smukke, muntre Børn, og naar Moderens Dine forlade Faderen for at hvile paa Børnene, da udtrykke de det glade Haab, at han ikke vil savne Omsorg, hvis hun skulde forlade Livet for ham. Da allerede nu dele de Smaaehendes hjærlige Omhyggelighed, see, hvor varsomt den lille Bige, — som den blinde Fader spøgende falder sin Antigone, — leder ham overalt, hvor det behøves. Man anseer Blindhed for den frygteligste Ulykke, — o nei, den Ulykke, der bringer

ethvert Hjerter til at føle om Deeltagelse, hver Haand til at udstrække sig hjælpende og understøttende, og lægger Skaansel i hvert Ord fra Menneſtelæber, den er ikke den ſtræffeligſte af de jordiske Glendigheder.

Dg da Blindheden luffede Sophus' Dine, da udtalte Kjerligheden ſit Ephphata over hans Hjerter. Vaade ſom et lyſjaligt Varn og en henrykt Elſker ſeer han op til ſin elſkværdige Kone, og hun lever og aander kun for ham og ſine Børn. Hun følger og leder ham overalt, læſer for ham, ſpiller og ſynger, og aldrig har Nogen hørt en Klage over det ſtore Tab undſlippe Sophus' Læber.

„Hvad ſkulde jeg bryde mig om at ſee,“ ſiger han ømt til ſin Kone, „jeg veed, Du er ſkøn, og desuden behøver jeg ikke at ſee Dig for at elſke Dig. Dg Børnene ligne Dig, det veed jeg; thi de gjøre mig til den lykkeligſte Fader.“

Om Verden, der før var hans Drakel, taler Sophus aldrig mere; thi i den nye Verden, hvori han nu lever, er der ſaa klart og rigt et Lys, at han ganſke har glemt den gamles mørke Skygger.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn